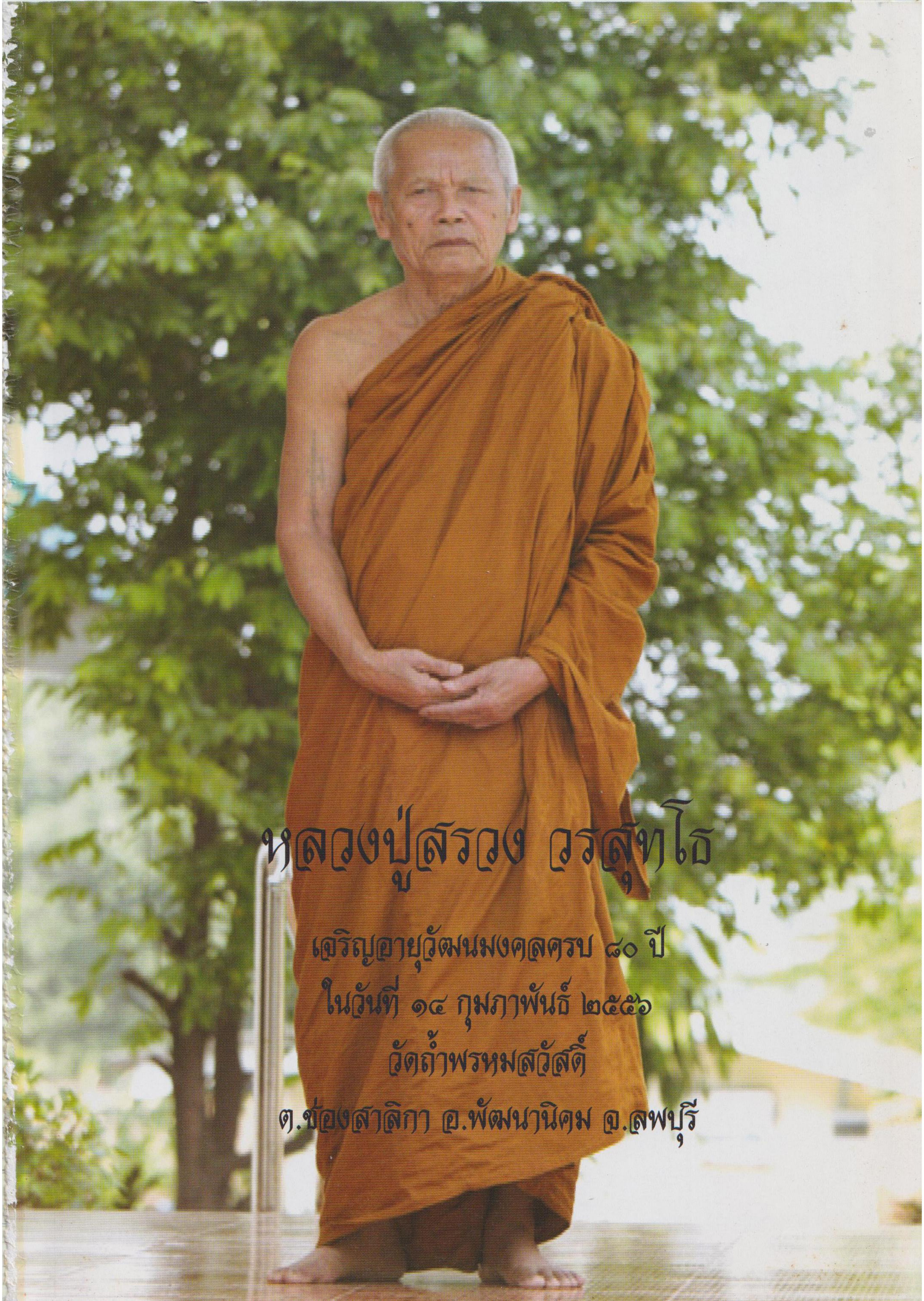

หลวงปู่สรวง วรสุทโธ

วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์ ต.ช่องสาริกา อ.พัฒนานิคม

จ.ลพบุรี

๘๐ ปี

หลวงปู่สรวง วรสุทโธ

เจริญอายุวัฒนมงคลครบ ๘๐ ปี
ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖
วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์
ต.ช่องสาลิกา อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี

หนังสือ **อัตตโนชีวประวัติ**

พระครูสุทธิวราภรณ์ เจ้าอาวาสวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

ที่ปรึกษาเจ้าคณะตำบลชอนน้อย ธ..

พิมพ์ครั้งที่ ๑	ตุลาคม ๒๕๔๙	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	**ตุลาคม ๒๕๕๑**	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	ธันวาคม ๒๕๕๒	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗	กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

คณะผู้จัดทำ พระมหาอานนท์ จารุวัณโณ
และคณะศิษยานุศิษย์

พิสูจน์อักษร พระมหาสมบูรณ์ วรญาโณ ป.ธ. ๘
พระมหาพัฒนา วัฒนญาโณ ป.ธ. ๙

พิมพ์ที่ **แสงสว่างเวิลด์เพรส จำกัด**

โรงพิมพ์ **แสงสว่างเวิลด์เพรส จำกัด**

ขอน้อมถวายเป็นอาจาริยบูชา

แด่องค์ หลวงปู่สรวง วรสุทโธ

ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำนำ

เนื่องในวาระทำบุญฉลองอายุวัฒนมงคลครบ 80 พรรษา ของหลวงปู่สรวง วรสุทโธ ณ วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์ อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี ในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2556

คณะศิษยานุศิษย์เห็นสมควร ร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือหลวงปู่ ในโอกาสสำคัญนี้นับเป็นครั้งที่ 7 โดยได้เปลี่ยนแปลงรูปเล่มจากการจัดพิมพ์ครั้งที่ 6 จะมีภาพและเนื้อหาเพิ่มเติมเข้าไปบ้าง แต่ยังรักษาเนื้อหา และภาพของเดิมไว้

อนึ่ง หากมีความผิดพลาดบกพร่อง หรือประมาทพลาดพลั้งด้วย กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ประการใดก็ดี ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ดี คณะผู้จัดทำขอน้อมรับด้วยความเคารพและขอกราบอโหสิกรรมมา ณ โอกาสนี้

ด้วยอานิสงส์ แห่งบุญกุศลที่ได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ คณะศิษยานุศิษย์ขอน้อมถวายสักการะแด่หลวงปู่ เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีของหลวงปู่ จงดลบันดาลให้ทุกท่านมีความสุข ความเจริญ ความรุ่งเรือง ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไปทั้งทางโลกและทางธรรม

คณะผู้ร่วมจัดทำและคณะศิษยานุศิษย์
กุมภาพันธ์ 2556

คำนิยม

หลวงปู่สรวง วรสุทโธ (พระครูสุทธิวราภรณ์) ท่านเป็นผู้ที่เพียบพร้อมไปด้วยข้อวัตรปฏิบัติอันดีงาม เป็นผู้เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตาธรรมต่อคณะศิษย์และลูกหลาน เท่าที่อาตมาได้สัมผัสและได้ถวายการรับใช้หลวงปู่ในบางโอกาสจะเห็นได้ว่า หลวงปู่ท่านจะเป็นคนง่ายๆ ท่านไม่เคยโต้เถียงใคร ถ้ามีใครพูดอะไรมา หลวงปู่ท่านจะนิ่งแล้วท่านจะชอบพูดอยู่คำหนึ่ง ที่อาตมาได้ยินกับหูอยู่เป็นประจำคือคำว่า "ก็ดี หรือ ก็ดีคือกัน" (ก็ดีเหมือนกัน) คือท่านจะไม่ตอบโต้กับใคร ถ้าลูกหลานทำไม่ถูกท่านจะไม่เคยตำหนิลูกหลานเลย แต่ท่านกลับจะชี้แนะว่า "หลวงปู่ว่าควรจะทำอย่างนั้นนะ" หลวงปู่ไม่เคยเก็บหรือสั่งสมสิ่งของต่างๆ ขอให้มีขอให้บอก หลวงปู่จะแจกทานช่วยเหลือคณะศิษย์และลูกหลานอยู่เป็นประจำบางครั้งลูกหลานทางบ้านมีงาน ถึงแม้ร่างกายสังขารหลวงปู่จะไม่เอื้ออำนวยท่านก็ยังฝืนร่างกายสังขารตัวเองขึ้นมา เพื่อรักษาน้ำใจลูกหลานเอาไว้ จนบางครั้งตัวของหลวงปู่เองต้องเข้านอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล ถึงกระนั้นท่านก็ไม่เคยตำหนิติเตียนลูกศิษย์เลย จึงนับได้ว่าหลวงปู่ท่านเป็นผู้เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตาธรรม และพระคุณอันหาที่สุดมิได้ ในส่วนคุณธรรมนั้น หลวงปู่ท่านเป็นผู้เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรมอันสูงส่ง จะสังเกตได้ในเวลาสนทนาธรรมกับหลวงปู่ คำพูดและกิริยาของท่านจะสงบเยือกเย็นเหมือนสายน้ำ ที่จะคอยให้ความชุ่มฉ่ำ แก่คณะศิษย์

และลูกหลานอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่อาตมาประทับใจที่สุดในเวลาสนทนาธรรมกับหลวงปู่ คือท่านจะชอบเล่าเรื่องราวต่างๆ ในสมัยออกธุดงค์ให้ฟัง โดยเฉพาะเรื่องเดินธุดงค์ในสายลุ่มแม่น้ำโขงอันยาวไกล ซึ่งโยงใยไปถึงหลวงปู่ตาเดียว หลวงปู่เทพโลกอุดร หลวงปู่สมเด็จลุน ซึ่งดูแลอยู่ในเขตพื้นที่ต่างๆ ตลอดถึงการปฏิบัติธรรมกับครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต หลวงปู่จะเล่าได้ดีมากทำให้อาตมาเกิดปิติ ได้ข้อคิด และแนวทางในการปฏิบัติจากหลวงปู่เป็นอย่างมาก

ในวาระที่หลวงปู่ได้รับเลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระครูสัญญาบัตรเทียบเท่าเจ้าคณะ อำเภอชั้นเอกนี้ อาตมาในนามศิษยานุศิษย์และลูกหลาน สายเลือดบ้านน้อยนาเวิน บ้านโพนเมืองน้อย ด้วยอำนาจคุณ พระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์ศิษย์ทั้งหลาย ขออำนวยอวยพรให้หลวงปู่มีอายุมั่นขวัญยืน มีพลานามัยที่เข้มแข็ง สมบูรณ์แข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของเหล่าลูกหลาน และคณะศิษยานุศิษย์ ตราบนานเท่านานเทอญ

พระครูสิริสีลวัตร (พระมหาประสงค์ สุจิตฺโต)

เจ้าคณะอำเภอลืออำนาจ

วัดอำนาจ จังหวัดอำนาจเจริญ

พิมพ์ครั้งที่ 3

คำปรารภ

หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ ผู้ให้กำเนิดวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์เป็นเวลากว่า ๒๘ ปี เป็นอริยะสงฆ์ผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบตามรอยบาทพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งในด้านพระธรรมวินัยและข้อวัตรปฏิบัติ มีจริยาวัตรอันงดงาม และปฏิปทาอันน่าเลื่อมใส เป็นที่เคารพศรัทธาของพุทธศาสนิกชนที่ ได้กราบไหว้ และ ปฏิสัณฐาน หนังสือที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์ทุกคำตามที่หลวงปู่เล่า มิได้เพิ่มเติมหรือเสริมแต่งประการใด เพื่อให้ท่านได้อ่านในสาระอย่างแท้จริง เพราะผู้จัดทำมิได้ประสงค์สิ่งใดนอกเหนือจากการเผยแผ่สาระธรรมความรู้ที่มีอยู่ในเนื้อหาให้ถึงแก่ท่านผู้อ่านมากที่สุด

ทั้งนี้ขออนุโมทนาในความมีศรัทธาอย่างยิ่ง ของคณะศิษยานุศิษย์ที่ได้พร้อมใจกันสละกำลังกาย กำลังทรัพย์ เพื่อจัดพิมพ์หนังสือ อัตตโนชีวประวัติ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่สรวง เพื่อแจกเป็นที่ระลึกสำหรับพุทธศาสนิกชนที่มาร่วมในงานมุทิตาสักการะทำบุญคล้ายวันเกิดพระเดชพระคุณหลวงปู่ ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และที่ได้ให้ความร่วมมือในการจัดงานดังกล่าวให้ลุล่วงสำเร็จไปด้วยดีทุกท่านทุกคน ขออานุภาพแห่งคุณ พระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาล อภิบาล ปกปักษ์คุ้มครองรักษาให้ท่านเจ้าภาพ และญาติโยมที่ได้มาร่วม ในการจัดพิมพ์หนังสืองานทำบุญ

คล้ายวันเกิดครั้งนี้ จงเป็นผู้ที่เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ มีสวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติเป็นที่ไปในเบื้องหน้า คิดสิ่งหนึ่ง ปรารถนาสิ่งใด ขอจงสำเร็จและเป็นไปตามความมุ่งมาด และปรารถนานั้น จงทุกประการเทอญฯ

พระมหาอานนท์ จารุวัณโณ

ผู้เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่ 5

อนุโมทนากถา

หนังสือที่ท่านกำลังศึกษาอยู่นี้ เป็นการรวบรวมชีวประวัติของหลวงปู่เริ่มแรกเมื่อครั้งยังไม่ได้ออกบวชโตเป็นหนุ่ม จนกระทั่งออกบวช ย้อนอดีตไปก็ห้าสิบกว่าปี เป็นความพยายามอย่างยากยิ่งในการรวบรวม เพราะในแต่ละแห่งแต่ละที่ ที่หลวงปู่ได้เที่ยวจาริก เสาะแสวงหาโมกข์ธรรม อบรมจิตภาวนาตามป่าเขา สถานที่จำพรรษา ก็ผ่านมาเนิ่นนานสถานที่ต่างๆ ในอดีตก็เปลี่ยนแปลงไปหมด ครูบา อาจารย์ที่ได้ออกธุดงค์ด้วยกันก็มรณภาพ ไปแล้วเป็นส่วนมาก

หนังสือเล่มนี้พิมพ์เป็นที่ระลึกสำหรับญาติโยม เป็นอุทาหรณ์สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในอดีต การใช้ชีวิตในสภาพที่บ้านเมืองยังไม่เจริญรุ่งเรือง การประพฤติปฏิบัติธรรม ในป่าช้างดงเสือออกจาริกตามครูบาอาจารย์ ล้วนแล้วแต่ลำบาก ยากเย็นเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เพื่อการปราบกิเลสที่นอนนิ่ง มาตราบช้านานอยู่ภายในขันธสันดานให้หมดเสียสิ้น จนกระทั่งปัจจุบันนี้ หลวงปู่อายุมากแล้ว บ้านเมืองก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ การบำเพ็ญภาวนาก็ไม่สู้ดีเหมือนแต่เก่าก่อน เพราะสภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวย พยาธิความเจ็บป่วยก็นับยิ่งทวีคูณ จึงขอฝากลูกหลานให้สนใจในการทำคุณงาม ความดี พยายามหลีกเลี่ยง หลบ

หนีสิ่งที่ไม่ดี อย่าให้เข้ามาในจิตในใจ จงขวนขวายอาศัยเอาร่างกายอันนี้บำเพ็ญกุศลผลบุญให้มากๆ จะได้ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนา

สุดท้ายนี้ขออนุโมทนาเป็นอย่างมากสำหรับ ลูกหลานทุกคนที่ได้สละปัจจัย เพื่อพิมพ์ประวัติของหลวงปู่ ขออนุโมทนา ในความมีน้ำใจ มีศรัทธาอย่างไม่หวั่นไหวในพระพุทธศาสนาของทุกๆ ท่านที่ได้ให้ความร่วมมือร่วมแรงในการจัดพิมพ์ พร้อมทั้งจัดงานต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีมาโดยตลอด

ขอให้ลูกหลานทุกๆ คนจงมีแต่ความสุข ความเจริญๆด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ มีอายุมั่น ขวัญยืน เจริญด้วยโภคะสมบัติ ไปในทิศทั้งสี่มีแต่คนนิยมชมชอบ เดินทางไปมาแคล้วคลาดปลอดภัย ทำมา ค้าขึ้นเจริญรุ่งเรือง ร่ำรวยๆ ทุกท่านทุกคนเทอญ

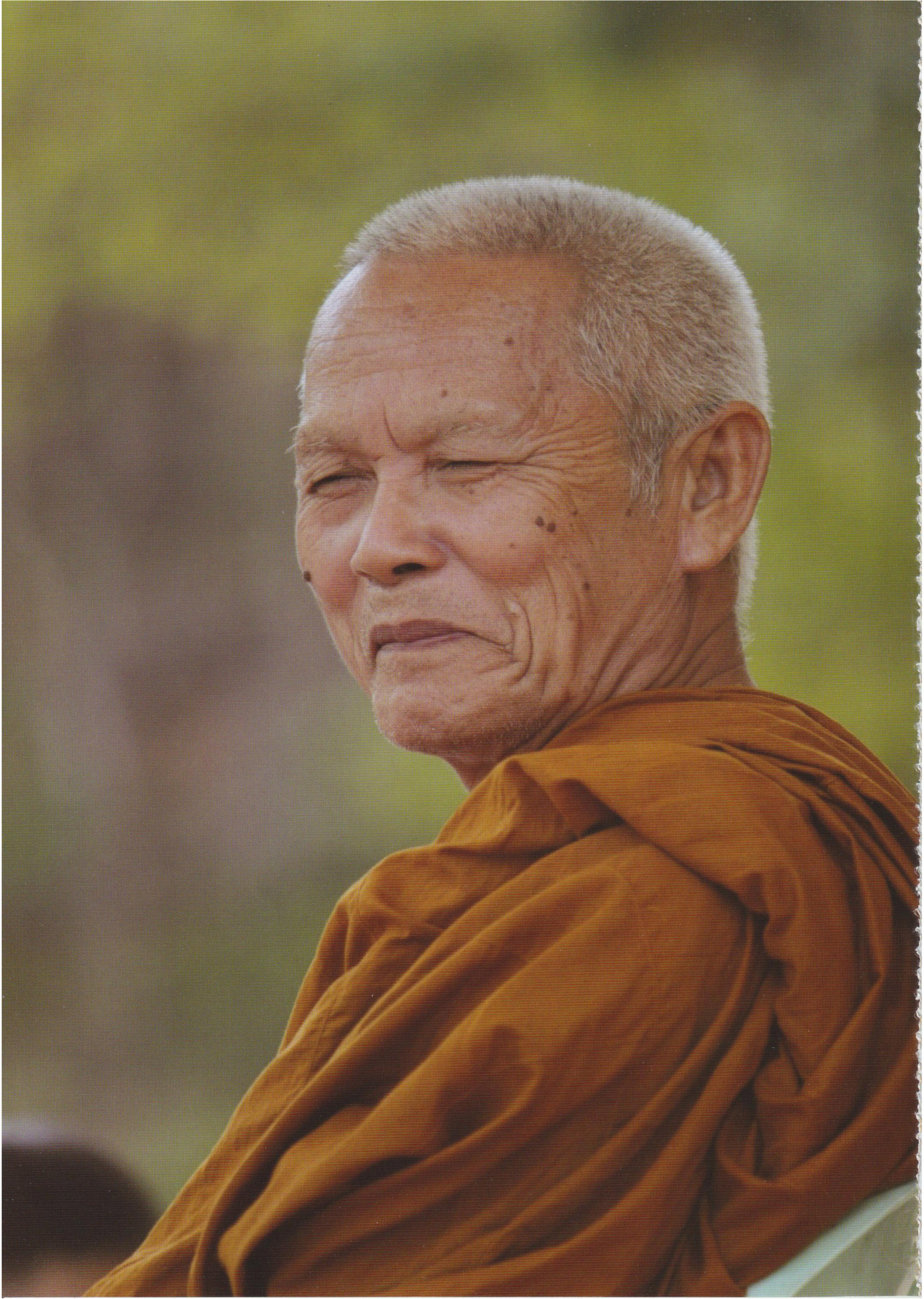
หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ (พระครูสุทธิวราภรณ์)

เจ้าอาวาสวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

ที่ปรึกษาเจ้าคณะตำบลชอนน้อย ธ.

พิมพ์ครั้งที่ 3

สารบัญ

อัตตโนชีวประวัติ

พระครูสุทธิวราภรณ์ (หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ)
เจ้าอาวาสวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์
ต.ช่องสาริกา อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี

หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ นามเดิม สรวง นามสกุล พรหมสวัสดิ์ เกิดเมื่อ วันพุธที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๖ ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ปีระกา บ้านน้อยนาเวิน บ้านเลขที่ ๗ หมู่ ๑๐ ตำบลโพนเมืองน้อย อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบันเป็นจังหวัดอำนาจเจริญ) บิดา นายประสาร มารดา นางสอน พรหมสวัสดิ์ มีพี่น้องทั้งหมด ๘ คน ดังนี้

๑. นายสิงห์ พรหมสวัสดิ์ (ถึงแก่กรรม)

๒. นายสังข์ พรหมสวัสดิ์ (ถึงแก่กรรม)

๓. หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ

๔. นางหนูพันธ์ พรหมสวัสดิ์ (ถึงแก่กรรม)

และมีพี่น้องต่างบิดาอีก ๔ คน คือ

๑. นายพรหมา วงศ์ก่อ (ถึงแก่กรรม)

๒. นางสุดตา วงศ์ก่อ (ปัจจุบันอยู่บ้านน้อยนาเวิน จ.อำนาจเจริญ)

๓. นายหนูจันทร์ วงศ์ก่อ (ถึงแก่กรรม)

๔. นายบัวพัน วงศ์ก่อ (ถึงแก่กรรม)

การศึกษา

เรียนจบ นักธรรมชั้นโท ที่สำนักเรียนวัดบ้านไผ่ใหญ่และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่โรงเรียนวัดบ้านโพนเมืองน้อยสมณะศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๓๖ ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้รับพระราชทานสมณะศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตร ชั้นตรี ที่ พระครูสุทธิวราภรณ์

พ.ศ. ๒๕๓๗ ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะตำบลชอนน้อย ธ.

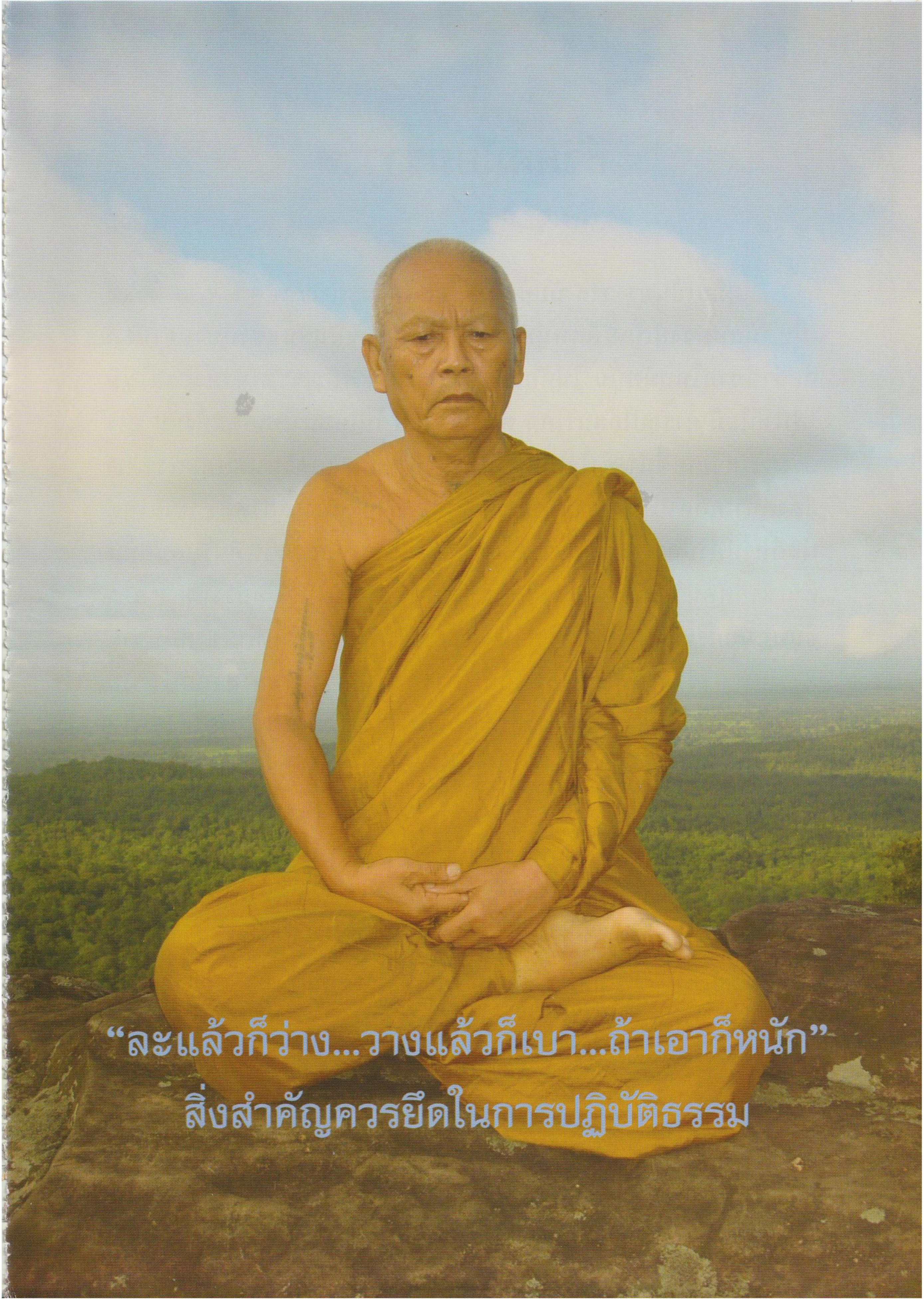
พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้รับแต่งตั้งเป็น พระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณะศักดิ์-พัดยศเป็น พระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะตำบลชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้รับแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาเจ้าคณะตำบลชอนน้อย (ธรรมยุต)

พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณะศักดิ์-พัดยศเป็น พระครูสัญญาบัตรชั้นพิเศษเทียบเจ้าคณะอำเภอ ชั้นเอกในราชทินนามเดิมที่ **“พระครูสุทธิวราภรณ์”** **ทจ.ชอ.๕** ธันวาคม ๒๕๕๑

“ละแล้วก็ว่าง...วางแล้วก็เบา...ถ้าเอาก็หนัก”
สิ่งสำคัญควรยึดในการปฏิบัติธรรม

ชีวิตสมัยฆราวาส

สมัยเป็นฆราวาส นับย้อนไปในอดีตประมาณ พ.ศ.๒๔๘๘ ตั้งแต่เมื่อสมัยหลวงปู่เป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่น ก็เป็นคนขยันขันแข็งที่บ้านฐานะก็ถือว่าดีมากในสมัยนั้น ไม่ต้องคิดอะไรมากการสัญจรไปมาด้วยรถไม่มีไฟฟ้าก็ไม่มี การอุปโภคบริโภค ตามได้ตามมี ไปไหนมาไหนเดินทั้งนั้น บางครั้งก็ขี่เกวียน ขี่ม้า ทำไร่ไถนา ก็ได้ข้าวปีละหลายเกวียนพอสมควร นาแล้งก็ทำเกลือไปขาย ตามบ้านโน้นบ้านนี้ ถังละสลึง สองสลึง พอถึงฤดูฝนก็หาปูหาปลาตามประสาเด็กหนุ่มบ้านนอก และอาชีพที่มีในสมัยนั้นตื่นเช้าก็ต้อนวัวควายออกจากคอกไปเลี้ยง เป็นไปอยู่อย่างนั้น พอโตขึ้นหน่อยกระทั่งอายุย่างเข้า ๑๕-๑๖ ปี เป็นหนุ่มวัยรุ่นเห็นเขากลับจากกรุงเทพฯ เขาก็ไปคุยไปเล่นด้วย เล่าให้ฟังว่ากรุงเทพฯ สวยอย่างนั้นอย่างนี้ จิตใจก็อยากมาเที่ยวกับเขาทั้งที่ตัวเองไม่เคยไป พอได้โอกาสก็บอกลาแม่ส่วนพ่อนั้นเสียชีวิตตั้งแต่หลวงปู่อายุได้ ๑๔ ปี ก็เดินทางไปกรุงเทพฯกับเขา ตอนนั้นมีเงินแค่ ๓๐๐ บาท ลงมากรุงเทพฯ มาทีแรกไม่ได้อยู่ในกรุงเทพฯหรอก อยู่คลอง ๕ อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ไปทำนากับเขา ทำอยู่ ๑ ปี ก็คิดว่า เอ....เราหนีไปไหนก็ไม่พ้นจากการทำไร่ไถนา อยู่บ้านที่อุบลฯ ก็ทำนา มานี่ก็ยังมาทำนาอีก ไหนๆ มาแล้วก็ต้องสู้ เขาให้ปีหนึ่ง ๘๐๐ บาท ก็เอาพอทำนาเสร็จช่วงนั้นเป็น

หนุ่ม เบิกเรื่อยเลย เอาเงินไปเที่ยววัดนั้นงานนี้ทีละ ๑๐ บาท ๒๐ บาท เกี่ยวข้าวเสร็จเรียบร้อย เงินเหลือไม่มากนักเหลือเงินอยู่ ๒๕๐ บาท เท่านั้น เอ....ทำไงดี คิดถึงแม่ก็คิดถึง เงินก็ไม่มี เลยเข้ากรุงเทพฯ ไป พักอยู่วัดบรมนิวาส กับ พระอาจารย์คูณ ท่านมีน้องชายอยู่บางซื่อตรอกข้าวสารชื่อ โยมใบ เขาทำงานก่อสร้าง ท่านพาไปฝากกับโยมใบนั่นแหละ ก็ไปทำงานก่อสร้างกับเขา เขาให้วันละ ๑๐ บาท สมัยนั้นเงินราคา ๑๐ บาท มีราคามาก ทำงานก่อสร้างเช้าไปเย็นกลับ เลิกงานก็มานอนบ้านที่หลังโรงหนังเฉลิมรัตน์ตรอกข้าวสารทำไปทำมามันไม่อย่างนั้นสิ อยู่ไปๆ ซัก ได้เรื่องละทีนี้มีหมู่พวกมากขึ้น ทำงานทำการมีผู้หญิงเวียนมาคุยไปจีบไป ติด เงินทองก็ร่อยหรอละทีนี้ไม่มีซะแล้ว หมด ยืมหมู่ยืมพวกไปเรื่อย ๆ

ทำไปทำมาชักจะเกเร คบหมู่คบพวกในทางที่ไม่ดี กินเหล้าเมายา เสเพลไปเรื่อย ๆ เขาพาไปสักลายตามแขนก็ไปกับเขา เขาว่าสวยก็ไป อยู่ยงคงกระพันก็ไป หนองจอก เมืองมีน ออกไปโน่น เที่ยวไปเรื่อยๆ เพราะมันไม่รู้อะไร มีแต่สนุกเฮฮาไปวัน ๆ ไม่รู้จักธรรมะ ธัมโมอะไร หรอก ตอนนั้น

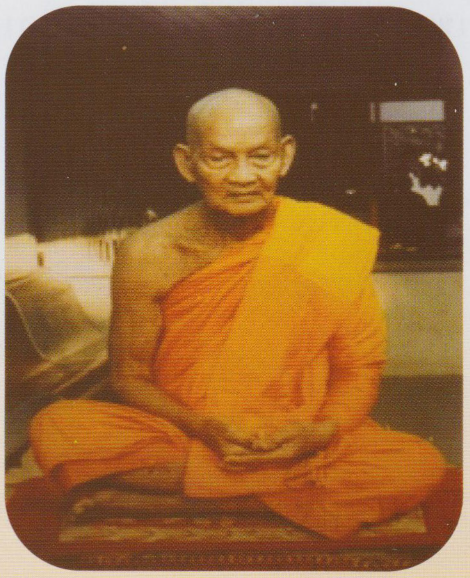
พ.ศ.๒๔๙๖ ปีนั้นเอง เขามีโครงการบวชเฉลิมพระเกียรติให้ในหลวงที่จังหวัดสระบุรีจัดอย่างยิ่งใหญ่ ก็มีเพื่อนมาชวน ก็ไปกับเขาไป เล่นๆ อย่างนั้นแหละไม่ได้ตั้งใจจะบวชเอาอะไรเลย

ตัดสินใจอุปสมบทตามเพื่อนครั้งที่ ๑ ณ วัดศรีบุรีรัตนาราม ตำบลปากเพียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี

พ.ศ. ๒๔๙๖ อายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ หลวงปู่ได้บวชถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯเนื่องในวโรกาสเสด็จนิวัติกลับประเทศไทย หลังจากเรียนจบจากอังกฤษ มีพระบวชด้วยกันในสมัยนั้นประมาณ ๒,๐๐๐ รูป บวชที่**วัดศรีบุรีรัตนาราม ตำบลปากเพียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี** และได้แยกย้ายกันไปจำพรรษาตามสถานที่ต่างๆ สำหรับหลวงปู่นั้นได้ไปพักที่ **วัดบ้านทึ่ง อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี** มีโอกาสได้ถวายตัวเป็นลูกศิษย์ หลวงปู่แขม ซึ่งหลวงปู่แขมนั้น เดิมทีท่านเป็นเสือเก่า ชื่อว่าเสือฝ้าย เป็นเสือรุ่นก่อนเสือมเหศวร และเสือมเหศวรเองก็มีความเคารพรัก ในองค์หลวงปู่แขมเป็นอย่างมาก หลวงปู่แขมสมัยที่อยู่กับท่านนั้น อายุได้เกือบ ๘๐ ปีแล้ว ท่านเป็นศิษย์

วัดศรีบุรีรัตนาราม

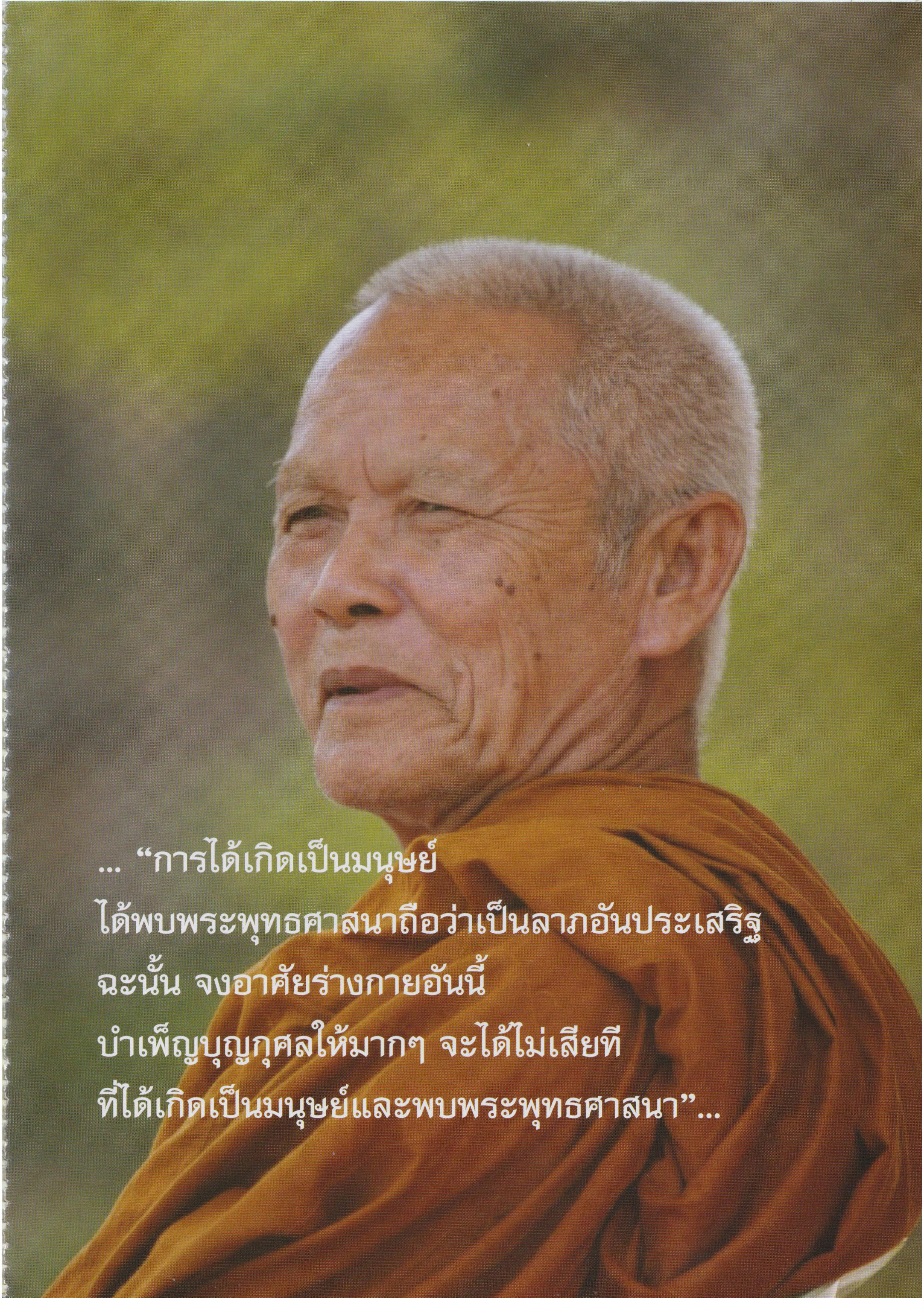
หลวงปู่ขอม วัดไผ่โรงวัว

หลวงพ่อเนียม วัดน้อย หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน และเป็นสหธรรมิกกันกับหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เป็นศิษย์หลวงปู่อิ่ม วัดหัวเขา อยู่กับหลวงปู่แขมระยะหนึ่งท่านได้สอนวิชาอาคมต่างๆ ที่ได้ศึกษามากับหลวงพ่อเนียม หลวงพ่อโหน่ง และหลวงปู่อิ่มให้... แต่ไม่ได้จำพรรษาที่วัดนั้นเพราะมีโยมเขามานิมนต์ให้ไปจำพรรษาที่วัดอื่นก็ไม่ไกลกันนัก และวัดที่หลวงปู่ไปอยู่ก็ไม่ไกลจากวัดไผ่โรงวัว ซึ่งมีเกจิอาจารย์ดังแห่งสุพรรณบุรีสมัยนั้นเป็นสมภารอยู่ คือ หลวงปู่ขอม และหลวงปู่ก็มีโอกาสได้ไปกราบท่านสนทนาธรรมและวิชาความรู้ต่างๆ อยู่จวบจนตลอดพรรษา พ.ศ.๒๔๙๗ ปลายปีออกพรรษาเสร็จก็ได้ลาสิกขาเพราะมีงานและก็คนรักรออยู่...

หลังจากลาสิกขาแล้วก็ได้ไปทำงานต่อที่กรุงเทพฯใช้ชีวิตในวัยหนุ่มอย่างสนุกสนาน ไม่ได้สนใจอะไรกินเที่ยวเล่นไปวันๆ ด้วยความที่เคยบวช และมีอุปนิสัยในการรักการบวช อยู่มาวันหนึ่งก็เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส เบื่อหน่ายในหน้าที่การงาน การกระทำในปัจจุบันของตัวเอง เลยคิดว่า ชีวิตเรานอกจากจะกินเที่ยวแล้วก็หาสาระแก่นสารอะไรไม่ได้เลย ไม่มีคุณค่าและความหมายสมกับที่ได้เกิดมาเลย มีแต่ชักนำไปในทางที่ผิดมีแต่คิดไปในสิ่งที่ตกต่ำ ต่อไปนี้สิ่งใดที่มันอยากทำเราก็จะไม่ทำ สิ่งไหนที่มันต้องการมากๆ เราก็จะไม่หามาให้มัน ลองดูสิทำไมมันหลงมัวเมาอยู่อย่างนี้ พอหนักๆ เข้ามันหลายปีก็มาหวนคิดได้ว่า เอ...หมู่พวกที่บ้านเรา เขาก็บวชเป็นพระเป็นเณร ญาติเราก็บวช เหลือแต่เราคนเดียวที่ยังไม่ได้บวชให้โยมพ่อโยมแม่ มาทำงานเงินก็ไม่มี มีแต่งานเงินก็ไม่มี ง.เงิน ง.งานหาย ทำไงละทีนี้ พอตกปี ๒๕๐๐ กึ่งพุทธกาลพอดี อายุก็ย่างเข้า ๒๔ ปีแล้ว ก็เลยคิดว่าบวชเถอะ เรามาอยู่กรุงเทพฯ

เที่ยวเตร่เร่ร่อนอยู่ บาปบุญคุณโทษอะไรไม่เคยคิดเคยคำนึงถึง บุญศีลกินทานไม่มี มีแต่เที่ยวกินแต่เหล้า มีแต่เล่น เกกมะเหรกเฮฮาเสเพลไปวันๆ การประพฤติปฏิบัติไม่มีชิ้นดี เราเกิดมาเห็นทีจะเสียชาติเกิดมาเป็นมนุษย์ พ่อแม่มีศีลธรรม มีแต่เราคนเดียวเกเร คิดอยู่คนเดียวไม่ได้พูดให้ใครฟังนะ เลยตัดสินใจว่าเราจะบวชให้โยมพ่อโยมแม่ไปบวชที่บ้าน ตัดสินใจจะบวชเพื่อดัดนิสัยตัวเอง และตั้งสัจจะว่าจะไม่สึกปลายปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็เลยขึ้นรถไฟกลับบ้าน ตั้งใจจะบวชให้โยมพ่อ พ.ศ.๒๕๐๐ เสร็จจากภารกิจทุกอย่างก็กะว่าจะบวชก่อนเข้าพรรษาปีนั้นแหละ

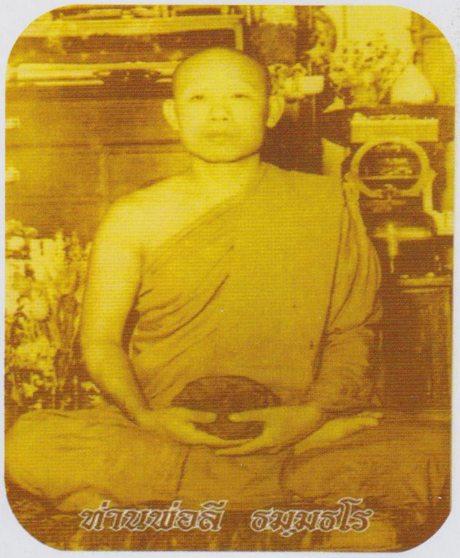
ไปอยู่ที่บ้าน ๑๕ วันเกือบจะไม่ได้บวช เขาจะเอา....ยักษิณีมาให้ (ผู้หญิง) มันจะเอา โยมแม่ก็เห็นดีกับเขาด้วย หลวงปู่เลยตัดสินใจบอกไม่ได้หรอกแม่ เพราะลูกตั้งใจจะบวชให้แม่ ลูกยังไม่เคยได้บวชอีกทั้งเป็นการหลีกเลี่ยงผู้หญิงที่มาติดเหล่านั้นด้วย จวนจะเข้าพรรษาก็บวชที่วัดบ้านโพนเมืองน้อย

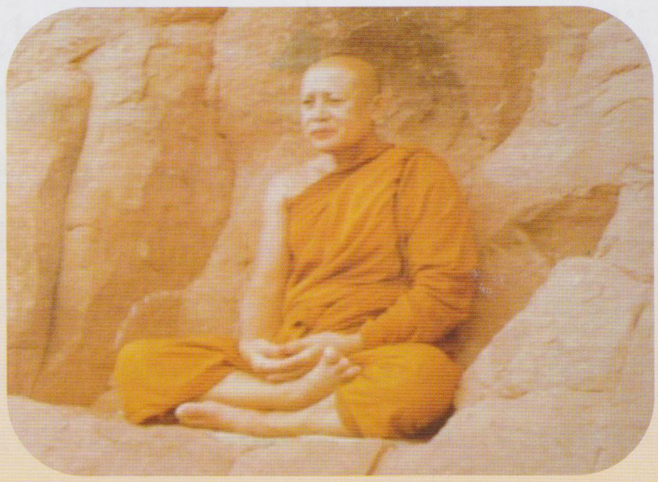
... "การได้เกิดเป็นมนุษย์
ได้พบพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นลาภอันประเสริฐ
ฉะนั้น จงอาศัยร่างกายอันนี้
บำเพ็ญบุญกุศลให้มากๆ จะได้ไม่เสียที
ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์และพบพระพุทธศาสนา"...

ตัดสินใจอุปสมบทใหม่อีกครั้ง

ใกล้เข้าพรรษาก็ได้เข้าพิธีอุปสมบทโดยมี **เจ้าอธิการคำ อิณฺณมุตฺโต** วัดบ้านแชะแง เป็นพระอุปัชฌาย์ หลังจากอุปสมบทแล้วคิดว่าจะบวชสัก ๗ - ๘ วัน ก็จะสึก แต่พอทำไปทำมา อยู่ไปนานวันเข้า จิตใจกลับคิดถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านเคยออกบวชอยู่ใกล้ๆบ้าน ก็คิดไปเรื่อยว่า ไปหาหลวงปู่ขาว หลวงปู่จวนดีกว่า อยากจะลองไปปฏิบัติธรรมกัมมัฏฐานกับท่านก็เลยอยู่มาเรื่อย แต่ก็ยังไม่ได้ไป พ.ศ. ๒๕๐๐ บวชเป็นพระฝ่ายมหานิกาย หรือที่เขาเรียกว่า พระบ้าน อายุ ๒๔ ปีก่อนเข้าพรรษายังไม่ได้ไปหาหลวงปู่ขาว ใจหนึ่งก็อยากไปหา**ท่านพ่อลี วัดอโศการาม** เพราะท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ของหลวงปู่ ได้ยินข่าวว่าหลวงปู่ออกบวชท่านก็ฝากคนมาบอกว่า **“ให้ไปจำพรรษาด้วย”** แต่

ก็ไม่ได้ไป ก่อนเข้าพรรษาในปีนั้นได้อำลาญาติโยมกลับไปจำพรรษากับหลวงปู่แขมอีกครั้งหนึ่งที่**วัดสำเภาร่ม อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี** เพราะยังมีความสนใจในสรรพเวทย์วิทยาอาคมต่างๆ ตามประสาความนิยมของคนในสมัยนั้น ไปจำพรรษากับหลวงปู่แขม ๒ พรรษา กลับมาคราวนี้ท่านอายุได้ ๘๐ กว่าปีแล้วแต่ความจำยังดีอยู่ ท่านได้สอนสรรพวิชาอาคมต่างๆ จากเดิมแต่ก่อนบวชครั้งแรก อย่างมาก ตลอดสองพรรษาที่อยู่กับหลวงปู่แขมนั้น ได้เรียนรู้วิชาอาคมที่ท่านได้เรียนรู้มาจนหมดสิ้น และก็ได้ไปขอเรียนวิชากับ หลวงพ่อแขก วัดหัวเขา ซึ่งท่านเป็นศิษย์รูปหนึ่งของหลวงปู่อิ่ม ต่อจากนั้นก็ได้ไปขอศึกษาวิชาอาคมกับ**อาจารย์ผาด** หรือ**เสือผาด** ในอดีต ซึ่งท่านได้สักยันต์ให้ และถ่ายทอดวิชาอาคมต่างๆ ให้จนหมดสิ้นเช่นกัน อาจารย์ผาดนั้นท่านเล่าให้ฟังว่าแต่ก่อนท่านเป็นโจรออกปล้น และเคยไปเรียนวิชากับ **หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม หลวงพ่อน้อย วัดศรีษะทอง หลวงพ่อเต๋ วัดคงทอง** ภาพหลังกลับใจได้ จึงตัดสินใจออกบวช แต่ก็อยู่ในเพศบรรพชิตไม่ได้นานเพราะท่านสักยันต์ชอบทำเรื่องเวทย์มนต์ไสยศาสตร์ มนต์ดำ จึงถือเพศเป็นตาปะขาวอยู่ที่วัดน้อย เพื่อศึกษาตำรับตำราที่ครูบาอาจารย์สั่งสอนให้อย่างถี่ถ้วนแล้วกับเห็นว่า จะทำสิ่งหนึ่ง

พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ

พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร,
หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ

ประการใดและวัตถุมงคลอย่างใดต้องฝึกจิตใจให้เป็นสมาธิเสียก่อน แต่การฝึกจิตให้เป็นสมาธินั้นจะต้องมีวิธีการดำเนินอย่างถูกต้อง และต้องมีครูบาอาจารย์ที่สั่งสอนที่เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ จึงได้ตัดสินใจกราบลาหลวงปู่แขม เพื่อออกเดินธุดงค์ไปหาพระอาจารย์ฝ่ายกรรมฐาน และตั้งใจจะไปหา**พระอาจารย์จวน** ซึ่งทราบว่าท่านเป็นศิษย์**หลวงปู่มั่น** และสายนี้ท่านก็เคร่งครัดในพระธรรมวินัยมาก หากได้รับการอบรมด้านจิตเป็นอย่างดีแล้ววิชาที่ได้เรียนมาคงจักวิเศษอย่างมาก แต่ยังไม่ได้ไปหาท่านพระอาจารย์จวน กลับไปเยี่ยมบ้านก่อนจวบพอดีกับพระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร ซึ่งท่านเป็นสหธรรมิกกับ**พระอาจารย์จวน**และเป็นศิษย์**หลวงปู่มั่น** เช่นกัน มีความชำนาญในเรื่องการฝึกกรรมฐาน และจาริกธุดงค์ และท่านเองก็เป็นคนบ้านเหล่าขาว ซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านหลวงปู่ ท่านได้ธุดงค์มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ป่าช้าใกล้บ้านเหล่าขาว เลยไปกราบท่าน ก่อนเข้าพรรษาปีนั้นท่านเลยพาไปหาพระอาจารย์จวน ก็เลยอำลาญาติโยมออกเดินธุดงค์ไปกับ**พระอาจารย์คำบุ** เพื่อไปหาพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ ซึ่งได้ข่าวว่าตอนนั้นท่านจำพรรษาอยู่ที่

ถ้ำจันทร์ อำเภอบึงกาฬ จังหวัดหนองคาย ในปลายปี พ.ศ.๒๕๐๑ บวชได้ ๒ พรรษาเท่านั้น ก็ตั้งใจจะไปเรียนกรรมฐาน ไปประพฤติปฏิบัติธรรมให้สมกับที่ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่ทีแรก เป็นช่วงปลายปีพอดีไปถึงท่าน**พระอาจารย์จวน**ก็ถามว่า เป็นยังไงมายังไง อยู่ที่ไหนก็กราบเรียนท่านว่ามาจากบ้านโพนเมืองน้อย หัวตะพาน เป็นลูกพ่อใหญ่สาร จะมาขออยู่ฝึกปฏิบัติธรรมกับท่านอาจารย์ พอพูดเพียงเท่านี้ท่านอาจารย์ก็ดีใจใหญ่ว่า เป็นคนบ้านเดียวกัน กับทั้งได้ยินชื่อว่าพ่อใหญ่สาร โยมบิดาเพียงเท่านั้นก็ทำให้ท่านอาจารย์จวน รับหลวงปู่ ไว้ทันที ทั้งนี้เพราะเมื่อสมัยก่อน โยมบิดานั้นท่านเคยบวชและเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่บ้านเหล่ามันแกว ซึ่งเป็นบ้านของท่านอาจารย์จวน และท่านอาจารย์จวนเองก็เป็นเด็กวัด คอยรับใช้โยมพ่ออยู่ในสมัยนั้น ต่อมาภายหลังท่านจึงได้ลาสิกขาออก มาแต่งงานกับโยมแม่ที่บ้านน้อยนาเวิน ซึ่งอาจารย์จวน กล่าวว่า "ลูกชายกะใด่พ่อน้อ" (ลูกชายก็เหมือนพ่อ ออกบวชเหมือนกัน) ตอนนั้นหลวงปู่เป็นพระสังกัดมหานิกาย อาจารย์

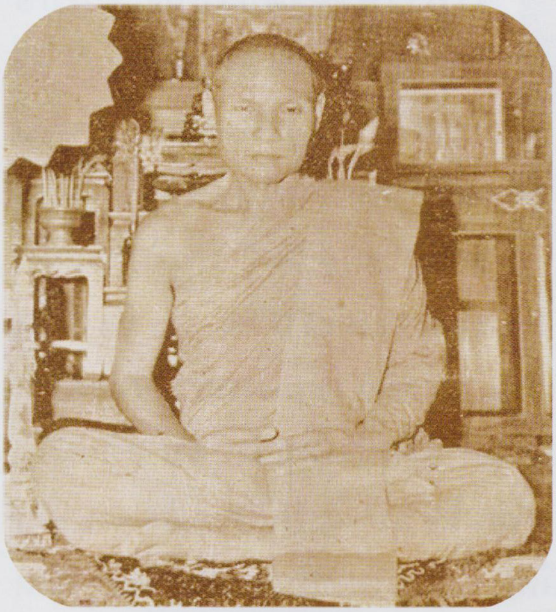
วัดประชานิยม

จวนท่านก็เลยให้เดินทางไปหา**พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร** ซึ่งหลังจากพาไปพบอาจารย์จวนแล้ว ท่านได้แยกทางเพื่อจะไปจำพรรษาที่วัดธาตุฝุ่น อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร เพื่อให้ท่านพระอาจารย์คำบุ

พาไปญัตติใหม่เป็นพระธรรมยุต เดินไปนะสมัยนั้นหลายวันจึงถึงระหว่างทางที่ผ่านมามีทั้งเสือ ช้าง สัตว์ป่าต่าง ๆ นานาชนิด ชุกชุมอยู่มากมาย สมัยนั้นป่าหนาทึบมาก ถนนหนทางไม่มีๆ แต่เป็นทางเกวียนพอเดินได้เท่านั้น โจรก็เยอะหน้าหนาวออกใหม่สมัยนั้นข้าวยากหมากแพง เงินทองก็หายาก พอไปถึงวัดธาตุฝุ่นก็กราบเรียนจุดประสงค์ให้ท่านพระอาจารย์คำบุทราบ กราบเรียนท่านว่า อาจารย์จวนให้เป็นภาระนำกระผมไปญัตติใหม่ขอรับ ท่านอาจารย์คำบุครั้นได้ยินดังนั้นก็ได้พิจารณาอยู่หลายวัน พร้อมทั้งสั่งสอนเกี่ยวกับข้อวัตรปฏิบัติของพระกรรมฐานฝ่ายธรรมยุต ที่ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น ภูริทัตโต ได้อบรมสั่งสอนมา ครั้นเห็นว่าหลวงปู่เป็นพระหนุ่มที่พอจะแนะนำพร่ำสอนได้ จึงได้พาไปญัตติใหม่ **ที่วัดประชานิยม อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร** ในครั้งนั้นมีเงินติดตัวไปก็ไม่มากนัก ได้ถวายปัจจัยแก่พระอุปัชฌาย์เพียง ๑๐ บาท และไม้ขีดไฟ ๑ กล่อง เท่านั้นนะ

ญัตติใหม่อีกครั้งในสังกัดธรรมยุต

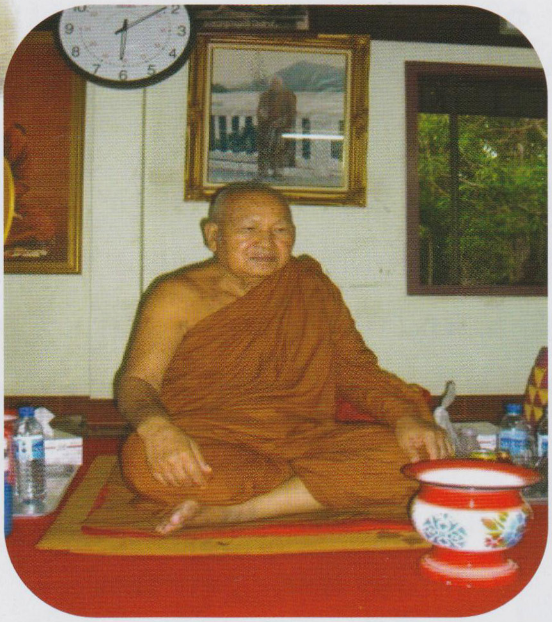
เมื่อเดินทางถึงวัดประชานิยมแล้ว ก็ได้หัดท่องบทสวดแบบธรรมยุต และก็ได้เข้าอุปสมบทโดยลำดับโดยมี **หลวงปู่พระครูพุฒิวราคม ศิษย์ผู้ใหญ่ในหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต วัดบ้านหนองดินดำ ตำบลคล้อใต้ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร เป็นพระอุปัชฌาย์**

พระครูพุฒิวราคม (พระอุปัชฌาย์)

เจ้าอธิการบุญมี ฐิตปุญโญ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ (ปัจจุบันจำพรรษาอยู่วัดประชานิยม จ.สกลนคร)

อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๖ ปี วันที่ ๑๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒ เวลา ๑๗.๐๐ น ณ **วัดประชานิยม ตำบลค้อใต้ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร สังกัดวัดประชานิยม (ธรรมยุต) มีพระอาจารย์บุญ ชินวํโส** เป็นเจ้าอาวาส และก็ได้จำพรรษาอยู่วัดประชานิยมเพื่อทำข้อวัตร ปฏิบัติพระอุปัชฌาย์ และครูบาอาจารย์ในปีนั้น

หลวงปู่บุญมี ฐิตปุญโญ

ลำดับการจำพรรษา

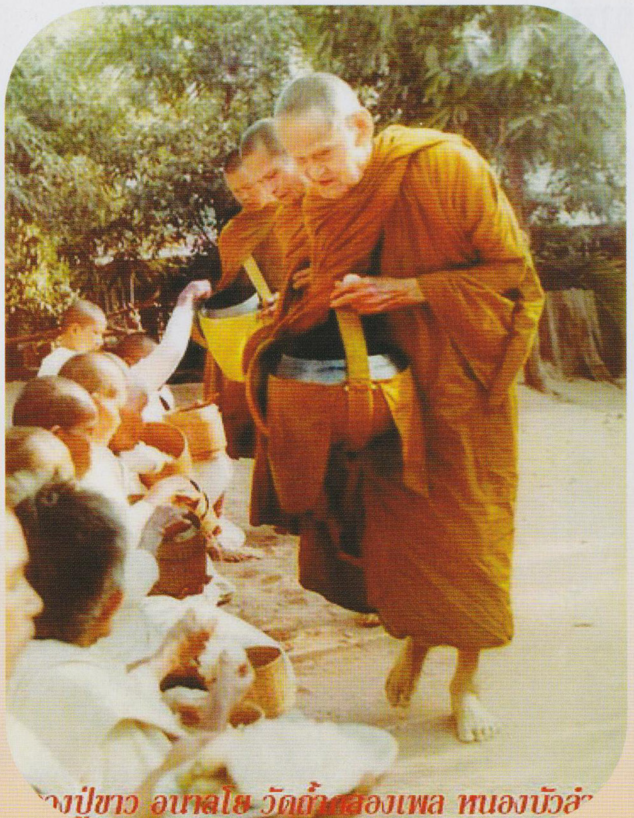
๑. พ.ศ. ๒๕๐๐ – ๒๕๐๑ อายุ ๒๔ – ๒๕ ปี พรรษา ๑-๒ สังกัดมหานิกาย

จำพรรษาที่วัดบ้านทึ่ง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ถวายตัวเป็นลูกศิษย์หลวงปู่แขม (หรือเสือฝ้ายในอดีต) ซึ่งท่านออกบวชอยู่ วัดสำเภาร่ม อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อศึกษาสรรพเวทย์วิทยาอาคมต่างๆ ซึ่งหลวงปู่แขมนั้นท่านเป็น ศิษย์หลวงพ่อเนียม หลวงพ่อโหน่ง หลวงปู่อิ่ม และเป็นสหายธรรม กับหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค จากนั้นได้ไปขอเรียนวิชากับอาจารย์ผาด (หรือเสือผาดในอดีต) ซึ่งถือเพศเป็นตาปะขาวอยู่ที่วัดน้อย เพื่อศึกษาวิชาอาคมต่างๆ ซึ่งอาจารย์ผาดเองท่านเคยเรียนมากับหลวงพ่อเต๋ หลวงพ่อเงิน หลวงพ่อน้อย จังหวัดนครปฐมจวบจนสิ้นสุดแห่งการเรียนรู้จึงได้กราบลาครูบาอาจารย์เพื่อไปศึกษาต่อในด้านกรรมฐานกับหลวงปู่ขาว อนาลโย และพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ ที่จังหวัดหนองคาย

๒. พ.ศ. ๒๕๐๒ อายุ ๒๖ ปี พรรษา ๑ ญัตติใหม่เป็นธรรมยุตเพื่อศึกษาในด้านกรรมฐาน

เดินทางไปพบกับ**พระอาจารย์จวน**ที่สำนักสงฆ์ถ้ำจันทร์ ท่านให้ไปพบ **พระอาจารย์คำบุ ธมฺมโร** ที่วัดธาตุฝุ่น เพื่อให้พาไปญัตติเป็น

พระธรรมยุต และได้ญัตติเป็นพระธรรมยุต พร้อมกันนั้นก็ได้จำพรรษาที่วัดประชานิยม ตำบลค้อใต้ อำเภอพรรณนานิคม จังหวัดสกลนคร ในปีนั้นหลวงปู่เพิ่งจะญัตติเป็นธรรมยุต ต้องศึกษาข้อวัตรปฏิบัติในแบบอย่างพระธรรมยุตเสียก่อนมิได้ออกเดินธุดงค์ไปไหนจำพรรษาอยู่กับ**หลวงปู่พร** น้องชายของ **หลวงปู่พุฒ** ซึ่งท่านเป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** อยู่ไม่นานท่านพระอุปัชฌาย์คือหลวงปู่พุฒ ก็ได้มรณภาพหลวงปู่ก็ได้ช่วยจัดพิธี วางเพลิงศพเสร็จเรียบร้อยจึงออกเดินธุดงค์ต่อ ไปหา**หลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล** พอใกล้จะเข้าพรรษาในระหว่างปีนั้นได้ยินข่าวว่าโยมแม่ป่วยหนักหลวงปู่เลยกลับจากหนองบัวลำภู มาจำพรรษาที่วัดบ้านโพนเมืองน้อยเพื่ออุปการะโยมแม่ และ**หลวงปู่แขม**เองก็ได้**มรณภาพในปีนั้น**เช่นกัน

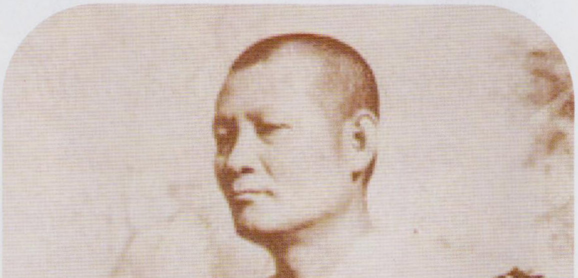
๓. พ.ศ.๒๕๐๓-พ.ศ.๒๕๐๗ อายุ ๒๗ – ๓๑ ปี พรรษา ๒-๖

จำพรรษาที่**วัดบ้านโพนเมืองน้อย ตำบลโพนเมืองน้อย อำเภอหัวตะพาน จังหวัด อุบลราชธานี** (ปัจจุบันจังหวัดอำนาจเจริญ) กลับมาจำพรรษาอยู่ที่บ้าน เพื่ออยู่

อุปการะโยมแม่ซึ่งแก่ชราและก็ตั้งใจจะพาโยมแม่ออกบวชปฏิบัติธรรม **ที่วัดถ้ำกลองเพล** กับ**หลวงปู่ขาว อนาลโย** แต่โยมแม่ก็ได้จากไปในช่วงออกพรรษาปีนั้นเอง ในขณะที่สิ้นลมนั้นหลวงปู่ไปสวดมนต์ในบ้านซึ่งเขามีงาน มีคนไปเรียกว่าโยมแม่ใกล้สิ้นลมแล้ว พอไปถึงท่านก็จากไปก่อนหน้านั้นแล้ว พอจัดงานศพเสร็จก็ได้นำพาญาติโยม ชาวบ้านก่อสร้างศาลาการเปรียญขึ้น ๑ หลัง และเสนาสนะต่างๆ อีกเป็นจำนวนมาก พอเสร็จจากการฉลองศาลาการเปรียญก็ได้ออกเดินธุดงค์ต่อ ในระหว่างออกพรรษาของแต่ละปี หลวงปู่ ในขณะที่จำพรรษาอยู่ที่บ้านนั้น จะออกเดินธุดงค์ไปหาครูบาอาจารย์และติดตามท่านไป ใกล้เข้าพรรษาจึงกลับ การเดินธุดงค์ในสมัยนั้นส่วนมากหลวงปู่จะมีครูบาอาจารย์ที่ร่วมเดินทาง

พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ

พระอาจารย์วัน อุตฺตโม

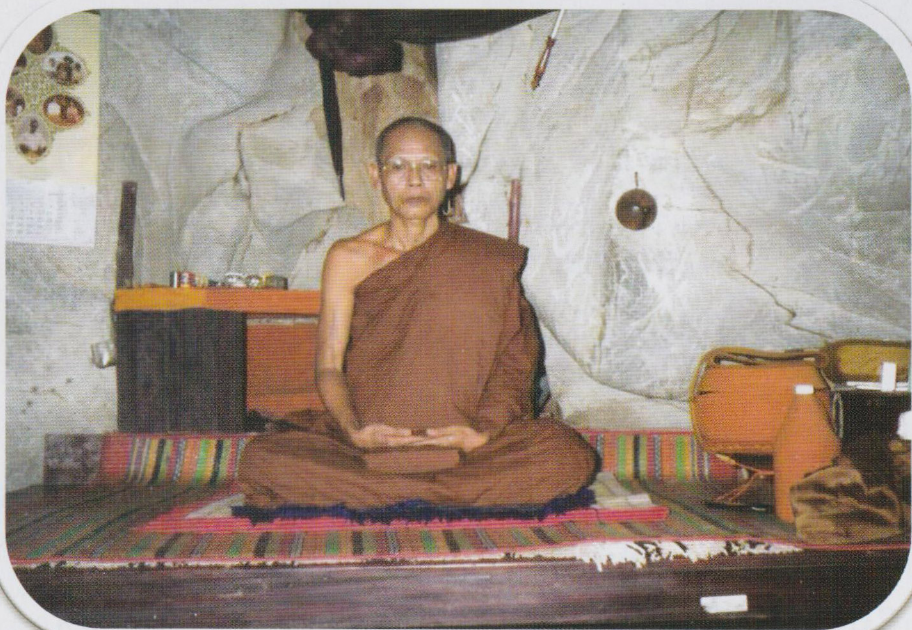
พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร

พระอาจารย์วัน อุตฺตโม

ด้วยกัน๔ องค์ คือ**พระอาจารย์จวน พระอาจารย์วัน พระอาจารย์คำบุ** และ **พระอาจารย์สิงห์ทอง** พระ**อาจารย์สิงห์ทอง**นั้นได้พาหลวงปู่เดินธุดงค์ไปด้วยกัน โดยตลอดในหน้าแล้งของทุกๆ ปี และหลวงปู่เอง บางครั้งก็เดินธุดงค์ร่วมกับ **พระอาจารย์วัน อุตฺตโม** เพียงสององค์ ครั้งหนึ่งในปี พ.ศ.๒๕๐๘ ท่านชวนไปเที่ยววิเวกเที่ยวโปรดญาติโยมที่เข้ากับพวกคอมมิวนิสต์ที่บ้านส่องดาว อยู่ช่วยเทศนาสั่งสอนชาวบ้านกับพระอาจารย์วันที่บ้านส่องดาวจนเป็นผลสำเร็จ คือพวกที่เข้ากับคอมมิวนิสต์พากันกลับใจ จนภายหลังได้ก่อตั้งให้เป็นอำเภอส่องดาวปรากฏมาจนเท่าปัจจุบันนี้ การประพฤติปฏิบัติธรรมในครั้งนั้น หลวงปู่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน จนได้รับการยกย่องจากครูบาอาจารย์อยู่เป็นประจำ ที่พูดเช่นนั้นหมายความว่า เวลาเรานั่งสมาธิตอนกลางคืน จิตเรา

เป็นอย่างไร นอนตอนไหนครูบาอาจารย์ท่านรู้หมด ถึงกับครั้นว่ารู้หมดไส้หมดพุงเลยทีเดียว จะประมาทขาดสติไม่ได้ เพราะสภาวะจิตแห่งผู้ที่ท่านสำเร็จพระอรหันต์นั้นละเอียดอ่อนยิ่งนัก

พบพญานาคที่ถ้ำพวง

ไปปฏิบัติหัดฝึกกรรมฐานกับ**ท่านพระอาจารย์วัน อุตฺตโม** ที่ถ้ำพวงคืนหนึ่ง หลังจากจิตสงบเป็นสมาธิก็เกิดภาพนิมิตเป็นลักษณะคล้ายงูเต็มไปหมดรอบๆบริเวณนั้น ตอนเช้าก็เลยไปกราบเรียนถามท่านพระอาจารย์วันว่า **"สถานที่แห่งนี้มีพญานาคอยู่ใช่ไหมครับ"** ท่านอาจารย์ก็คงจะล่วงรู้วาระจิตของเราก็ตอบว่า ***"ตามที่ท่านเห็นนั้นแหละ อยากดูไหมละ"*** หลวงปู่ก็ตอบว่า ***"ถ้าครูบาอาจารย์เมตตาก็ถือว่าเป็นบุญข้าน้อย (กระผม)"*** ท่านพาลงไปในถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งมีทางลงแคบๆ ในด้านหลังของถ้ำพวงนั้นแหละ ลงไปในนั้นจะมีบ่อน้ำใหญ่พอสมควรแล้ว

ท่านอาจารย์วันก็อธิษฐานจิต เสร็จจากนั้นไม่นานนัก น้ำในบ่อก็กระเพื่อมขึ้นมาปรากฏเห็นเป็นงูใหญ่ตาสีแดง มีหนวดและตรงหน้าท้องเป็นสีแดง ส่วนเกล็ดเป็นสีน้ำเงินไม่มีหงอนนะ ไม่นานก็ส่ายหัวไปมาและกลับลงไปในน้ำเหมือนเดิม ท่านอาจารย์วันกล่าวว่านี่แหละคือ***พญานาค*** หลวงปู่เลยเรียนถามท่านต่อไปว่า แล้วทำไมพญานาคถึงไม่มีหงอนเหมือนตามที่เราสร้างไว้ตามวัดและสถานที่สำคัญต่างๆ ***ท่านบอกว่าการที่พญานาคแลบลิ้นและมีหงอนนั้นคือ อาการที่พญานาคกำลังโกรธและแสดงอิทธิฤทธิ์*** ตั้งแต่วันนั้นท่านก็ปิดทางลงและไม่ได้พาใครลงไปอีกเลย ซึ่งนับว่าเป็นบุญอย่างมากสำหรับหลวงปู่

ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นต้นมา หลวงปู่จำพรรษากับพระอาจารย์จวนโดยตลอด ออกพรรษาทุก ๆ ปี พระอาจารย์จวนก็จะพาเดินธุดงค์ไปในที่ต่าง ๆ บางครั้งก็ให้ไปองค์เดียว ตรงไหนผีดุ ๆ เข็ด ๆ น่ากลัวพระอาจารย์จวนมักจะพาไปแล้วก็ทิ้งให้อยู่คนเดียว เพื่อจะได้เป็นการฝึกตนทรมานกิเลสและสร้างขันติธรรม และหลวงปู่ก็มักจะได้ข้ออรรถข้อธรรมจากสถานที่เหล่านั้น มาเล่าถวายท่านพระอาจารย์จวนอยู่เสมอ ๆ ส่วนมากแล้วท่านพระอาจารย์จะบอกให้ไปอยู่ถ้ำนั้นถ้ำนี้ เขาลูกนั้นเขาลูกนี้ตลอดเวลาที่ร่วมธุดงค์กรรมฐานด้วยกัน แล้วจะนัดแนะกันว่าเดือนหน้าค่อยพบกันตรงนั้นตรงนี้แล้วท่านก็จะจากไป ท่านไม่ค่อยสอนธรรมะอะไรมากมาย สอนนิด ๆ หน่อย ๆ ในบางเรื่องที่สงสัยและก็ให้ไปประพฤติปฏิบัติเอาเอง ส่วนมากจะให้ไปอยู่อบรมฟังธรรมะและศึกษาข้อวัตรปฏิบัติ กับ**หลวงปู่ขาว อนาลโย** ที่วัดถ้ำกลองเพลแทบทุกปีในช่วงออกพรรษาตลอดฤดูแล้ง พอใกล้เข้าพรรษาก็กลับมาจำพรรษากับพระอาจารย์จวนที่ถ้ำจันทร์ อำเภอบึงกาฬเช่นเคย สมัยก่อนนั้นท่านพระอาจารย์จวนยังไม่ได้

หลวงปู่ขาว อนาลโย

ขึ้นไปอยู่ที่ภูทอกท่านสร้างวัดอยู่ที่ถ้ำจันทร์ อำเภอบึงกาฬ เหตุเพราะหลวงปู่ชอบอยู่เงียบๆ ไม่ชอบความวุ่นวาย เพราะที่วัดถ้ำกลองเพลสมัยนั้น มีพระเณรประมาณ ๔๐-๕๐ รูป อีกทั้งมีแม่ชีด้วย จึงไม่เป็นที่สับปายะสำหรับหลวงปู่

หลวงปู่ขาว ให้คติ และสอนธรรมะ

หลวงปู่ขาว ท่านเมตตาแนะนำพร่ำสอนเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติว่า **"การทำความเพียรในทางศาสนานี้ จะให้จิตเข้าสู่ความสงบได้เร็วนั้น หลวงปู่เคยทำเมื่อครั้งหลวงปู่ไปอยู่เชียงใหม่ ๑๔ ปี ก็ทำวิธีใด" ไม่มีทางอื่นไกลมีแต่อดนอน ผ่อนอาหาร เอาเพียงอิริยาบถ ๓ อย่าง คือ ยืน เดิน นั่ง เท่านั้น การฉันอาหารนั้นก็น้อยเพราะอาหารมากไปจะทับธาตุพระเณรที่จะก้าวหน้า ต้องเป็นผู้ไม่หวาดหวั่นในการทำความเพียร ไม่ห่วงอาลัยในร่างกายสังขาร จะเป็นจะตายอย่างไรก็เป็นเรื่องของสังขาร ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นของเดิม เมื่อเกิดขึ้นก็แตกสลายไปเช่นเดิม เป็นเหมือนเดิม ถึงจะห่วงหาอาลัยสักเท่าไร สังขารร่างกายมันก็ไม่อยู่ด้วย เปลี่ยนไปตามกาลเวลาอยู่อย่างนั้น ฉะนั้น จงปล่อยวางสังขารร่างกายลง เหมือนของที่มาอาศัย หลวงปู่ขาวสอนให้ทำใจให้ขาวสะอาด ให้ใจเย็นเหมือนน้ำ ให้ใจหนักแน่นเหมือนแผ่นดิน ให้ใจอ่อนนิ่มเหมือนผ้าเช็ดเท้า ท่านสอนให้ทำใจเหมือนกับไฟ ไฟเป็นของร้อน ทั้งกลางวันกลางคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ไม่ให้ลดละ ไม่ให้กาลเวลาล่วงไปเปล่าๆ ท่านสอนให้ทำใจเหมือนลม ลมเป็นของเย็นและเบา ปล่อยวางอารมณ์ทั้งหลายทั้งปวง อดีตไม่ควรเอามาหวนคิด อนาคตไม่ควรเอามาคำนึง การประพฤติปฏิบัติ จะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ไม่ต้องกังวล**

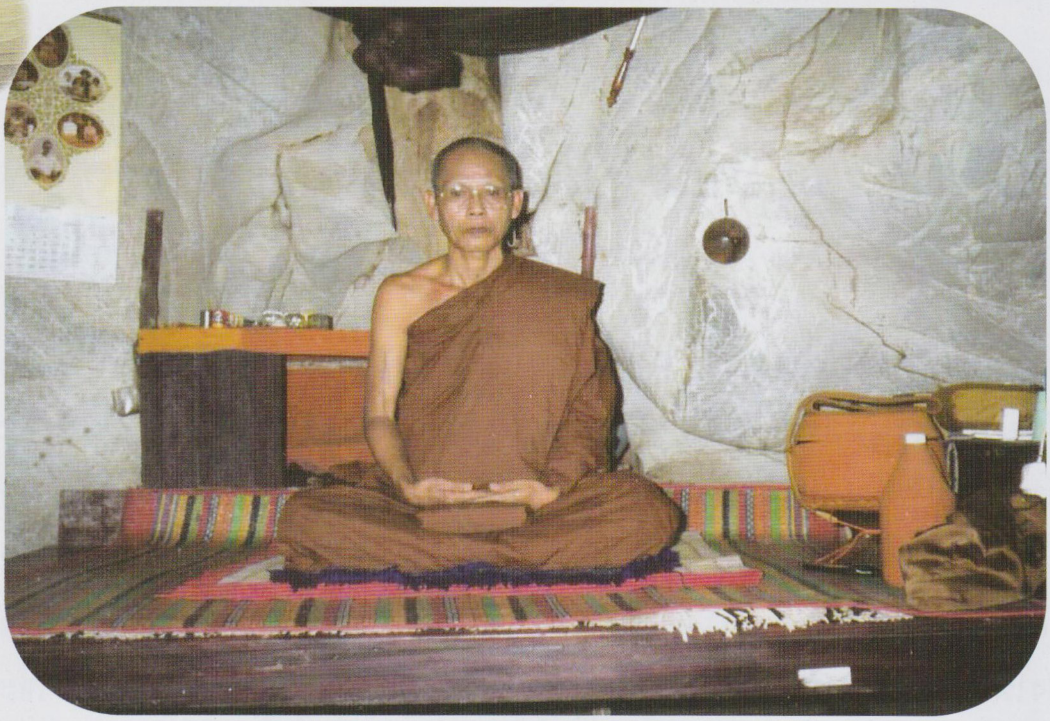
ควรทำสภาวะจิตให้อยู่กับอารมณ์ปัจจุบัน วันหนึ่งมีกี่ชั่วโมงก็กำหนดสติพร้อมกับลม หายใจเข้าออกเท่านั้น ถึงจะทำเพียงนั้นกิเลสมารทั้งหลายที่อยู่ในจิตใจก็ยังไม่หมดสิ้น ฉะนั้นการปฏิบัติธรรมนี้จึงต้องทำจริงจัง ทำเล่นไม่ได้โดยเด็ดขาด กิจเบื้องต้นก่อนที่จะเดินจงกรมก็ดี ยืนภาวนาก็ดี นั่งภาวนาก็ดี หลวงปู่ขาวให้ตั้งสัจจะไว้ ความเพียรจึงไม่ลดละและไม่ถอยหลัง ท่านสอนให้ชำระใจให้ผ่องใสสะอาด ปล่อยวางความอยากซึ่งเป็นเหตุแห่งทุกข์ ปล่อยวางความยึดถือขันธ์ เพราะธรรม ๒ ประเภทนี้ทำให้เวียนว่ายตายเกิด และบันดาลให้ใจไม่อาจเข้าสู่ความสงบได้ นี่คือสิ่งที่หลววงปู่สอน” หลังจากฟังเทศน์ที่หลวงปู่ขาวสอนเพียงเท่านั้นจิตใจนี้ก็เบิกบาน มีแต่จะประหัดประหารกิเลสที่อยู่ในใจอย่างเดียว

หลวงปู่ขาวสอน...ให้ทำใจให้ขาวสะอาด
ให้ใจเย็นเหมือนน้ำ
ให้ใจหนักแน่นเหมือนแผ่นดิน

ตั้งสัจจะอธิษฐาน เอาตายกับการปฏิบัติกรรมฐาน

หลังจากฟังหลวงปู่ขาวท่านสอนการปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ก็เลยตั้งสัตยาธิษฐานต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตั้งใจมั่นว่า ข้าพเจ้าจะทำความเพียรบูชา พระรัตนตรัย ขอจงเป็นไปในธรรมะเท่าที่จะทำได้ แล้วก็ตั้งสัจจะอดนอนผ่อนอาหาร ข้าวก็เว้นวันฉัน วันไหนฉันก็ฉันเพียง ๕ คำ ๑๐ คำ ๑๕ คำ ฉันเช้าเสร็จจะเข้าสู่ทางเดินจงกรมก็ยกมือไหว้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ สรณังคัจฉามิ ตั้งสติประคองจิตในอิริยาบถเดินจงกรม ตั้งสัจจะว่าจะเดินนานเท่าใดก็ทำเช่นนั้น ***การทำความเพียรต้องมีสัจจะจึงจะเป็นความเพียรของนักปราชญ์เจ้าทั้งหลาย*** ตั้งสัจจะแล้ววางมือซ้ายเหนือพกผ้า มือขวาทับ ก้าวขาขวาว่า **พุทโธ** ก้าวขาซ้ายว่า **ธัมโม** ก้าวขาขวาว่า **สังโฆ** เดินพอดี ๆ ไม่เร็วไม่ช้า ถึงสุดทางแล้วเวียนขวากลับหลัง เดิน ๓ รอบแรกว่า **พุทโธ ธัมโม สังโฆ** อยู่เสมอ เดินตั้งแต่รอบที่ ๔ ไป เปลี่ยนเป็น พุทโธ เอาอารมณ์เดียว ก้าวขาขวาว่า **พุท** ก้าวขาซ้ายว่า **โธ** เดินถึง ๑ ชั่วโมงแล้วยืนภาวนากำหนดรักษาจิตอยู่กับ **พุทโธ**

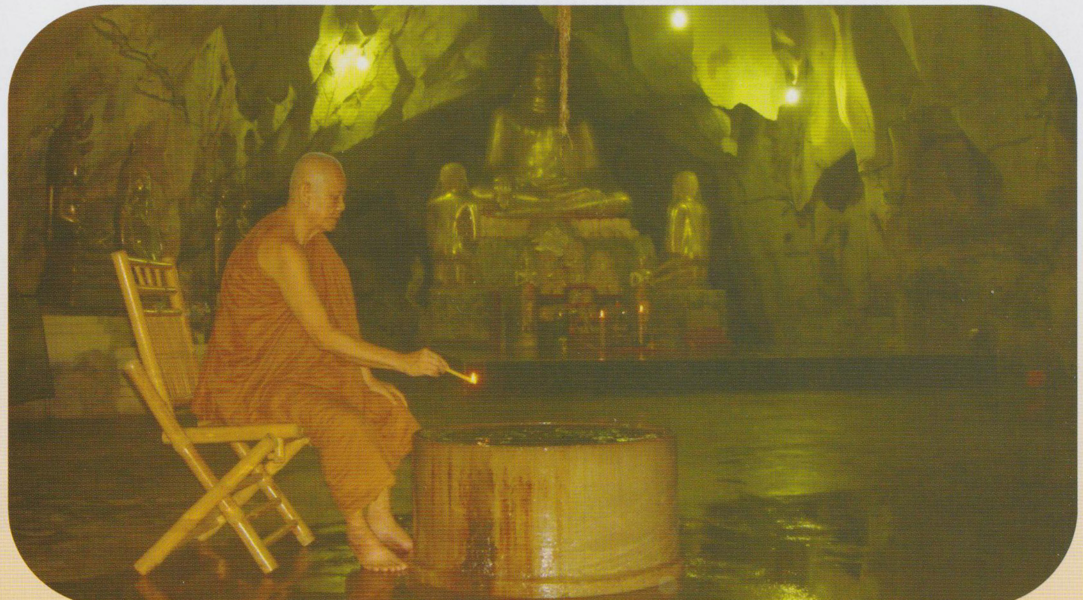
ให้เป็นอารมณ์ของสติ ลมเข้าว่า **พุท** ลมออกว่า **โธ** อยู่อย่างนั้น ไม่ส่งจิตไปที่อื่น รักษาอิริยาบถยืนอยู่ เมื่อถึง ๑ ชั่วโมงแล้ว ก็ออกจากที่ยกมือไหว้ **พุทโธ ธัมโม สังโฆ สรณังคัจฉามิ** เดินไปขึ้นกุฏิหรือสถานที่อาศัย ขณะที่เดินออกไปก็ให้มีสติ หลวงปู่ขาวท่านสอนว่า **ความเพียรให้อยู่คู่กับสติ** ขาดสติเมื่อไรก็ขาดความเพียรเมื่อนั้น เมื่อไปถึงที่พักแล้ว ต้องปัดกวาดให้สะอาด เพราะธรรมะของพระพุทธเจ้า เป็นของสะอาด ทำความสะอาดเสร็จแล้ว ถ้าเป็นตอนเย็นก็ทำวัตรเย็น จากนั้นก็บำเพ็ญภาวนาต่อไปเรื่อยๆ อบรมจิตใจให้อยู่กับธรรมะ เอาธรรมะเป็นเครื่องฟอกจิตใจ ใจของเรา เที่ยวเกิดเที่ยวตายอยู่ในภพน้อยภพใหญ่ มีแต่ไปกินอารมณ์ของโลกคือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ท่านจึงสอนให้เจริญธรรม

เป็นเครื่องฟอกใจมีสนิมเป็นเครื่องปิดครอบงำ สนิมนั้นดำมืด ได้แก่ โลภะ ราคะ โทสะ โมหะ อวิชชา ตัณหา สนิมแต่ละก้อนนี้เหนียวแน่นติดครอบงำจิตใจมาหลายภพหลายชาติแล้ว เราทำความเพียรเพื่อชำระสนิมนี้ เปรียบเสมือนบุรุษผู้ลับมีดพร้าด้วยความเพียร ด้วยความอดทน ด้วยสติปัญญาฉลาด ลับไปนานๆ สนิมก็หลุดออก มีดนั้นก็คม นี้ฉันใด ใจก็ฉันนั้น เมื่อไหว้พระสวดมนต์เสร็จก็ตั้งจิตแผ่ส่วนบุญให้เจ้าบุญเจ้าคุณคือ บิดามารดา และผู้มีพระคุณต่าง ๆ ตลอดจนสรรพสัตว์ที่เป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย เสร็จแล้วชำระใจให้ผ่องใส ปล่อยความอยากและอุปาทานออกจากใจ จากนั้นหลวงปู่ขาวท่านจะสอนให้เอาของอ่อน ๆ รองก้นให้สูงกว่าทางหัวเข่าที่นั่งสมาธิอยู่ เพื่อเวทนาขันธ์จะได้ไม่เกิดเร็วและนั่งได้นาน คือจะได้ไม่ปวดเจ็บเหน็บชาข้าแข้งก้นกบเวลานั่งสมาธิ หลวงปู่ท่านยังสอนอีกว่า ครูสอนมนุษย์และเทพนิกรที่จะพาไปนิพพานคือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่แหละ นอกจากนั้นไปก็ไม่มี จากนั้น ก็เอาขาขวาทับขาซ้าย ตั้งกายให้ตรงดำรงสติเฉพาะหน้าบริกรรม พุทโธ ธัมโม สังโฆ ๓ จบไม่ให้ก้ม ไม่ให้เงย ไม่ให้เอียงซ้าย ไม่ให้เอียงขวา ถ้าก้มถ้าเงยเอียงซ้ายเอียงขวาแล้วใจจะไปกังวลธาตุขันธ์ ใจจะไม่สงบ ท่านสอนให้วางกายให้อ่อนวางใจให้อ่อน บริกรรมพุทโธ ธัมโม สังโฆ ๓ จบแล้วย่นเอาแต่ พุทโธ เป็นอารมณ์เดียว ให้อยู่กับลมหายใจเข้าออกคือ ลมเข้าว่า พุท ลมออกว่า โธ อ่อน ๆ นิ่ง ๆ ลองกลั้นใจดู ใจมันไม่ขาดหรอก มันถอนออกมาเอง เอาพอปานกลาง ลมเข้าว่า พุท ลมออกว่า โธ เข้ายาวออกยาว เข้าสั้น ออกสั้น ให้มีสติรู้อยู่ ทีนี้ให้ยืนและเดินหนึ่งชั่วโมง มีสติกำกับคอยรักษาจิตอยู่กับ พุทโธ ทีนี้เวลาเวทนาขันธ์เกิดขึ้น มึนชาก็ดี ปวดร้อนแสบเย็นก็ดี ท่านสอน ไม่ให้ลูบคลำ ไม่ให้เกา ไม่ให้พลิกตัว

กระดุกกระดิก ไม่ให้ขยับเปลี่ยนอิริยาบถแก้ทุกข์ ถ้าทำอย่างนั้น ปฏิบัติไปร้อยปีก็ไม่เห็นผลแห่งธรรมะ ท่านว่าเพราะเราติดสุข ความสุขเป็นเครื่องปิดทุกข์ เรามาทำความเพียร **มานั่งทับทุกข์ เดินทับทุกข์ ยืนทับทุกข์ ทุกข์เกิดขึ้นเผากายมันก็เผาใจด้วย** ทุกข์เปรียบเสมือนโซ่ ใจเปรียบเหมือนลิง กายเหมือนหลักตอ ผูกลิงไว้กับหลักตอมันก็ไม่ไปไหน เส้นที่ ๑ ได้แก่ สติ เส้นที่ ๒ ได้แก่ ทุกข์ เมื่อเราชนะทุกขเวทนาได้แล้ว ก็ได้ชื่อว่าชนะตน เมื่อเราชนะตนได้แล้วก็ชื่อว่าชนะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้

......คำสั่งสอนของหลวงปู่มันจะคอยสะกิดใจอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นเวลาเข้าพรรษาจึงจะปลีกวิเวกไปจำพรรษาอยู่ที่ถ้ำจันทร์กับท่านอาจารย์จวน เพราะที่นั้นสงบวิเวกเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งหลวงปู่ขาวก็ให้หลวงปู่ไปอยู่กับท่านอาจารย์จวนด้วย เพราะเห็นว่าเป็นคนทางบ้านเดียวกัน เพื่อจะได้ปรารภความเพียรอย่างเต็มที่ บางทีก็ไปจำพรรษาที่วัดป่าแก้วชุมพลกับพระอาจารย์สิงห์ทองและอีกหลาย ๆ ที่.....

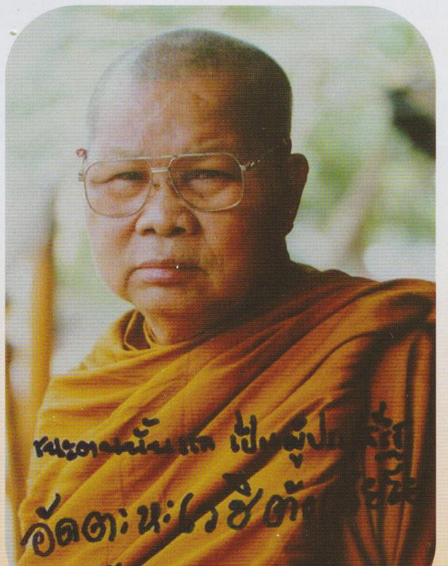

๔. พ.ศ.๒๕๐๘ อายุ ๓๒ ปี พรรษา ๗ เกิดสมาธินิมิตรวม อย่างยิ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน

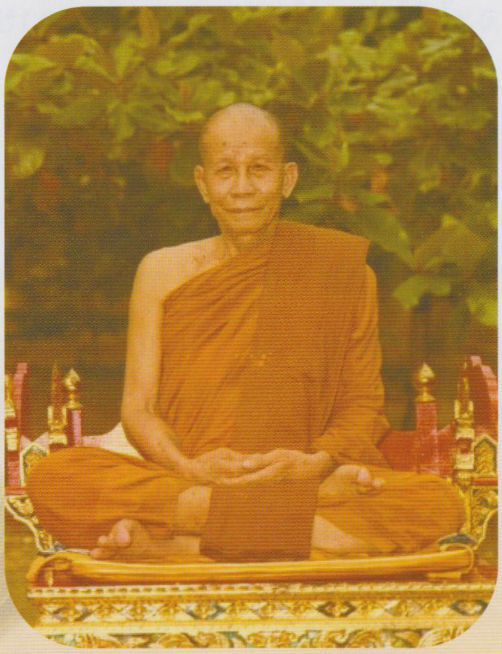
จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ถ้ำจันทร์ ดงสีชมพู อำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย กับพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร ในฤดูแล้ง พอออกพรรษาท่านอาจารย์จวน และอาจารย์คำบุ จะพาออกเดินธุดงค์ไปกราบนมัสการหลวงปู่ขาว อนาลโย เพื่อถามปัญหาความสงสัยแห่งการประพฤติปฏิบัติ และทำกิจวัตรข้อวัตรอันควรทำแก่ครูบาอาจารย์ พอสมควรแก่การและเวลาก็จะกราบลาหลวงปู่ ออกเดินธุดงค์ต่อไปในสถานที่ต่างๆ หลวงปู่ได้ปฏิบัติธรรมอย่างหนักไม่นอนตลอดพรรษา ถือเอาอิริยาบถ ๓ เป็นอารมณ์ คือ ยืน เดิน นั่ง

เท่านั้น ในคืนหนึ่งขณะที่จิตสงบระงับจากนิวรณ์ทั้งหลาย เกิดความสว่างไสวภายในจิตใจเป็นอย่างมาก มีความเยือกเย็นเกิดปิติซาบซ่านไปทั่วทุกขณะจิต ไม่มีความวิตกกังวล ใดๆ ทั้งสิ้น ได้เกิดนิมิตเห็น "ต้นไม้ยืนตายพายมีสีขาวไม่มีกระพี้ ไม่มีเปลือก มีแต่แก่นล้วนๆ ในนิมิตนั้นหลวงปู่ได้ปีนป่ายขึ้นไปบนต้นไม้ ตั้งแต่ลำต้นจนถึงยอดสุด ปีนป่ายไปทุกกิ่งก้าน แล้วกลับมาที่เดิม และได้หยุดอยู่ใกล้กับยอดต้นไม้นั้น ในขณะที่หยุดอยู่นั้น ได้เห็นมดสีดำเดินออกมากันเป็นแถวจากรูเล็กรูหนึ่ง ของต้นไม้นั้น หลวงปู่ได้พิจารณามดนั้นว่าเปรียบเหมือนกิเลสน้อยใหญ่ที่ยังเหลืออยู่ ในร่างกายสังขาร พอพิจารณาไปได้สักพักจิตก็ถอนออกจากสมาธิ เพราะได้เวลาทำวัตรเช้า ซึ่งตอนนั้นเป็นเวลาเกือบ ๕ ชั่วโมง" หลวงปู่ได้เล่านิมิตดังกล่าวถวายหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวท่านบอกว่า "ดีแล้ว ใกล้จะเสร็จแล้ว ให้ทำความเพียรให้หนักและพยายามอีกต่อไป เพื่อจะได้ไล่มดดำ มดแดงทั้งหลายให้หนีออกจากสังขาร อันจะเป็นเหตุให้นำมาเกิดในภพน้อยภพใหญ่อีก กิเลสแม้เพียงน้อยนิดก็อย่าประมาทนะ และอย่าให้เหลืออยู่ในขันธสันดานอย่างเด็ดขาดนะ" และที่วัดถ้ำกลองเพลแห่งนี้ นอกจากองค์หลวงปู่ขาวแล้ว ...ที่หลวงปู่เคารพนับถือมาก ทั้งในข้อวัตรปฏิบัติ และความสมถะเรียบง่ายมักน้อยสันโดษ สมัยนั้น ยังมีครูบาอาจารย์อีกองค์หนึ่ง

หลวงปู่จันทา ถาวโร

ที่เคารพมากเช่นเดียวกันทั้งในข้อวัตรปฏิบัติและการปรารภความเพียร คือ พระ**อาจารย์จันทา ถาวโร** ปัจจุบันอยู่วัดป่าเขาน้อย จ.พิจิตร แต่ก่อนเคยอยู่ด้วยกันที่ถ้ำกลองเพลหลายปี เป็นครูบาอาจารย์อีกองค์หนึ่งที่เคารพนับถือมาก การประพฤติปฏิบัติของท่านเป็นแบบอย่างที่ดีมากสำหรับผู้มุ่งหวังความพ้นทุกข์ ทำให้เพื่อนสหธรรมิกที่อยู่รอบข้างมีความมุมานะตั้งใจ บำเพ็ญอย่างไม่ลดละเหมือนดังที่ท่านทำให้เห็น ปฏิบัติให้ดู ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๐๖ – ๒๕๑๐ พอออกพรรษา หลวงปู่นอกจากจะปลีกวิเวกไปประพฤติปฏิบัติอยู่อบรมกัมมัฏฐานที่วัดถ้ำกลองเพลเป็นประจำแล้ว ก็จะถือโอกาสไปปฏิบัติธรรมกับ **หลวงปู่คำดี ปภาโส** และ **หลวงปู่บุญจันทร์ จนฺทวโร ถ้ำผาผึ้ง หลวงปู่สิม พุทธาจาโร ถ้ำผาป่อง เชียงดาว หลวงปู่เทสก์ เทสรํสี** และ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม**

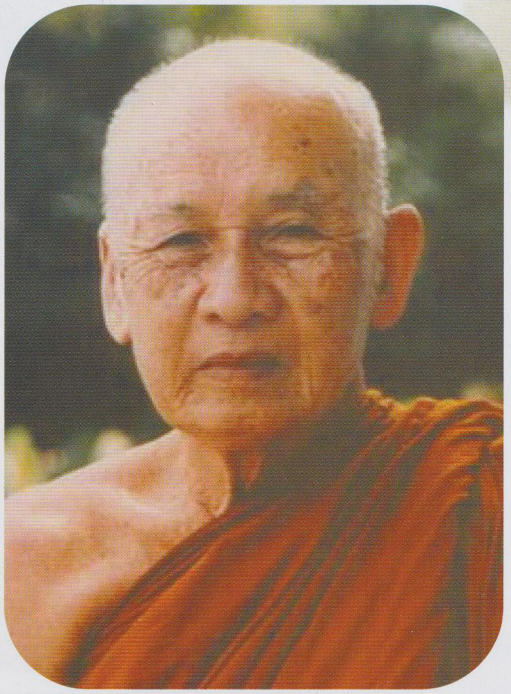
หลวงปู่คำดี ปภาโส

หลวงปู่บุญจันทร์ จนฺทวโร

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

หลวงปู่เทสส์ เทสรํสี

กลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น สำหรับ**หลวงปู่ฝั้น อาจาโร** ไปหาบ่อยมาก เพราะอยู่ไม่ไกลกัน ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่หลวงปู่เคารพมาก มีปัญหาอะไรสงสัยเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่ก็จะไปกราบเรียนถามกับ**หลวงปู่ฝั้น** ในสมัยแรก ๆ ที่ยังไม่ได้ขึ้นไปอยู่กับพระอาจารย์จวน พอออกพรรษาก็เดินธุดงค์ไปหาครูบาอาจรย์ ให้ท่านช่วยแนะนำพร่ำสอนในการประพฤติปฏิบัติ แก้ไขความสงสัยในการปฏิบัติให้แถบจะทุกปี ในช่วงออกพรรษา ***สมัยนั้นหลวงปู่เดินธุดงค์ กับคณะครูบาอาจารย์อยู่แถวภูหลวง ภูพาน ดงหม้อทอง อำเภอวานรนิวาส ซึ่งเป็นดงหนาทึบ มีถ้ำใหญ่ ๆ อยู่มาก มีภูผาโขดหินและผลาญหินสวยงาม ทั้งสัตว์ป่าดุร้ายก็ชุกชุม ทั้งเสือ ทั้งช้าง เหมาะที่จะช่วยพระกัมมัฏฐานปราบกิเลส***

หลวงปู่ชอบ

หลวงปู่ตื้อ

ให้กำราบอ่อนราบลง ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้ย้ายจากถ้ำจันทร์ขึ้นไปภูทอก กับ ***พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ*** และ ***พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร*** ไปอยู่กับท่านอยู่ไม่ได้นานหรอก ก็ช่วยกัน**สร้างศาลาการเปรียญและบันไดขึ้นภูทอก**จนแล้วเสร็จ ดังปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน อยู่กับ**พระอาจารย์จวน พระอาจารย์สิงห์ทอง พระอาจารย์วัน พระอาจารย์คำบุ** สถานที่ใดมันมีผีดุ ท่านพระอาจารย์จวนก็มักจะเอาไปทิ้งไว้ให้อยู่คนเดียวหลาย ๆ วัน ถึงให้ตามไป เป็นอยู่อย่างนั้นตลอด จนทำให้หลวงปู่กล้าอยู่ในถ้ำในป่าคนเดียวเพราะมันเคยชิน พร้อมทั้งมีจิตใจกล้าหาญ ภายหลังครูบาอาจารย์ไม่อยู่ จึงกล้าเที่ยววิเวกไปเพียงลำพังองค์เดียว

วันหนึ่ง เวลาตอนกลางคืนเดินจงกรมอยู่ผลาญหิน ได้ยินเสียงบ๊อก มองเลยทีนี้แดงโล่มาเลย ลูกปืนใหญ่มันยิง วู้.....บึมกลางอากาศ

เขากำลังรบกับพวกคอมมิวนิสต์ ทุกคืนเราเดินจงกรมอยู่ ทางเดินจงกรมมันมีหินอยู่ก้อนหนึ่ง มันเป็นรู ตรงนั้นมีงูจงอางอยู่คู่หนึ่ง มันออกเข้าอยู่ทุกวัน ตอนกลางคืนตอนเช้าก็ออกหากินของมัน เราเดินจงกรมของเราอยู่ วันนั้นเรียกว่าสมาธิเมตตาขึ้นเต็มที่ คล้ายโลกนี้มีเราคนเดียวไม่มีอะไร พอดีมันมา อาตมาเดินไป ไปนั่งที่รูก้อนหินบอก ขอดูหน่อย เอามือล้วงเข้าไปจะไปคว้ามันออกมามันไม่ให้จับ บอกขอดูหน่อย.......เราเป็นคนท้องไร่ท้องนาอยู่อุบล ฯ ไม่เคยเห็น ไม่ทำร้ายอะไรหรอก คว้าดึงมันอยู่อย่างนั้นแหละ ทำอยู่นานเหมือนกันนะ ทีนี้เลยไปหาไม้มาเกาะไม้สดเราหักไม่ได้เพราะเราเป็นพระ ก็ได้ไม้แห้ง ๆ ตัวมันใหญ่มันหนักดึงออกมามันก็หัก สักพักหนึ่งเณรณรงค์มาเห็นเข้าก็ไปบอกหลวงปู่จวนหลวงปู่มาเห็นเข้า ท่านก็ดุเข้าอีก ไม่ใช่พ่อนะนั่นน่ะ ระวังเถอะ จิตเราถอนเลย.........พอนึกขึ้นได้ก็นั่งสั่น เหงื่อแตกหมดเลยจิตมันถอนออกแล้ว

ในช่วงนั้นอย่าว่าแต่งูจงอางเลย แม้แต่ช้าง เสือ ก็สามารถที่จะจับมันได้ จิตเต็มเปี่ยมไม่มีอะไรเลย ไม่มีอะไรมาคิดว่ามันจะทำร้ายอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี มีแต่เมตตา มันเต็มเปี่ยมในช่วงนั้น สามารถที่จะจับได้คลำได้เลย อันนี้คือช่วงวันหนึ่งที่ผ่านมาพอสังเขป

การเดินธุดงค์ของหลวงปู่นั้น ส่วนมากหลวงปู่มักจะไปกับ หลวงปู่วัน หลวงปู่จวน หลวงปู่คำบุ ไปเรื่อย ๆ และบางครั้งไปกับพระอาจารย์สิงห์ทอง พระอาจารย์สิงห์ทองนั้นมีนิสัยขี้เล่น ทำอะไรไม่เหมือนพระองค์อื่น ดุด่าไม่ได้สนใจใครทั้งนั้น มีสมัยหนึ่ง เดินธุดงค์มาด้วยกันจากอำเภอสว่างแดนดิน สกลนคร มาร่วมงานที่วัดสำราญนิเวศ แต่ไปปักกลดที่ป่าช้าไกลกว่าวัดสำราญประมาณกิโลเศษ เช้าวันหนึ่งฉันข้าวเสร็จ มีโยมคนหนึ่งเดินมาหาหลวงปู่ กราบลงสามครั้ง แล้วเขาก็พูดว่า ผมมันทุกข์มันยาก โปรด

โผดผาย (สงเคราะห์) หน่อยเถอะ คือเขามาขอหวยหลวงปู่ หลวงปู่เองก็ไม่ชอบเล่นหวยก็เลยคิดว่า เราจะดัดนิสัยโยมคนนี้สักหน่อยทำไมชอบเล่นหวยจัง ก็เลยบอกว่า โยม ๆ นั่นโยมเห็นไหม พระอาจารย์องค์นั้นท่านมาจากสว่างแดนดิน ชี้ไปทางพระอาจารย์สิงห์ทอง ไปโยม ไปหาพระอาจารย์องค์นั้น ขอท่านเผื่อท่านมีตัวดีให้โยม เขาก็กราบหลวงปู่แล้วเดินตรงไปที่**พระอาจารย์สิงห์ทอง**ปักกลดอยู่แล้วก็กราบลงสามครั้ง หลวงปู่ก็ยืนมองดูอยู่นะ เขาก็พูดขึ้น**ว่า ข้าน้อยมันจนโปรดโผดผายแน่ท่าน.....ท่านพระอาจารย์สิงห์ทองยังไม่ได้ดูหน้าเลยก็ด่าเลยละ *"มึงคิดว่าพระอย่างกูนี้จะมาบวชให้หวยให้เบอร์หรืออย่างไร กูบวชมาบำเพ็ญเอาบุญนะไป........หนีๆ ไปให้ไกล"*** เสียงดังลั่นเลย ทำให้พระเณรที่ปักกลดอยู่ใกล้ ๆ ตกใจไปตาม ๆ กัน ต่างก็ออกมาดู โยมคนนั้นไม่ทันกราบลาเลยรีบหนีไปอย่างรวดเร็ว หลวงปู่ก็ยืนขำอยู่ พอสักพักจะไปร่วมงาน ท่านก็เดินมาถามว่า **"บักใด๋มันบอกมากวนแต่เช้าแท้"** ทุกองค์เงียบไม่มีใครยอมปริปากพูดแม้แต่องค์เดียว เพราะรู้ว่าถ้าบอกต้องโดนแน่ๆ

อีกสมันหนึ่งอยู่**วัดป่าแก้วชุมพล** พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านพาโยมแม่ท่านมาบวชเป็นชีอยู่ที่นั่น พอตกตอนกลางคืน โยมแม่ท่านก็ไหว้พระสวดมนต์นั่งสมาธิภาวนาอยู่ พระอาจารย์สิงห์ทองก็แอบไปข้างๆเพิงที่แม่ท่านอยู่ เขาทำเป็นกุฏิมุงด้วยหญ้าหลังเล็ก ๆ แต่มันจะเป็นฝาที่ยกเปิดปิดได้ ท่านอาจารย์ก็เอาเชือกผูกใส่ปลายไม้ และข้างหนึ่งผูกใส่ที่ฝายกขึ้นและก็ปล่อยลงให้มันดังพึบๆ ท่านหลอกแม่ท่านเพื่อทดสอบขันติธรรม พอตกเช้ามาฉันข้าวเสร็จ ท่านก็นำอาหารคาวหวานใส่ปิ่นโตถือไปให้แม่แล้วถามว่า แม่ ๆ เมื่อคืนนี้มีอีหยังอยู่บ่ แม่ท่านก็ตอบว่า จักวาแมนหยั๋งตีฝาอยู่พึบๆ อยู่ท่านก็ถามว่าเจ้าหย่านอยู่บ่แม่ บ่หย่านแล๋ว เออ........

อาจารย์ว่า เจ้าอย่าหย่านเดอข่อยดอก ท่านชอบทำอะไรแปลก ๆ ขนาดแม่ตัวท่านยังแกล้งเป็นผีไปหลอกนี้ ก็คือนิสัยอย่างหนึ่งของพระอาจารย์สิงห์ทอง สมัยที่หลวงปู่เดินธุดงค์อยู่กับพระอาจารย์จวนและพระอาจารย์วันนั้น พวกคอมมิวนิสต์กำลังดุเดือดปี ๒๕๐๗ – ๒๕๐๙ อยู่ที่นาแก ส่องดาว นครพนม ขึ้นไปโน่น ทั้งนครพนมทั้งสกลนครนี่แหละ หมู่บ้านหนองสังข์ หมู่บ้านก้านเหลือง บ้านตูม เคยไปบ้านสามผง เขาไม่ใส่บาตรให้เลยนะถ้าไปบิณฑบาตช่วงนั้น เพราะพวกนี้เขาเชื่อว่าพระกินแรง (ฉันตอนเย็น) งานการก็ไม่ทำ มีแต่อาศัยกิน อย่าไปให้มันกิน ไปบิณฑบาตถึงสามวันไม่ได้ข้าวสักก้อนก็เลยชวนกันออกวิเวกไปที่อื่น หลวงปู่จวนบอกว่ายังไปไม่ได้ต้องใช้หนี้ก่อน เอ..........ใช้หนี้ยังไงหนา เรายังไม่รู้ มีแต่ชวนไปแล้วจะอยู่ยังไง โยมไม่ใส่บาตรให้วันที่สี่ตอนกลางคืนผู้ใหญ่บ้านกับชาวบ้านออกมา เขามาถาม เราก็ไม่ได้พูดอะไร มันเป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ พอเขาว่าเราเป็นพระจริง ออกธุดงค์กรรมฐานปฏิบัติ ไม่ใช่พระอย่างที่เขาเข้าใจ ว่าพวกรัฐบาล พวกสันติบาล พวกทหารปลอมแปลงบวชเป็นพระมาเพื่อสืบสวนเรื่องราวของเขา เขาคิดอย่างนั้น พอเขารู้ว่าไม่ใช่ ไปบิณฑบาตหนักบาตรเลยล่ะ อยู่ที่นั่นสองวัน ท่านบอกว่าไปได้หมดหนี้หมดสินแล้ว เขาเข้าใจเราดีแล้ว เราไม่มีพิษไม่มีภัย เรียกว่าลำบากพอสมควร ไปอยู่ภูทอก ท่านพาสร้างพาทำได้พวก อส. ทหาร ช่วยสร้างบันไดรอบ ๆ ขึ้นไป

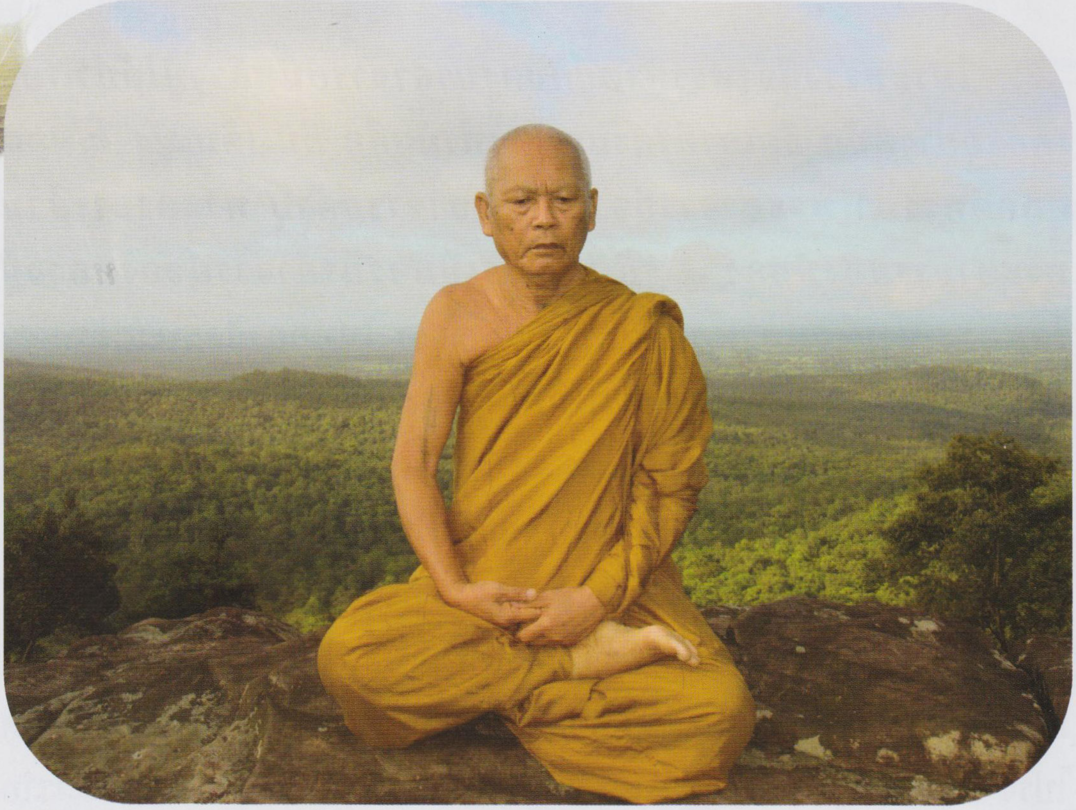
๕. พ.ศ.๒๕๐๙–พ.ศ.๒๕๑๒ อายุ ๓๓–๓๖ ปี พรรษา ๘ – ๑๑

จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ถ้ำจันทร์, ถ้ำบูชา ตาดสะอาม ภูวัว จังหวัดหนองคาย กับพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ พระอาจารย์คำบุ ธมฺมวโร, วัดป่าแก้วบ้านชุมพล จังหวัดสกลนคร(พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมธโร), ถ้ำพวง(ถ้ำอภัยดำรงธรรม) (พระอาจารย์วัน อุตฺตโม) จังหวัดสกลนคร จำพรรษากับพระอาจารย์จวนสมัยนั้นท่านได้ ๒๒ พรรษา จึงเรียกท่านโดยความเคารพตามแบบพระป่าว่า **"ครูจารย์"** มีพระ ๕ องค์ เณร ๒ องค์เท่านั้น ต่างองค์ต่างแยกย้ายกันหาที่วิเวก ปรารภความเพียรกันอย่างไม่ประมาท ได้สร้างโรงครัว ศาลาโรงฉันข้างล่างและชวนกันทำบันไดขึ้นหน้าผา ขึ้นบนหลังตาดสะอาม เพราะข้างบนเป็นที่ชัยภูมิดี เพราะเป็นที่วิเวก มีข่าวเล่าลือกันว่า มีพระพุทธรูปทองคำยังหลงเหลืออยู่ในถ้ำในเขตภูวัวนี้ พวกพรานพวกชาวป่าสมัยก่อนเคยพบเห็นมาแล้ว แต่ไม่มีใครกล้า

นำออกมา ด้วยเกรงต่ออำนาจเทพารักษ์ที่บำรุงรักษาสถานที่นั้น พวกชาวบ้านช่วยกันหาเท่าใดก็ไม่พบจนทุกวันนี้ ในปีนี้ พ.ศ. ๒๕๐๙ คืนหนึ่งขณะฝนตกหนัก ได้มีเครื่องบินอเมริกันนำลูกระเบิดมาปล่อยทิ้งที่ภูวัว ๖ ลูก หลังจากนั้น ๓ วัน ญาติโยมขึ้นมาถวายจึงเห็นแล้วออกไปเก็บเห็ดจึงเห็นลูกระเบิดเป็นลูกขนาดใหญ่ที่มีระเบิดแล้ว ๑ ลูก เป็นลูกระเบิดเพลิงที่ไม่ระเบิด ๕ ลูก วัดโดยรอบได้ ๑.๒๐ เมตร วัดตามยาวได้ ๑.๒๐ เมตร จึงให้คนไปแจ้งกำนันผู้ใหญ่บ้านในห้วยภูสิงห์ เครื่องบินไปทิ้งระเบิดแถวนั้นสองลูกแล้วมันไม่ระเบิด ใหญ่นะ ๒ – ๓ พันตัน บังเอิญเป็นที่จะต้องเดินลงไปสรงน้ำ ที่อื่นไม่มี ตรงนั้นเป็นทางลาดลงไป จำเป็นที่หลวงปู่ต้องไปสรงน้ำ ก็ไปยืนตรงนั้นแหละทุกวันพอกรวดตราดเสร็จ ก็ไปสรงน้ำสรงท่า หลายวันเข้าเณรมาเห็น เณรโท คนจังหวัดเลยหลานหลวงปู่ชอบไปถึงไปบอกอาจารย์ บอกหลวงปู่จวน อาจารย์สรวงไปนั่งอยู่บนลูกระเบิด ท่านถาม.......ที่ไหน ที่ลำห้วย ท่านก็ไปเลย ไปถึง ไม่ใช่พ่อนะนั่นท่านว่าอย่างนี้เลย หลวงปู่หายใจวาบลุกขึ้นทันทีเลย แต่หลวงปู่คิดว่าเขาโยนมาจากเครื่องบินหลายพันฟุต มันยังไม่ระเบิด เราแค่สี่สิบกว่ากิโลฯ คงไม่มีปัญหา คิดอย่างนี้นะ พอมาสักเดือนกว่า ๆ มีทหารไปสามคน ทหารสหรัฐ ฯ หน่วยกู้ภัยพาเขาไปดู เขาเอาสายไฟไปเกาะเพื่อจะช็อตพากันไปหลบตามก้อนหิน พอระเบิดทั้งน้ำทั้งโคลน ทั้งหินขึ้นกระจายไปหมด หลวงปู่ยืนตัวสั่นเลย เพราะกลัวถ้ามันระเบิดตอนหลวงปู่สรงน้ำอยู่คงหาชิ้นไม่เจอแน่เลยนึกกลัวล่ะทีนี้นี่ตอนที่อยู่ภูทอก

ในระหว่างที่จำพรรษาอยู่กับครูบาอาจารย์นี้หลวงปู่ได้บำเพ็ญเพียรอย่างหนัก ถือเอาอิริยาบถ ๓ เท่านั้นคือ ยืน เดิน นั่ง ไม่นอนตลอดพรรษา พระอาจารย์จวน พระอาจารย์คำบุ พระอาจารย์วัน พระอาจารย์สิงห์ทอง ๔ รูปนี้ ถือว่าเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงปู่โดยตรง ท่านเมตตาหลวงปู่เป็นอย่างมาก ในทุกๆ ปีจะพาออกเดินธุดงค์ไปตามสถานที่ต่างๆ ตามเทือกเขาภูสิงห์, ภูวัว ภูพาน เดินทางผ่านอำเภอเซกา อำเภอบ้านแพง อำเภอท่าบ่อ ศรีสงคราม แวะกราบ**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ออกเดินทางต่อขึ้นเหนือพักปฏิบัติธรรมบำเพ็ญภาวนาอยู่เวียงด้ง สถานที่แห่งนี้เหมาะแก่การบำเพ็ญภาวนาเป็นอย่างมาก แม้ในปัจจุบันหลวงปู่ก็เคยแนะนำให้ลูกศิษย์ไปบำเพ็ญธรรม ปฏิบัติธรรมอยู่ที่ภาคเหนือนี้ จิตใจสงบเยือกเย็นเป็นอย่างมาก ความรู้สึก ปลอดโปร่ง ไม่มีความวุ่นวายใจอะไรเลย พอออกจากเวียงด้งก็เดินทาง ต่อไปกราบ**หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** อยู่ปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่เป็นเวลานานพอสมควรก็กราบลาท่านออกเดินธุดงค์กลับถ้ำจันทร์ ในระหว่างนั้นหลวงปู่ได้ไปปฏิบัติธรรมกับ**หลวงปู่คำดี ปภาโส** แห่งสำนักสงฆ์ถ้ำผาปู่และ**หลวงปู่บุญจันทร์ จนฺทวโร** นับได้ว่าครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงและประพฤติดีปฏิบัติชอบรูปไหน หลวงปู่ถ้ามีโอกาสก็จะไปกราบนมัสการสนทนาธรรมกับท่านเหล่านั้น แทบจะทุกองค์ก็ว่าได้ในสมัยก่อน คืนวันหนึ่งตกเย็นหลังจากนั่งสมาธิเสร็จ เกิดปวดขาเป็นอย่างมาก หลวงปู่ก็เอามือบีบเพื่อให้มันผ่อนคลาย แล้วก็จำวัดในอิริยาบทตะแคงขวาตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ พอเช้าก็ไปรับบาตร ท่านอาจารย์เดินออกก่อนท่าน พอท่านอาจารย์เดินมาถึงเราก็ยื่นบาตรถวายให้ ท่านพูดขึ้นมาเลยว่า "เป็นยังไงปวดมากเลยเหรอขา ถ้ามันยังโง่อยู่ ก็ปล่อยให้มันปวดตาย

ไปเลยนะ” หลวงปู่งงมากว่าท่านรู้ได้ยังไง แต่ก็ยังไม่เชื่อหรอกว่าท่านมีวาระจิตล่วงรู้การกระทำและความคิดของคนอื่น คืนหนึ่งขณะนั่งสมาธิจิตสงบลงเกิดธรรมะผุดขึ้นมาในระหว่างจิตสงบนั้นว่า

“คนเราเกิดมาก็มีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นธรรมดา พิจารณาไปมาจิตก็เกิดความสลดสังเวชเป็นอย่างมาก” **พอเช้าก็ไปรับ** ***บาตรท่านอาจารย์เหมือนเช่นเคย ท่านก็พูดขึ้นว่า “ให้มันได้อย่างนี้สิ ถึงจะเรียกว่าลูกศิษย์พระพุทธเจ้า”*** **นับตั้งแต่วันนั้นหลวงปู่ไม่เคยสงสัยในความเป็นพระอรหันต์ของท่านพระอาจารย์จวนเลย มีแต่สำรวมระวัง และเร่งบำเพ็ญเพียรภาวนาต่อไป**

๖. พ.ศ.๒๕๑๓ อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๒

จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ภูทอก อำเภอบึงกาฬ จังหวัดหนองคาย กับพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ , พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร ตอนแรกอาศัยอยู่ที่ตีนเขาที่เป็นโรงฉันต่อกับโรงครัวปัจจุบันนี้ บริเวณรอบๆ เป็นป่าทึบรกชัฏ มีสัตว์ป่าอุดมสมบูรณ์

เบื้องต้นภูทอกสมัยนั้นยังไม่มีแอ่งเก็บน้ำ ต้องพากันอดน้ำและอาศัยน้ำฝนที่ค้างขังอยู่ตามแอ่งหิน อาหารการขบฉันอาศัยบิณฑบาตจากชาวบ้านนาคำแคน ซึ่งได้พากันอพยพไปอยู่ใหม่ๆ ประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน การบิณฑบาตขาดแคลนมาก ตามมีตามได้ ในปีนั้นมีพระจำพรรษาด้วยกัน ๓ องค์ ผ้าขาวน้อย ๑ องค์ ปลูกกระต๊อบชั่วคราวพอได้อาศัย ทุกองค์ต่างก็ได้ทำความเพียรกันอย่างเต็มที่ เวลาพลบค่ำ ท่านอาจารย์จะขึ้นไปนอนบนชั้น ๕ โดยปีนขึ้นไปตามเถาวัลย์ตามรากไม้ ซึ่งปัจจุบันนี้ถ้ำเป็นวิหารพระ สมัยนั้นยังเป็นป่าทึบมาก มีต้นไม้ขึ้นอย่างหนาแน่น ท่านอาจารย์จวนเล่าให้ฟังว่าเดิมทีภูทอกนี้ชื่อว่า ภูแจ่มจำรัส แต่ก่อนนี้มีพวกฤษีชีไพรมาบำเพ็ญพรตภาวนากันอยู่ที่ภูแจ่มจำรัสนี้อย่างมากมาย อีกทั้งยังมีพระปัจเจกพุทธเจ้ามานิพพานด้วย

ในระหว่างกลางพรรษา ท่านอาจารย์ได้ชักชวนญาติโยมทำบันไดขึ้นเขาชั้นที่ ๕ และชั้นที่ ๖ ได้สำเร็จ ใช้เวลาในการก่อสร้างประมาณ ๒ เดือนเศษก็แล้วเสร็จ หนักทั้งการก่อสร้าง ทั้งการประพฤติปฏิบัติ แต่จิตใจกลับเบาสบายไม่ท้อแท้เลย การบำเพ็ญภาวนาก็มีแต่เจริญไปโดยลำดับ ...วันหนึ่งในขณะที่จิตสงบเป็นสมาธิ ได้นิมิตเห็นสายธารน้ำ ในเขตอำเภอโซ้พิสัย จึงเดินทางไปดู และก็ลงสรงน้ำในลำธารนั้น ปรากฏว่า "ที่น้ำตกลงมาเป็นก้อนหินขนาดใหญ่ ภายในนั้นเป็นถ้ำขนาดใหญ่ น้ำท่วม

ขึ้นไม่ถึงก็เลยมุดเขาไปดู พอโผล่ขึ้นก็เห็นพระพุทธรูปทองคำสามองค์ พร้อมทั้งพระพุทธรูปอีกมาก หนึ่งในนั้นหลวงปู่เอื้อมมือไปจับ พอใกล้ถึงองค์พระ องค์พระก็เคลื่อนไปอีกทางหนึ่ง เป็นอยู่อย่างนั้น หลวงปู่นั่งพิจารณาดูจึงรู้ว่านั้นคือ **"พระทรหด"** หลังจากนั้นก็ได้นั่งสมาธิในถ้ำภายใต้น้ำตกนั้น พอจิตสงบเป็นสมาธิก็นิมิตเห็นเป็นฤษี มีผมขาวหนวดยาว หนวดก็ขาวนะ แล้วท่านก็กล่าวว่า **"เชิญเถอะหลาน เชิญตามสบายไม่มีอะไรหรอก"** หลวงปู่ได้กล่าวตอบในสมาธิว่า **"อาตมาเข้ามาบำเพ็ญเพียรเพื่อขจัดกิเลสในขันธสันดาน ไม่ได้ต้องการสิ่งใดในที่นี้ ขอท่านเองก็อย่าหวาดหวั่นเลย จงอยู่เป็นสุขเถิด"** หลังจากนั้นหลวงปู่ก็ถอนจิตออกจากสมาธิ แหวกว่ายน้ำออกมาจากถ้ำ แล้วก็กราบเรียนเรื่องดังกล่าวให้ท่านพระอาจารย์สิงห์ทองฟัง พระอาจารย์สิงห์ทองพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ชวนหลวงปู่ไปดู พอไปถึงท่านก็ไม่ได้ถามอะไร กระโดดลงไปในน้ำเลยนะ พอขึ้นมาจากน้ำนั้นท่านก็กล่าวว่า **"เออ ท่านก็เป็นผู้มีบุญนะ จงรีบบำเพ็ญเข้า อย่าพาใครมาเอาพระทองคำนะ เพราะเจ้าของเขาหวงน่าดู"** หลังจากนั้นทุกวัน หลวงปู่พอฉันข้าวเสร็จ ก็จะรีบลงไปในน้ำเพื่อผ่านธารน้ำตก เข้าไปบำเพ็ญสมณะธรรมภายในถ้ำแห่งนั้น เป็นอย่างนั้นได้เกือบหนึ่งเดือน จึงออกเที่ยวธุดงค์ไปที่อื่น ได้รับข้ออรรถ ข้อธรรมที่ถ้ำน้ำตกแห่งนั้นเป็นอย่างมาก ครั้งนั้นมีพระองค์หนึ่ง เห็นหลวงปู่ลงไปในน้ำแล้วก็หายไป พอตกเย็นก็ขึ้นมาจากน้ำ เลยสงสัยว่า หลวงปู่ลงไปอยู่ในน้ำได้อย่างไร หรือว่า ใต้น้ำนั้นมีถ้ำอยู่ พระองค์นั้นจึงแอบลงไปในน้ำนั้น มุดดูอยู่พักใหญ่ เห็นจระเข้ตัวใหญ่เท่าช้าง รีบหนีตายขึ้นมาจากน้ำแล้วไปหาหลวงปู่ พร้อมทั้งถามว่า ท่านอาจารย์ลงไปในน้ำไม่กลัวจระเข้เหรอ หลวงปู่ก็ไม่กล่าวอะไร เพียงแต่ยิ้มเฉยๆ

๗. พ.ศ. ๒๕๑๔ – ฑ.ศ. ๒๕๒๔ อายุ ๓๘ – ๔๗ ปี

พรรษา ๑๓ – ๒๒

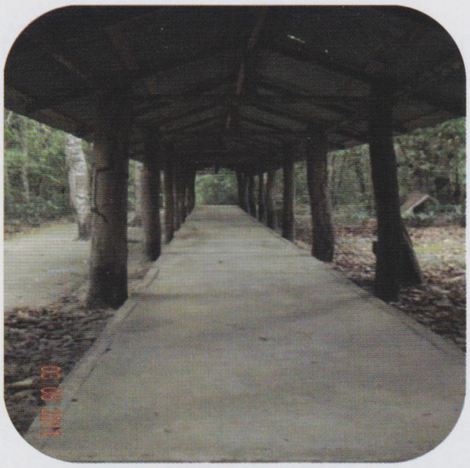
จำพรรษาที่วัดบ้านเหล่าขาว ตำบลโพนเมืองน้อย อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบันจังหวัดอำนาจเจริญ) โดยมีพระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร เป็นประธานสงฆ์

พ.ศ. ๒๕๑๒ ไปอยู่ภูทอก พ.ศ. ๒๕๑๓ ก็ลงมาจากภูทอก ไปกับพระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร มาอยู่ที่อำนาจเจริญ จำพรรษาบ้านเหล่าขาวกับพระอาจารย์คำบุ ๑๐ กว่าพรรษา มาสร้างวัดป่าสันติวนารามและทำถนนหนทางเข้ามาในหมู่บ้าน อยู่ที่นี้เรียกว่า ออกตะลอน ๆ ไปเรื่อย ๆ พอออกพรรษาก็เดินธุดงค์ไปหาครูบาอาจารย์ อยู่อุปัฏฐาก ปรนนิบัติรับใช้เหมือนอย่างที่เคยทำมา แม้ในช่วงนั้นจะพรรษามากแล้ว แต่กิจวัตรที่เคยประพฤติปฏิบัติก็ยังคงทำเหมือนเดิม แถมยังละเอียดมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะจะได้เป็นแบบอย่าง ให้กับพระเณรชี ที่บวชใหม่ได้ปฏิบัติ

วัดป่าสันติวนาราม

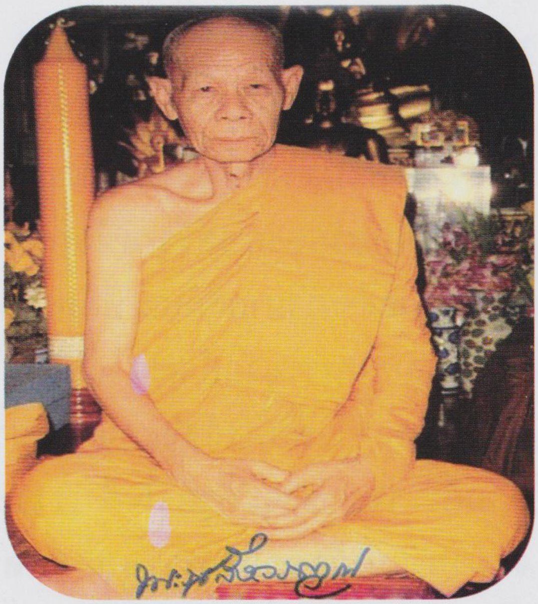

ตามจนได้รับให้เป็นผู้ช่วยในการอบรมธรรมะแทนหลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ สมัยที่อยู่ภูทอก และท่านยังยกย่องเรียกว่า **อาจารย์ใหญ่** ด้วย พอพระเณรประพฤติผิดพระธรรมวินัยข้อใด ก็จะแนะนำให้ไปหาหลวงปู่ ให้หลวงปู่เป็นผู้ว่ากล่าวตักเตือนแทน พ.ศ. ๒๕๒๔ ออกจากวัดป่าสันติวนารามเดินธุดงค์มาทางโคราช คิดว่าจะอยู่โปรดญาติโยมสักพักจึงจะขึ้นไปกราบหลวงปู่เทศก์ เทสรํสี ที่วัดหินหมากแป้ง

ธุดงค์สอนธรรมะ

หลังจากนั้นก็เดินธุดงค์มาเรื่อยๆ มาพักอยู่วัดป่าสาลวันกับ **หลวงพ่อพุธ ฐานิโย** อยู่สนทนาธรรมพอสมควรแล้วก็เดินตามป่า ตามไร่ ตามเขามาเรื่อย ๆ ธุดงค์มารูปเดียว มาพักอยู่บ้านริมคลองทางเข้ามวกเหล็ก พักอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ มีโยมคนหนึ่งอยู่แก่งคอยเขาชื่อ ทอก คำพิสัย เมื่อก่อนเขาเป็นพ่อค้าหาซื้อวัวมาขาย ก็ขึ้นไปร้อยเอ็ด อำเภอพนมไพร ล่องขึ้นล่องลงเสร็จแล้วก็ไปได้ภรรยาคนร้อยเอ็ด อำเภอพนมไพร มาซื้อที่แถวสะพานหิน วังม่วง ทำไร่เขาทำสวนน้อยหน่า หลวงปู่ไปบิณฑบาตผ่านบ้านเขา เขาบอกพวกลูกหลานมาใส่บาตรแล้วถามว่า “อาจารย์มาจากไหน” บอกว่า มาจากสกลนคร ย้ายจากสกลนครมาอยู่อุบลฯ จากอุบลฯมาพักอยู่นครราชสีมาก็มานี่ “แล้วจะไปไหน” เขาถามอาตมา ก็บอกไม่รู้ อาตมาธุดงค์ปฏิบัติไป

หลวงพ่อพุธ ฐานิโย

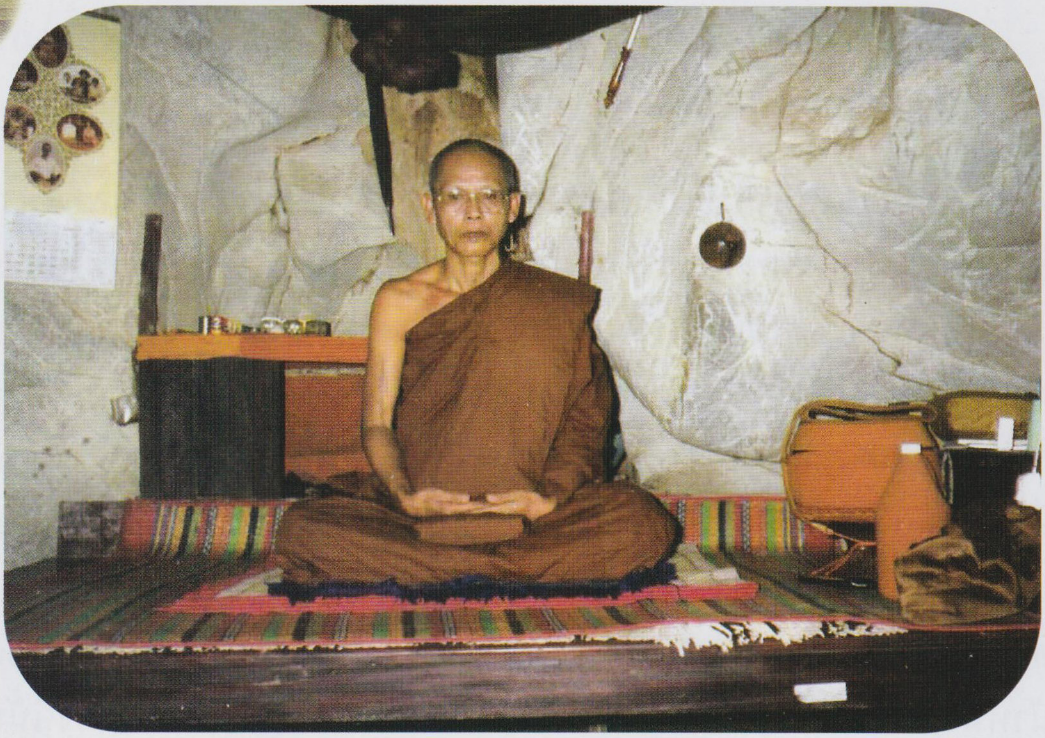
เรื่อย ๆ แล้วแต่จะมีโอกาสและจังหวะ **"ถ้างั้นนิมนต์พักที่นี่ พวกผมในกลุ่มนี้มีหลายครอบครัว พอที่จะปฏิบัติอุปัฏฐากอาจารย์ได้"**

เขาบอกอย่างนี้แล้วก็ให้คนมาทำกระต๊อบหลังหนึ่งใต้ร่มต้นมะเดื่ออยู่ป่าริมคลองมวกเหล็ก เป็นมะเดื่อต้นใหญ่ แล้วที่อยู่ก็เหมาะดี ริมคลองมวกเหล็กมีน้ำไหลตลอดปี หน้าแล้ง หน้าฝน น้ำใสเย็นดี ก็อยู่ที่นั่น ตอนเช้าไปบิณฑบาตโยมคนนั้นแหละมาถือปิ่นโตให้ ไปตามหมู่บ้าน เขาก็บอก **"พระมาแล้ว"** ยิ่งนานเข้าก็ยิ่งไปไกลเรื่อยๆ พอตกตอนเย็นมีญาติโยมมาถามข่าวสาระทุกข์สุขดิบ ไหว้พระ รับศีล ฟังเทศน์ฟังธรรม ส่วนมากเป็นคนทางภาคอีสาน สระบุรี พูดภาษาลาวทางอีสานแถวนั้นมีหลายครอบครัวเหมือนกัน เสร็จแล้วเขาก็นิมนต์ให้จำพรรษา ก็เลยรับปากจำพรรษาอยู่กับเขาได้พรรษาหนึ่ง

ออกพรรษาแล้วเขาไม่อยากให้ไป เราก็ไม่อยากอยู่ เพราะมันอยู่ในวงแคบ ๆ เลยตั้งสัจจะอธิษฐานว่า เดือน ๗ แรม ๘ ค่ำ เหลืออีกไม่กี่วันก็เข้าพรรษาจะทำยังไงดี เราจะกลับวัดหรือเดินไปเรื่อย ๆ ตั้งใจว่าจะมากราบ**เจ้าคุณเทพวรคุณ (หลวงปู่อ่ำ ภัทราวุโท) วัดเขาพระงาม** ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ที่**หลวงปู่มั่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น** ท่านเดินธุดงค์มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ แล้วจะล่องไปเรื่อย ๆ ไปหา**อาจารย์จันทา ถาวโร วัดป่าเขาน้อย จังหวัดพิจิตร** และจะล่องไปเรื่อยๆ กะอย่างนั้น

๘. พ.ศ. ๒๕๒๔ อายุ ๔๘ พรรษา ๒๓
จำพรรษาที่ใต้ต้นมะเดื่อ ริมคลองแห่งหนึ่งในเขตอำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี เทวดานำชี้ทาง

เดินธุดงค์มาถึงที่นี้เลยอธิษฐานว่า ในเขตท้องที่สระบุรี ลพบุรี เรายังไม่เคยมาไม่เคยอยู่ หากว่าในอดีตเราเคยได้อยู่พักพาอาศัยปฏิบัติธรรม ณ ที่ใดที่หนึ่ง ขอเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์หรือว่าคณะญาติ ถ้ามีในอดีตก็ให้มาเข้าในนิมิตบอกสถานที่นั้นห้าทุ่มเลยเลิกปฏิบัติ ทำวัตรสวดมนต์แล้วก็นั่งสมาธิกำหนดภาวนาไปเรื่อย ๆ พอจิตสงบก็เกิดนิมิตขึ้น เห็นมีเทพ ๓ องค์ ไปจากถ้ำพรหมสวัสดิ์ ปัจจุบัน เป็นผู้ชายทั้งหมด ไปถึงเขาบอกว่า มานิมนต์หลวงปู่ไปโปรดญาติโยมที่ถ้ำลพบุรี ญาติคอยมานานแล้ว อาตมาบอกว่า เออ.......ถ้าอย่างนั้นไปก็ออกเดินทาง เทพ ๓ องค์เขาออกนำหน้า ออกเดินไปประมาณสัก ๒๐ วาเศษ ปรากฏว่าเทพ ๓ องค์นั้นลอยไป อาตมาก็ยืนดู คิดในใจว่า เอ๊ะ.......เขาลอยไปได้ เราจะทำยังไงถึงจะลอยไปกับเขาได้ละนี่ เลยตั้งจิตอธิษฐานถึงครูบาอาจารย์คือ หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่จวน ให้มาช่วย พออธิษฐานได้สักพัก ตัวเราก็ลอยตามพวกเทพนั้นไป ส่วนพวกเทพ ๓ องค์ จะเหลียวหลังดูเราบ้างก็ไม่มี คล้าย ๆ ว่าเราต้องไปได้ เขาคงคิดอย่างนี้แหละ ไปถึงก็ลงตรงป่าอ้อยป่าข้าวโพด พาเดินขึ้นเขาไป ซ้ายมือมีต้นไทรอยู่ต้นหนึ่ง เขาพาลงไปเที่ยวในถ้ำ ผนังถ้ำมีหินงอกก้อนหนึ่งคล้าย ๆ กลด เขาพาดูข้างใน ดูหมดแล้วก็พาขึ้นมา มีถ้ำหลังเขาไปทะลุหน้าผา พาลงไปอีกถ้ำหนึ่งเป็นเหวลึก พาชมหมด พอลงไปมีหินก้อนหนึ่งขวางอยู่ อาตมาไปเคาะดูเสียงดังนะ หินก้อนนั้น ดูแล้วมันคล้าย ๆ ผลึกสีมรกตอ่อน ๆ ก้อนใหญ่ ยาวประมาณ ๒ เมตร วัดโดยรอบประมาณ ๖๐ – ๗๐ เซนติเมตร เดี๋ยวนี้ตามเหตุที่เห็น

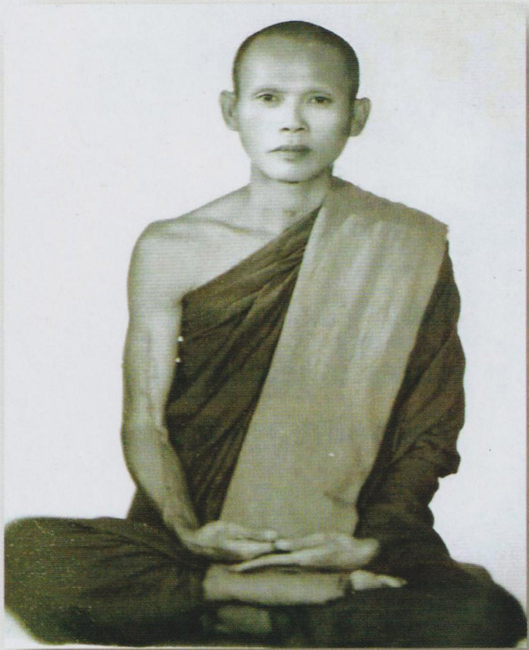

ก็อ้อมไปด้านหลัง ไปลงอีกถ้ำหนึ่ง ถ้ำนี้เป็นห้องสี่ห้อง ลงไปห้องสุดท้ายจะเป็นห้องโถงกว้างใหญ่ พาไปลงอีกถ้ำหนึ่งข้าง ๆ ห้องครัวนี่แหละ แล้วขึ้นมายืนที่ต้นไทร

หลวงปู่เลยว่า กลับเถอะโยม เขาก็พากลับ พากลับก็ลอยกลับอย่างเก่านั่นแหละ เราก็ลอยตามไม่ต้องคุยกัน ไม่ต้องพูด รู้กัน ลอยตามไปไปลงโน่น กระต๊อบที่ร่มมะเดื่อ ริมคลองมวกเหล็ก ตอนนี้สิ........อัศจรรย์ ตอนเขาส่งแล้วก็กลับ เขาจะสามารถบันดาล ให้หลวงปู่มองเห็นเขาได้ตลอด อยู่คลองมวกเหล็กยืนอยู่ริมคลอง แต่มองเห็นเขาเหาะมาจนกระทั่งมาถึงนี่ เลยขึ้นไปแล้วเดินเข้าในถ้ำไป เขาต้องการให้อาตมาจำได้ก็ยังมีอยู่ พอขึ้นมาจะได้ไม่ต้องไปถามใครถึงทางไปทางมา พอเขาเข้าไปในถ้ำ หายเข้าไปสักพักจิตถอนตื่น รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก็ลุกขึ้นนั่ง พิจารณา

ในนิมิตหลวงปู่คิดว่าต้องมีจริงแน่ ไม่งั้นเขาไม่บอกอย่างนี้หรอก พิสูจน์หาความจริง

พอรุ่งเช้าไปบิณฑบาตถามโยมแพง..........ว่าแถว ๆ นี้ มีคนเคยไปอยู่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรีไหม เขาตอบว่ามีตามา ไปทำไร่อยู่กับยายทอง เลยบอกเขาว่าอาตมาอยากจะพบ อยากจะถามอะไรสักหน่อย ตอนเย็นช่วยบอกให้มาหาอาตมาหน่อย เขาก็มาประมาณสี่โมงเย็น มาถึงหลวงปู่ก็ถามเรื่องถ้ำที่อยู่ปัจจุบันนี้ว่ามีภูเขาลูกเล็ก ๆ ยื่นออกมาจากภูเขาใหญ่ยาว แล้วมีถ้ำ ๆ หนึ่งพอขึ้นไปปากถ้ำ จะมีต้นไทรอยู่ทางซ้ายมือ ภายในถ้ำกว้างใหญ่สวยงามมากและมีหินก้อนหนึ่งงอกออกจากผนังถ้ำลักษณะคล้าย ๆ กลด มีไหม

“มี หลวงพ่อไปมาเมื่อไหร่” หลวงปู่บอกว่า “ยังไม่ได้ไป” “ทำไมหลวงพ่อรู้ ที่หลวงพ่อพูดมานี่ มันมีทั้งหมดเพราะผมไปดูมา ผมไปทำไร่อยู่ที่นั่นหลายปี” เลยบอกเขาว่า เอาละโยม เป็นอันว่ามีใช่ไหมถ้ำนี้ “มีครับหลวงพ่อ” หลวงปู่อยู่ที่นั่นอีก ๓ วัน ก็บอกลาญาติโยมว่าจะไปลพบุรี ล่ำลาแล้วก็ออกเดินทางพอพ้นหัวเขาที่เป็นเขาลูกที่สูงมองเห็นยอดเขา หลวงปู่จำได้หมดเลยโดยไม่ต้องถามใคร ห้าโมงเย็นพอดีมาถึงที่นี่ เดินขึ้นไปเห็นต้นไทรต้นที่ว่ายิ่งแน่ใจ มองไปทางขวามือ มองเห็นถ้ำเห็นปล่องถ้ำก็

ขึ้นไป พอเข้าไปวางบาตรวางกลดวางผ้าลง เอาไฟฉายออกมา พอเห็นแสงไฟค้างคาวเป็นพันบินออกหนีไปหมด ใบไม้อะไรต่ออะไรรกไปหมด ก็ยืนดูอยู่ เอ......... เราจะพักที่ไหนดี เห็นลานดินเป็นที่ราบสูงที่หนึ่ง ไม่นาน

ก็มีโยม ๓ – ๔ คน ตามขึ้นไป มีโยมทรัพย์ โยมน้อยและโยมป้ายา โยมตาจ่อย พวกเขาถามว่า "หลวงพ่อจะพักที่ไหนคืนนี้" เลยบอกว่าคงจะเป็นถ้ำนี้แหละโยม เพราะมันมืดค่ำแล้ว พวกเขาก็ช่วยกันทำความสะอาดให้ พอทำเสร็จมันมืดสลัว ๆ พอดี โยมตาน้อยบอกว่า "พรุ่งนี้หลวงพ่อไปบิณฑบาตบ้านผม ลงเขาแล้วเดินไปตามชายเขา ผมจะถือปิ่นโตคอยอยู่ที่หน้าบ้าน" พอเช้าก็ลงเขาไป ถึงบ้านเห็นตาน้อยถือปิ่นโตคอยอยู่ ก็ไปบิณฑบาต อยู่ที่ถ้ำทางขึ้นทางลงมันไม่มีอะไรหรอก ต้องปีนป่ายไปตามซอกหิน ฝนตกตะไคร่เขียว ๆ ลื่น ไม่ขาขึ้นก็ขาลงทุกวันแหละ บางทีข้าวหก แกงหก พอฉันบ้างไม่พอฉันบ้าง ไม่พอก็มีแขน หัวเข่าถลอกปอกเปิกเลยล่ะ ขึ้นลงต้องระวัง ไปถึงก็พักผ่อนพอสมควร เดินจงกรมบ้าง บางทีก็นั่งสมาธิก่อนฉัน ออกจากสมาธิบางที ๑๐ โมงครึ่ง บางที ๑๑ โมง ในเช้าแต่ละวัน

๙. พ.ศ. ๒๕๒๕ อายุ ๕๐ ปี พรรษา ๒๕

จำพรรษาที่วัดหนองโพธิ์ ตำบลช่องสาริกา อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ไม่มีพระจำพรรษาด้วยเลย จึงทำให้การบำเพ็ญเพียรสงบดียิ่ง จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ พิจารณาอะไรก็มีแต่ธรรมะเท่านั้น

๑๐.พ.ศ.๒๕๒๖ - ปัจจุบัน อายุ ๕๑ - ๗๙ ปี พรรษา ๒๖-๕๕

จำพรรษาที่วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์ อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี

มาอยู่ที่ถ้ำเป็นไข้มาลาเรียอยู่ ๓ ปี ไข้ป่ามันขึ้น เดินจงกรมอยู่พอรู้สึกตัวขึ้นมานอนรออยู่ เอ.......ทำไมเรามานอนอยู่อย่างนี้ ตอนแรกเราทำอะไร นึกขึ้นมา โอ้......ตอนแรกเราเดินจงกรมไข้มันขึ้นหนัก ล้มลงไปนอนเมื่อไหร่ไม่รู้ สลบไปไม่รู้เรื่องเลย พอตื่นขึ้นมาเพิ่งรู้ว่า โอ้........มาดูตามเนื้อตามตัว ล้มลงบนหินแต่ไม่มีแผล ตามเข่าตามศอกไม่มีแผล แต่มันปวดเมื่อยไปหมด

ต่อมานั่งสมาธิเกิดนิมิต มีชีปะขาวสองคน จะนวดขาให้ มันปวดมันเมื่อยเพราะเส้นมันยึด เขาว่าอย่างนั้น เราเหยียดขาให้เขานวดให้ เขามาช่วยก็ดีให้เขานวดไป นวดไป ๆ เขาดัดเส้นให้ มันหายจริง ๆ หายไข้มาตั้ง ๓ เดือน ช่วงเขานวดให้นะ พวกเทพเขามานวดให้ มาจับเส้นให้หายไปเลย ๓ เดือน ฉันยาก็ยารากไม้ ยาอย่างทุกวันนี้ไม่มี อย่างมากก็เกลือยารากไม้ ยาแผนโบราณ ลุงสมเป็นคนหามาให้ เขาเป็นหมอแผน

โบราณ มีรากไม้อยู่ ๓ ชนิด เขาว่าแก้ไข้ป่า เวลาเป็นไข้ ให้ฝน ๆ ในน้ำใส่แก้วแล้วกิน พอทุเลาไป แต่ไม่อยู่ ถึงเวลามันก็ไข้ จนกระทั่งหลวงปู่ว่าไม่เห็นกินยาช่วงนี้เป็นยังไง ท่านถาม บอกผมไม่เป็นไข้มาเดือนกว่าสองเดือนแล้ว อือ.....ไปได้ยาดีมาจากไหน ก็ตอบหลวงปู่ไปว่า........กระผมนั่งสมาธิอยู่ ได้เกิดนิมิตเห็นชีปะขาวสองคนมาขอจับเส้นมานวดให้ จากนั้นก็หายมา นี้เดือนกว่า ๆ สองเดือนแล้ว หลวงปู่ว่าเออ.........มันได้หมอดีนี่หว่า ท่านว่าอย่างนี้ พอหลังจากนั้นมา หลวงปู่คิดว่า การปฏิบัติในศีลในธรรม แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงน้อยใหญ่นี้ เราทำอยู่ในขอบเขตพระธรรมวินัย มีคนช่วย เทวดาเขาก็ช่วย แม้แต่เป็นไข้ก็มีผู้มาช่วย ทำให้เราเกิดความภาคภูมิใจ เกิดความอิ่ม ความปิติในธรรม ขยันปฏิบัติ เดินจงกรมมากกว่าเดิม ข้าวปลาไม่อยากฉัน ถ้าฉันก็ฉันน้อยๆ

ฉันมากมันง่วง พอฉันเสร็จสองโมงหรือกี่โมงก็แล้วแต่ ท่านให้ลงเดินจงกรม โน่นสิบเอ็ดโมงตีระฆังถึงจะเลิก ทีนี้ก็บ่ายสอง ตีระฆังปฏิบัติถึงบ่ายสามเลิก ปัดกวาดวัดวาอาราม กุฏิ วิหาร ทำอยู่อย่างนี้ พอหกโมงครึ่งก็สรงน้ำครูบาอาจารย์ เสร็จเรียบร้อยก็ฉันน้ำร้อนน้ำชา ท่านพาทำวัตรสวดมนต์ เมื่อมีเทศน์มีอะไรท่านก็เทศน์ให้ฟัง ไม่มีท่านก็สั่งเลิก ต้องปฏิบัติถึงสี่ทุ่ม ตีระฆังสี่ทุ่มพัก ใครจะทำต่อก็แล้วแต่ความพากเพียร พอตีสามก็ตีระฆัง ทำอย่างนี้มาอยู่ตลอด ฉันมื้อเดียว ฉันรวมในบาตร บิณฑบาตเป็นวัตรจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

เกิดมาเพราะกรรม

ออกจากถ้ำจันทร์ พอฉันแล้วไปเที่ยวดง ไปกับ ท่าน**วงศ์ อาจารย์พัน พระชาลี เณรทัน เณรเตย** ไปเที่ยว พอไปแล้วน้ำหมด เดินหาน้ำ ต่างคนต่างไปหาเกิดหลงกัน เรียกหากันไม่เจอ พอไปถึงน้ำซับ เห็นรอยช้างน้ำยังขุ่น ๆ อยู่ช้างมันหลายเชือก พอดีโยมจันทร์ เขามา บอกว่าไม่รู้ว่าบ้านโศกกระแจเขายิงช้าง มันพากันหนีมาทางนี้ เขาตามมัน อยู่คงเป็นรอยน้ำขุ่น ๆ นั่นละมั้ง รีบไปเถอะอย่าอยู่แถวนี้เลย เดี๋ยวมันมาเจอเข้า เราก็หลบเข้าไปในซอกหิน สักพักมันมาจริง ๆ ตัวเจ็บอยู่ ตรงกลางสองตัวประคองอยู่ข้าง ๆ ตัวเจ็บมันเดินไม่ไหวประคองกันลงมาทางบ้านเหล่าหญ้าคา บ้านกลางใหญ่มันก็อยู่ไม่ได้หรอกเพราะนาย พรานเขายิงมันทำนองฆ่าช้างเอางานั่นแหละ เขายิงเอางามันไปขาย ตอน ที่หลบอยู่ในซอกหินเกิดความรู้สึกเมตตาสงสารมันมากอย่างบอกไม่ ถูก ทำให้**นึกถึงคำสอนของอุปัชฌาย์คือหลวงปู่พุฒ** ที่ท่านบอกว่า *สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมันเกิดมาเพราะกรรมเหมือนเรานี่แหละ อย่าไปเบียดเบียน ทำอะไรมันเลย สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยมันก็อยากอยู่อย่างเรา ไม่อยากเจ็บ อยากป่วยอยากตายเหมือนกับเรา ดูเอาสิ เราเดินไป เราเดินไป หนามทิ่มตีนนิด ๆ หน่อย ๆ เรารู้สึกเจ็บ ถ้าใครเขามาฆ่าเรา มันก็เหมือนกันกับเขานั่นแหละ*

ญาติในอดีตชาติ

พอค่ำลงคืนแรกแทบไม่ได้นอนทั้งคืน มีคนเต็มไปหมดในถ้ำ ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้เฒ่าผู้แก่ เด็กเล็กเข้ามานั่งกันเป็นแถว มากราบ บางคนก็บ่นว่าคิดถึง บางคนก็บ่นว่าปล่อยปละละเลย เอามาทิ้งไว้แล้วหนีเอาตัวรอดคนเดียว ไม่กลับมาเยี่ยมมามอง เขาว่าอย่างนี้ หลวงปู่เลยบอกเขาว่า "โยม.........อาตมาไม่เคยรู้จักใครนะ ไม่เคยมาแถวนี้ ไม่มีญาติมีโยมรู้จัก อาตมาเพิ่งมาทำไมญาติถึงว่า อาตมาเอาตัวรอดคนเดียว ทิ้งไปไม่เหลียวหลังกลับมามอง อาตมาไม่รู้นะเนี่ย" เขาบอกว่า "ก็ปู่มาอยู่ที่นี่แล้วหนีไป ปล่อยให้พวกข้าพเจ้าคอยอยู่จนไปไม่ได้" สุดท้ายเขาบอกว่าเป็นญาติทีนี้ มันก็เกิดความสงสัยขึ้นมาในจิต แต่ละวัน ๆ ก็มีมาทีละ ๙ คน

๑๐ คน มากราบมารับศีลรับพรทำวัตรสวดมนต์ ฟังเทศน์เสร็จแล้วก็กลับไป แล้วพวกใหม่ก็มา ทำให้หลวงปู่สงสารอยากจะโปรด กลุ่มที่อาตมาสงสารมากที่สุดมีอยู่ ๔ คน ผู้ชายบอกว่า หิวข้าว หลวงปู่

ก็นึกสงสาร ดูอิดโรยหน้าตาซีดเซียว สังขารร่างกายผอม เลยคิดว่าจะทำยังไง ข้าวปลาอาหารเราไม่มี บิณฑบาตได้ไม่มาก เลยอธิษฐานบารมีขึ้นว่า ถ้าอานิสงส์ที่เราได้ถวายข้าวน้ำโภชนาหารแก่พระภิกษุสามเณรครูบาอาจารย์ ขอจงเป็นโภชนาหารอันเป็นทิพย์ให้ญาติเหล่านี้ได้บริโภคได้อิ่มหนำสำราญทุก ๆ คน ญาติโยมจงอนุโมทนารับเอาส่วนบุญส่วนกุศลที่อาตมาได้ทำมานี้ เขาก็สาธุขึ้นพร้อมกัน

รุ่งขึ้นอีกวัน เขามาหาหลวงปู่ คราวนี้หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสสดชื่น ข้าวปลาอาหารได้บริโภคอิ่มหนำสำราญแล้ว ทำให้อาตมาสลดสังเวชในจิตว่า ญาติมาทนทุกข์ทรมานอยู่นี้ไม่รู้กี่ภพกี่กัปป์ ที่เขามารอเราอยู่เพราะแถวนี้มันเป็นป่าดงดิบ เป็นป่าดงพญาเย็น ดงพญาไฟ อยู่ปฏิบัติธรรมมาเรื่อย ๆ ญาติทั้งหลายเหล่านั้นก็มาหาอยู่เรื่อย ๆ

วิญญาณนายพันธ์

เมื่อปี ๒๕๒๕ มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ นายพันธ์ ถูกฟ้าผ่าตายแล้ว เอามาเผาที่นี่ กลางคืนมันชอบมาเล่นมาแหย่ บางทีนอนอยู่มันก็มาคลำขา มือมันเย็น นิ้วมือใหญ่เท่ากล้วยหอม มันบอก "ผมชื่อพันธ์ ผมอยู่แถวนี้แหละ" บางทีนึกครึ้มก็นวดให้ ความรู้สึกเหมือนมีคนนวดให้จริง ๆ พอนวดไปสักหน่อยเริ่มเย็นขึ้น ๆ ก็บอก....โอย........พันธ์ มันหนาว มันก็หัวเราะอึก ๆ แล้วก็หายไป

พอออกพรรษาปี ๒๕๒๕ วันนั้นเป็นวันพระ ญาติโยมมาทำบุญ เลยถามญาติโยมที่มาทำบุญว่า แถวนี้มีคนชื่อพันธ์ คนหนุ่มๆ อายุ ๒๐ กว่าไหม โยมเวียนเล่าให้ฟังว่า ***"นายพันธ์เป็นหลานของผม ถูกฟ้าผ่าตายแล้วเอามาเผาตรงนี้ หลวงพ่อเห็นหรอ"*** ก็บอกว่า เขาว่าจะว่าเห็นก็ใช่ จะว่าเขายังอยู่ยังไปไม่ได้ก็ใช่ เขาอยู่นี่โยม มาหาอาตมาอยู่ทุกวัน อาตมาก็เมตตา ช่วยเขา ต่อมานายพันธ์นี่หายไปเลย นานๆ จะมาปรากฏที ถ้าเป็นธรรมดาอยู่ไม่ได้หรอก มันหลอกเก่ง

วิญญาณสาวเปลือย

หลวงปู่ไปเที่ยวที่ถ้ำมะกัก ถ้ำนี้เป็นถ้ำเล็ก พอเข้าไปจะเป็นรูเล็ก ๆ ต้องนอนคว่ำแล้วค่อย ๆ ให้มันไหลลงไป ไปงัดหินข้างในออกพอคลานขึ้นลงได้ ก็ลงไปนั่งสมาธิ วันที่ ๓ ปรากฏว่ามีผู้หญิง ๔ – ๕ คนเห็นแต่คอผมยาวๆ ลอยอยู่ไป แต่ละวันก็เห็นอยู่แค่นั้น อาตมาก็เกิดความสงสัยขึ้นมาว่าญาติโยมเหล่านี้คงจะไม่มีอะไรสักอย่างหนึ่ง ถึงให้เราเห็นแค่หน้าแค่หัว อาตมาก็ตั้งจิตเพ่งพินิจพิจารณาในภาพที่เห็นนั้น ปรากฏเห็นว่าหญิง ๔ – ๕ คนนั้นไม่มีเสื้อผ้านุ่ง เขาให้เห็นแค่คอ พอรู้แค่นั้นก็ตั้งสัจจะอธิษฐาน เดชะด้วยบารมีที่ข้าพเจ้าได้ถวายไตรจีวรแก่ครูบาอาจารย์พระภิกษุสงฆ์สามเณร ขอจงเป็นผ้านุ่งอันเป็นทิพย์ให้ญาติทั้ง ๔ – ๕ คนของข้าพเจ้านี้ จงได้บริโภคใช้สอยได้ นุ่งห่มได้ ปกปิดสรรพางค์ร่างกายพวกเธอจงอนุโมทนาเอาส่วนบุญส่วนกุศลนี้ เขาก็สาธุพร้อมกัน พอออกจากสมาธิเป็นเวลาเกือบ ๕ โมงเย็น ตั้งแต่เวลา ๑๐ โมงเช้าก็ออกมาจากถ้ำ จะมีแอ่งหินอยู่ตรงทางเข้าปล่องถ้ำพระ สังกัจจายน์ แอ่งหินตรงนี้มันเป็นดิน อาตมาไปคุ้ยดินออกแล้วเอาหินมากั้นไว้ให้น้ำมันไหลลงมาขังลึกประมาณ ๑ เมตร ยาวประมาณ ๒ เมตรเศษ ๆ พออาศัยน้ำนั้นล้างบาตร เป็นสถานที่สรงน้ำ แต่ก็น่าเสียดายที่มาสร้างพระกัจจายน์ทับตรงนั้นทำให้ไม่มีหลักฐาน ก็ไปปัดกวาดทำอะไรเสร็จเรียบร้อยก็มา

อาบน้ำ พอ ๖ โมง จะเข้า ๖ โมงครึ่งก็ทำวัตรสวดมนต์ เสร็จทุ่มกว่า ๆ แล้วหลวงปู่ก็ขึ้นหลังเขาไปนั่งที่โคนต้นไทร หลังเขามีต้นไทรอยู่ต้นหนึ่ง หลวงปู่เอาหินไปเรียงรอบ ๆ กลางคืนไปนั่งที่นั่น ตีสี่ก็ลงจากเขาเข้าไปในถ้ำทำวัตรสวดมนต์แผ่เมตตา

ในคืนวันหนึ่งเห็นญาติผู้หญิง ๔ – ๕ คนมาจากถ้ำมะกักบอกว่า ที่ตอนแรกไม่มากราบเอาบุญกุศลเพราะกลัวบาป ทั้งอาย ไม่มีเสื้อผ้าใส่ พอหลังจากที่ได้รับโมทนาจากหลวงปู่แล้ว เขาก็มีเสื้อผ้าปิดสรรพางค์ร่างกายมาอันนี้เป็นเหตุให้หลวงปู่สงสารญาติ สังเวชสลดจิตน้ำตาไหลเลย เสื้อผ้าจะนุ่งก็ไม่มี จะไปที่ไหนก็ไปไม่ได้ ทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ไม่รู้กี่พันปี เป็นกัปกัลป์ เพราะคนอื่นช่วยเหลือเขาไม่ได้นอกจากหลวงปู่ เขาถึงได้คอยอยู่ ทั้งพวกหิวข้าว ทั้งพวกที่ไม่มีผ้านุ่งห่ม และพวกเขามีอยู่มีกินที่อานิสงส์เขาก็เขาไปอยู่ในถ้ำ

ธรรมะคือยาดีมีฝากญาติ

เขาบอกว่าสมัยก่อนนี้หลวงปู่อยู่เวียงจันทร์ เป็นนายทหารเป็นขุนพลนำทัพ ต้อนพี่น้องประชาชนหนีออกจากเวียงจันทร์ พอมาถึงเกิดอหิวาตกโรค เลยพาพวกเขามาหลบหนีเข้าไปอยู่ในถ้ำนี้ แล้วบอกว่าจะไปหายา ให้คอยอยู่ที่นี่ แต่พอไปแล้วก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย อันนี้แหละที่เขาต่อว่าหลวงปู่เอามาทิ้งเอามาปล่อยไว้แล้วไม่กลับมาเหลียวแล หลวงปู่บอกว่าไม่ได้ปล่อยได้ทิ้ง ไปหายาแต่ยังไม่ได้เจอยาดี บัดนี้อาตมาได้เจอยาดีมาแล้วพร้อมที่จะนำมาโปรดญาติพี่น้อง ยานี้คือ ยาพุทโธ ยาธัมโม ยาสังโฆ เป็นบุญเป็นกุศล เป็นสิ่งประเสริฐ เป็นธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ท่านทรงบัญญัติเอาไว้แก่เวไนยสัตว์ทั้งหลายให้ประพฤติปฏิบัติตาม ได้เป็นบุญเป็นกุศล เป็นที่พึ่งทั้งในปัจจุบันและอนาคต จนกระทั่งหลุดพ้นจากภพจากชาติน้อยใหญ่ ให้ญาติพี่น้องทั้งหลายประพฤติปฏิบัติเอารักษาเอา รักษาศีลห้า ศีลอุโบสถ วันพระให้ปฏิบัติเอารักษาเอา อย่ามาติดภพติดชาติ อย่ามาคิดติดถ้ำติดเหว ติดหิน ติดเขา อยู่ที่แถวนี้ พวกนี้มันเกิดพร้อมโลก มันก็เป็นไปอยู่อย่างนี้

วัตถุพวกนี้ไม่มีใครที่จะสามารถนำติดตนตามตัวไปสู่ภพน้อยภพใหญ่ได้ จะเอาไปได้แต่ศีลธรรม คือ คุณงามความดี ประพฤติปฏิบัติละชั่ว

ผลสุดท้ายก็เวียนว่ายในสังสารวัฏ
หาที่สิ้นสุดไม่ได้เพราะเราติดในภพ
ในชาติคือความเกิด ภพภูมิคือที่อยู่ ชาติปิทุกขา
ชาติ ความเกิดมันเป็นทุกข์
นี่พระพุทธองค์ท่านทรงบัญญัติเอาไว้ ชี้แจงเอาไว้
ชราปิทุกขา ความแก่ชราคร่ำคร่าก็เป็นทุกข์
มรณัมปิทุกขัง ความตายก็เป็นทุกข์
ฉะนั้นการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏเป็นบ่อเกิด
แห่งความทุกข์ของสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงผู้จมอยู่ใน
กิเลส ตัณหา ราคะ มานะ ทิฐิ
ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่มีเหตุไม่มีผลไม่มีเป็นความจริง
เพราะโมหะคือ ความหลงใหล หลงในสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของดี
มีสาระเป็นประโยชน์ ที่จริงแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่มีสาระ
ไม่เป็นประโยชน์ เป็นแต่ทุกข์ ขึ้นชื่อว่าเกิดแล้ว
จะไม่มีทุกข์ เป็นไม่มี
ภพใดชาติใดที่เราไปเกิด ภพภูมินั้นก็เป็นทุกข์

กระทำดี ละกาย วาจา ใจ ให้อยู่ในขอบในเขต ในศีลในธรรมของ***องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เห็นเป็นของอนิจจัง เป็นทุกขัง เป็นของไม่เที่ยงเป็นอนัตตาดับสูญไป*** เราจะมายึดมาถือสิ่งเหล่านี้ไม่สมควร ให้ปฏิบัติรักษาเอา สิ้นจากภพชาติเหล่านี้จะได้ไปสู่สุขคติภูมิภพใหม่ อย่างเช่นได้มาเกิดเป็นมนุษย์อย่างอาตมานี้ จะได้ออกบวช จะได้บำเพ็ญประพฤติปฏิบัติในศีลในธรรม จะได้มีความสุขความเจริญ สร้างบารมีต่อไปสู่ภพน้อยภพใหญ่ จะมีโภคสมบัติ มีบริวารสมบัติ หรือมีสติมีปัญญาเฉลียวฉลาดสามารถ***รู้เหตุรู้ผล รู้ดีรู้ชั่ว รู้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอามาชำระกาย วาจา ใจของเรา กิเลส โลภะ โทสะ โมหะ ตัณหา*** อุปาทานที่เราถือมั่นยึดมั่นในสิ่งต่าง ๆ เราติดภพติดชาติ รูปเสียง กลิ่น รส โภชนาหาร เห็นว่ามันดี เห็นรูปเราว่ามันสวยมันงาม เราก็ติด ฟังเสียงเราก็ว่าเสียงมันดีเพราะเสนาะโสตเราก็ติด เมื่อจมูกได้กลิ่นเราว่ากลิ่นมันหอมมันดีเราก็ติด ลิ้นได้สัมผัสรสเราก็ว่ารสอร่อยรสดี เราก็ติด สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเราติดมันก็ขัด ก็ข้องมันยึด มันข้อง มันติด จิตใจมันก็ติด เสร็จแล้วเมื่อมรณะมาถึงคือตายก็จะไปไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้มันติด มันขัด มันข้อง มันก็ต้องกลับมาเกิดอีก

ผลสุดท้ายก็เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ หาที่สิ้นสุดไม่ได้เพราะเราติดในภพ ในชาติ ชาติคือความเกิด ภพภูมิคือที่อยู่ ชาติปิทุกขาชาติ ความเกิดมันเป็นทุกข์ นี่พระพุทธองค์ท่านทรงบัญญัติเอาไว้ ชี้แจงเอาไว้ ชราปิทุกขา ความแก่ชราคร่ำคร่าก็เป็นทุกข์ มรณัมปิทุกขัง ความตายก็เป็นทุกข์ ฉะนั้นการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏเป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์ของสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงผู้จมอยู่ใน**กิเลส ตัณหา ราคะ มานะ ทิฐิ** ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่มีเหตุไม่มีผล ไม่เป็นความจริงเพราะโมหะคือความหลงใหล หลงในสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของดี มีสาระเป็น

ประโยชน์ ที่จริงแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่มีสาระไม่เป็นประโยชน์ เป็นแต่ทุกข์ ขึ้นชื่อว่าเกิดแล้วจะไม่มีทุกข์ไม่มี ภพใดชาติใดที่เราไปเกิดภพภูมินั้นก็เป็นทุกข์แม้แต่พืชต้นไม้ เมื่อมันเกิดแล้ว ก็ยังมีศัตรูไปเบียดเบียนมัน พอมันแก่ชราคร่ำคร่า ผลสุดท้ายมันก็ตายเหมือนกัน แม้อายุมันจะยืนยาวนาน แต่ความแก่ความชราคร่ำคร่า ความเศร้า ความหมองมันมีเพราะมันมีสังขาร มันมีร่างกาย มีตนมีตัวเหมือนกับเรา นี่เป็นธรรมย่อ ๆ ที่อาตมาแสดงเทศน์ โปรดให้ญาติพวกนั้นฟัง เขาเหล่านั้น เมื่อได้ยินได้ฟังก็เกิดความปีติ ความยินดีในศีลในธรรม รับเอาธรรมะอันนั้นไปประพฤติปฏิบัติ เดี๋ยวนี้รู้สึกว่าเขาจะไปหมดแล้ว พวกเก่าๆ ไม่ค่อยมีหรอก

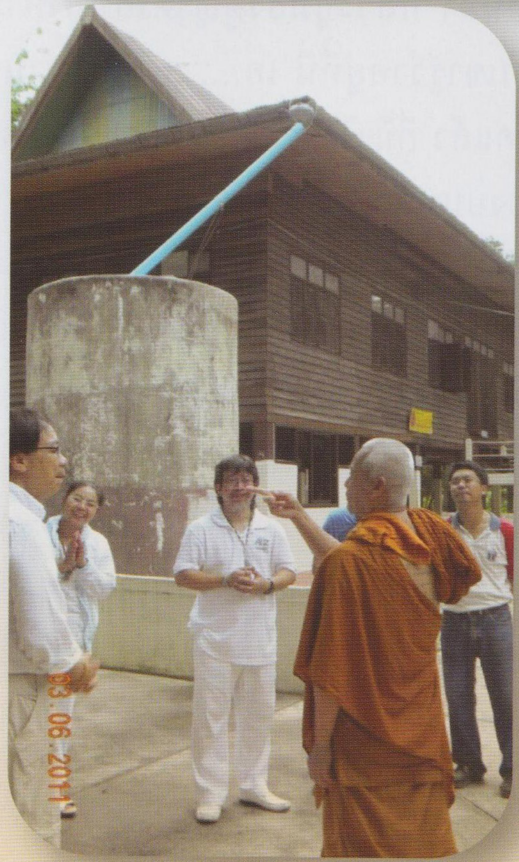
ประวัติการก่อสร้าง**วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์**

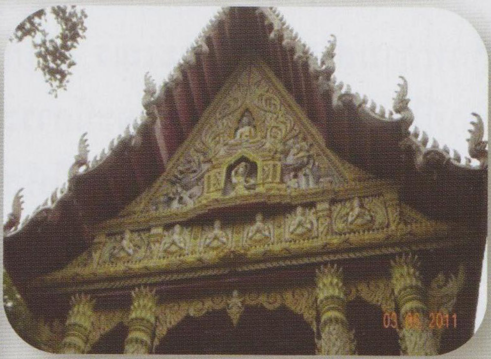
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ มีคนกลุ่มหนึ่งมาจากสกลนคร บอกว่า เพิ่งรู้ว่าหลวงปู่อยู่ที่นี่ อาตมาบอกว่าจะปรับพื้นที่ให้เสมอกันให้สวย เหมาะสมกับพระประธานใหญ่ที่เรากำลังจะสร้าง เขาก็ช่วยถึงญาติโยมผู้มีศรัทธามีปัจจัยมาจากกรุงเทพฯ มีโยมธเนศ โยมกฤษฎา โยมนพ อาจารย์มานิตย์สอนอยู่รามคำแหง มาช่วยสร้าง บอกว่าจะปรับพื้นที่ให้มันสวยงามเหมาะสม ตอนปรับพื้นถ้ำได้ ๒ วัน มีผู้หญิง ๒คน มาคุ้ยดินอยู่ข้างนอก เขาบอกว่าเขายังเอาขึ้นไม่หมด เขาก็หาของเขา พอรุ่งขึ้นมาอีกวัน อาตมาก็เดินไปรอบ ๆ พระประธานแล้วบอกว่า มาติดมาขัดมาข้องกับข้าวของเงินทองอยู่ ถ้าใครมีเงินทองข้าวของก็เอามา อาตมาจะพาสร้างพระประธานเอาบุญเอากุศล จะได้หลุดได้พ้นจากภพจากชาติ จะมาติดกับข้าวของวัตถุเงินทองต่าง ๆ เฝ้าอยู่ไม่รู้กี่ร้อยกี่พันปีกี่กัปป์แล้ว มันได้ดีอะไรขึ้นมาก็เป็นทุกข์อยู่อย่างนี้แหละ อย่ามัวขี้เหนียว มัวห่วงอยู่เลยโยม ญาติพี่

น้องทั้งหลาย ถึงกาลถึงเวลาที่อาตมาจะพาสร้างแล้ว สร้างเอาบุญเอากุศล เราจะได้เลิกกันเสียทีข้าวของเงินทองและวัตถุต่าง ๆ ก็ไม่เห็นเขาว่าไง บางคนก็เอามาให้ดู บางคนก็เงียบ ทั้งที่อาตมาเห็นอยู่ ที่เขาเก็บนะ มีคนหนึ่งซึ่งพ่อใหญ่เสนเอาเงินเป็นแท่งมาให้ดู กำมาสองกำมือ อาตมาก็เฉย เห็นแล้วก็ไม่ว่า อีกพวกหนึ่งมันอยู่ในไหเอาหลงไว้ในเหวหลังพระประธานใหญ่ ตรงระหว่างฤษีทั้งสององค์เป็นเหวลึก ก่อนที่จะถม อาตมาจะเอาไว้ที่นี่หรือจะเอาขึ้น ถ้าเอาขึ้นก็เอาขึ้นนะ พรุ่งนี้จะเทปูนปิด เขาไม่ว่าอะไร ถึงเวลาช่างเขาเทปูนปิด จนกระทั่งทุกวันนี้ เขายังหวงยังห่วงอยู่ พ่อใหญ่เสนนี่อายุมากนะร้อยกว่าปี แต่ยังแข็งแรงอยู่ อาตมาคิดว่าจะอยู่ที่นี่สัก ๗ วัน ผลสุดท้ายก็มาติดมาขัด สงสารพวกญาติ เลยอยู่มาจนถึง

03.06.2011

03.06.2011

03.06.2011

03.06.2011

ปัจจุบันนี้

ผลสุดท้ายหลวงปู่มาสร้างวัดก็เป็นภาระ ทั้งที่ตัวเองลงมาจากถ้ำจันทร์ ภูทอก บึงกาฬ กับหลวงปู่คำบุ พ.ศ. ๒๕๑๓ มาอยู่อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอำนาจเจริญ มาสร้างวัดอยู่ที่นั่น เป็นวัดป่าตั้งชื่อ วัดป่าสันติวนาราม บ้านเหล่าขาว ตำบลโพนเมืองน้อย อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอำนาจเจริญ ที่ ๖๕ ไร่ มาสร้างอยู่ที่นั่นปีพ.ศ. ๒๕๑๔ อยู่กับ**หลวงปู่คำบุ ธมฺมธโร** อาจารย์ใหญ่ พอฝังลูกนิมิตฉลองโบสถ์เสร็จแล้ว ปีพ.ศ. ๒๕๒๔ หลวงปู่ถึงได้เดินทางมาที่นี่ คิดว่าการก่อสร้างนี้ เราสร้างมานานแล้ว มันเหนื่อย ว่าจะหยุดพัก ก็ได้แค่ ๓ ปี จาก ๗ วันเป็น ๒๐ ปี ด้วยมีเหตุ

พ.ศ. ๒๕๒๗ เริ่มมีปัญหาขึ้นมา หลวงปู่มองดูญาติโยมมาหามั่ง ลูกหลานสานุศิษย์พระเณร เขาก็มาเขารู้ว่าอยู่ที่นี่ เอ......มาแล้วท่านจะพักที่ไหน ถ้าไม่สร้าง เราจะมีภาระอีกแล้ว ก็มีจริง ๆ จำเป็นต้องสร้าง ถ้าจะอยู่ตั้งเป็นวัด ทางป่าไม้เขาไม่ให้สร้างบนหลังเขา ยกเว้นมีที่ข้างล่าง ๘ ไร่ขึ้นไป ขออนุญาตสร้างวัดแล้วอนุรักษ์ป่าไม้พวกนี้ หลวงปู่มาซื้อที่แล้ว ขออนุญาตสร้างวัด ไปเชิญป่าไม้อำเภอป่าไม้ จังหวัดที่ดินอำเภอที่ดินจังหวัดมาขออนุรักษ์ถ้ำนี้ ป่า สัตว์ป่า พอเขามาเห็นถ้ำเขาให้เลย บอกว่าเอาเลยหลวงพ่อ ถ้ำสวย ๆ อย่างนี้เอาไว้เป็นสมบัติของลูกของหลาน ต้นไม้ กระรอก กระแต ไก่ป่า มันจะได้มีที่พึ่งพาอาศัย นิมนต์หลวงพ่อเลยตอนนี้ เราได้ที่แล้ว เรื่องที่อาตมาเล่าให้ฟังนี้เป็นประวัติโดยย่อ ๆ ที่มาอยู่ที่นี้ว่าจะอยู่แค่ ๗ วัน กลายเป็น ๒๐ ปี เพราะสงสารญาติโยม ญาติในอดีตที่คอยอยู่ มีจริง ๆ หลายพวกหลายหมู่ที่อยู่ในนั้น รู้สึกพวกเก่า ๆ จะไป พวกใหม่ก็มา พวกที่ยังค้างอยู่ยังไม่ได้ไปเกิดก็มี

ด้วยผลแห่งศีลทานความดี

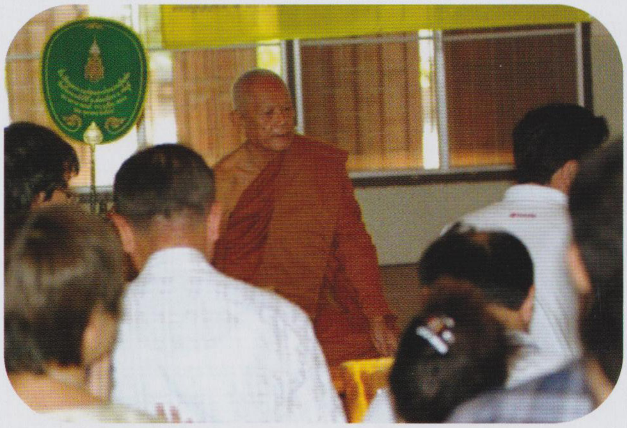
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ผ่านมานี้ หลวงปู่ยังอยู่เหมือนกัน เขาลงมาจากถ้ำ บอกว่า........ลาก่อนเด้อ.....ปู่ เป็นผู้หญิง และที่ตามมาก็มี หลายคน ที่แปลกที่สุดมีช้าง ๔ – ๕ เชือก เข้ามาแห่รับเอาผู้หญิงคนนั้น ไป บอก......ไปก่อนไปคอยอยู่เปลือยใหญ่เด้อ......

หลวงปู่ยังไม่รู้เหมือนกันว่าเปลือยใหญ่อยู่ที่ไหน แต่ในนิมิต เขาบอกอย่างนั้น เมื่อก่อนเขาอยู่ที่นี่เป็นหัวหน้า หลวงปู่ถึงว่า ผลศีล ผลทาน ผลธรรม อำนาจศีลธรรมคุณงามความดีเราอยู่ ณ สถานที่ใดก็อยู่ได้ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติดีทำดี ปกติแล้ว ถ้ำตรงนี้ ญาติโยมแถวนี้เล่าให้ฟังว่าพระมาอยู่ไม่ได้ มาจากไหนก็อยู่ไม่ได้ จนกระทั่งหลวงปู่มา มาองค์เดียว เขายังพูดอยู่ ออกพรรษาเขาก็เล่าให้ฟัง บอกหลวงพ่อรูปนี้มาอยู่รูปเดียว ลองดูจะอยู่ได้สักกี่วัน ถ้าสามวันไม่เห็นไปบิณฑบาตเตรียมเก็บศพ เพราะพระมาอยู่ที่นี้ มาเช้าเย็นหาย มาเย็นหายเช้า ขืนอยู่ก็ป่วยตายอยู่ที่นี้ก็มี คงใช่ เพราะอาตมาเห็นพฤติการณ์แล้วมีส่วน แต่หลวงปู่มันเกี่ยวเนื่องว่าเป็นญาติกับพวกเทพ รุกขเทวดาที่เคยอยู่มาก่อน อีกอย่างหนึ่งเราปฏิบัติในศีลในธรรม เราไม่เคยละเคยเว้น เราไม่ประมาทแผ่เมตตา อุทิศบุญกุศลชักนำแนะทาง ชี้ช่องบอกทางให้เขาละชั่ว กระทำดีให้ละจากภพจาก

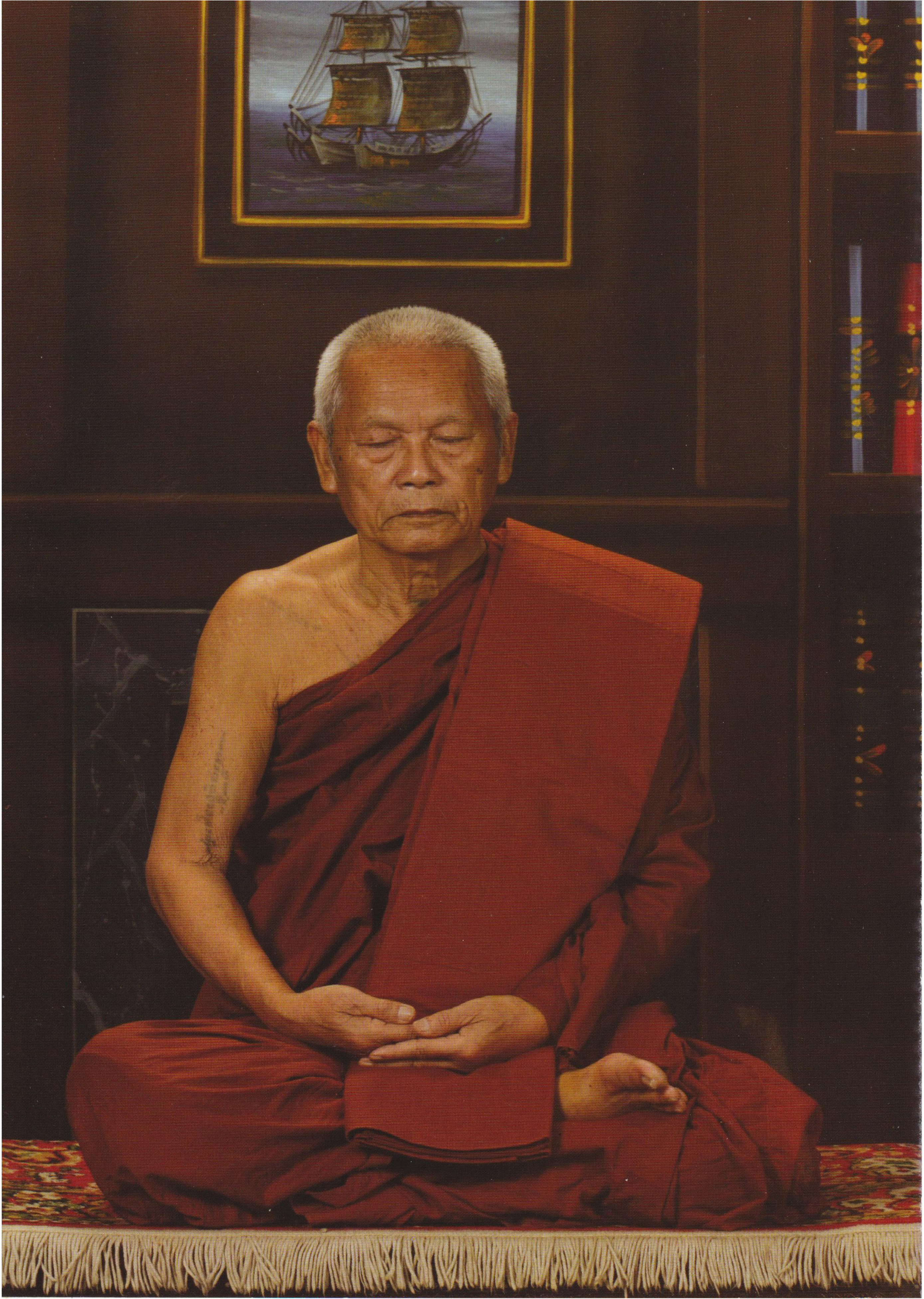
ชาติ จากรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ มีหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่รู้ที่เห็นแล้ว ให้ถอดให้ถอนออก เขาก็ได้รับศีล รับพร รับคุณงามความดีที่เราบำเพ็ญให้เขาได้ไปสู่ซึ่งภพภูมิที่ดีขึ้น ส่วนเรายังติดยังข้องอยู่ กับการก่อการสร้างวัตถุอะไรทำนองนี้ ยังสร้างไม่เสร็จก็อยู่ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเสร็จถึงจะไป.......

อานิสงส์ของการปฏิบัติ

พอหลังจากนั้นมาหลวงปู่คิดว่า การปฏิบัติในศีลในธรรม แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงน้อยใหญ่นี้ เราทำอยู่ในขอบเขตพระธรรมวินัย มีคนช่วย รุกขเทวดาเขาก็ช่วย แม้แต่เป็นไข้ ก็มีผู้มาช่วย ทำให้เราเกิดความภาคภูมิใจ เกิดความอิ่ม ความปีติในธรรม ขยันปฏิบัติ เดินจงกรมมากกว่าเดิม ข้าวปลาไม่อยากฉัน ถ้าฉันก็ฉันน้อยๆ

ฉันมากมันง่วง พอฉันเสร็จสองโมงหรือกี่โมงก็แล้วแต่ ท่านให้ลงเดินจงกรม โน่นสิบเอ็ดโมงตีระฆังถึงจะเลิก ทีนี้ก็บ่ายสอง ตีระฆังปฏิบัติถึงบ่ายสามเลิก ปัดกวาดวัดวาอาราม กุฏิ วิหาร ทำอยู่อย่างนี้ พอหกโมงครึ่งก็สรงน้ำครูบาอาจารย์ เสร็จเรียบร้อยก็ฉันน้ำร้อนน้ำชา ท่านพาทำวัตรสวดมนต์ เมื่อมีเทศน์มีอะไรท่านก็เทศน์ให้ฟัง ไม่มีท่านก็สั่งเลิก ต้องปฏิบัติถึงสี่ทุ่ม ตีระฆังสี่ทุ่มพัก ใครจะทำต่อก็แล้วแต่ความพากเพียร พอตีสามก็ตีระฆัง ทำอย่างนี้มาอยู่ตลอดฉันมื้อเดียว ฉันรวมในบาตร บิณฑบาตเป็นวัตรจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี
พระวรราชาทินัดดามาตุ
เสด็จเป็นองค์ประธานทรงยกช่อฟ้า ตัดลูกนิมิตอุโบสถ

งานยกช่อฟ้า ตัดลูกนิมิตอุโบสถ วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์
ต.ช่องสาริกา อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี
พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ
เสด็จเป็นองค์ประธานทรงยกช่อฟ้า ตัดลูกนิมิตอุโบสถ
วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2555

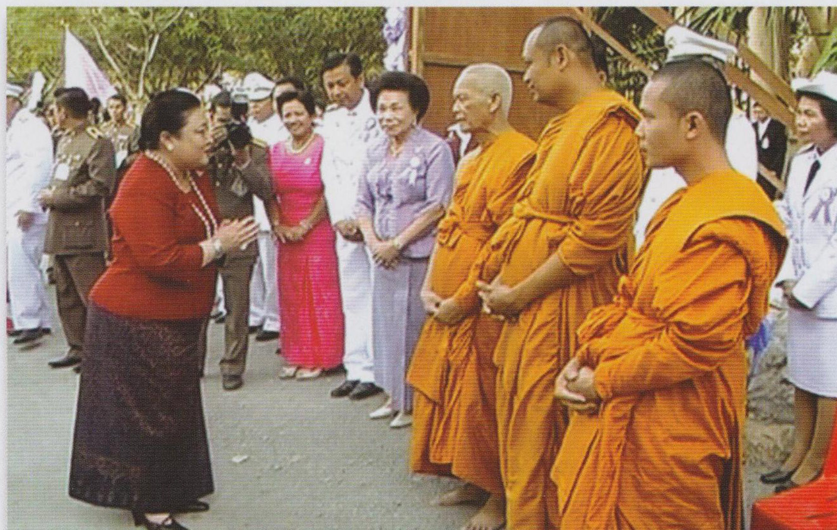

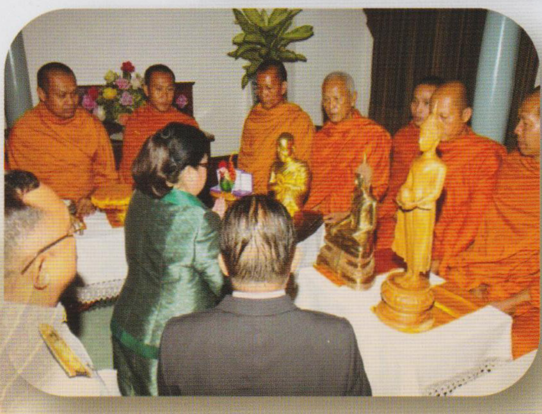

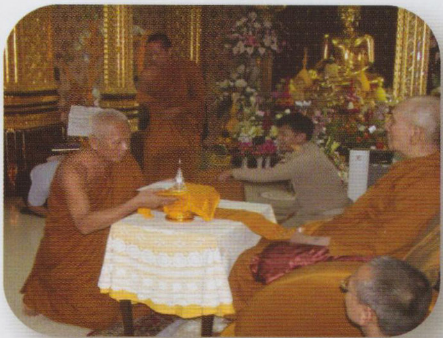
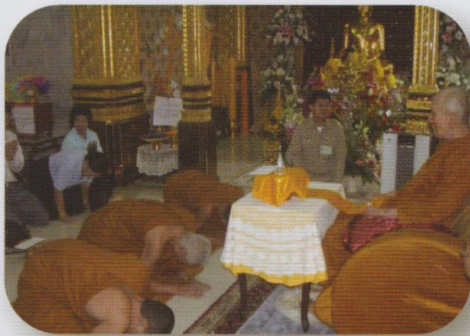
หลวงปู่ถวายไก่แด่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เมื่อวันที่ 11 ก.ค. 2554

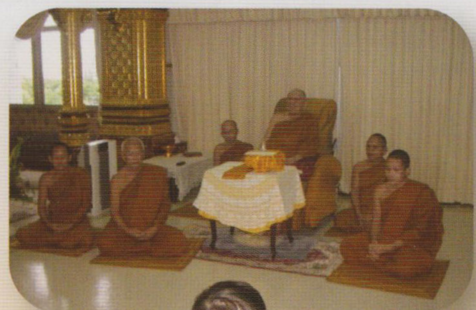

หลวงปู่เข้ารับพระบรมสารีริกธาตุ
กับสมเด็จพระสังฆราช

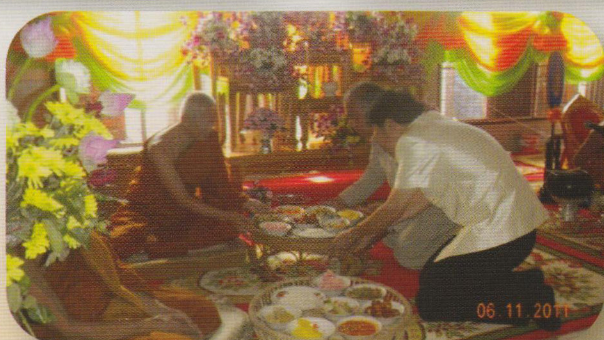

พิธีทอดกฐินสามัคคี การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย วันที่ 6 พ.ย. 2554 ท่านรองผู้ว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย นายธนา พุฒรังสี

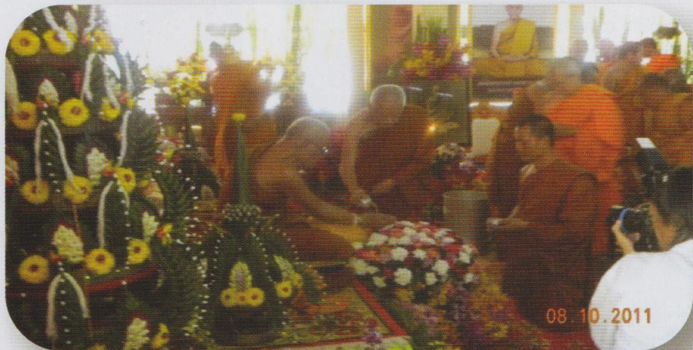

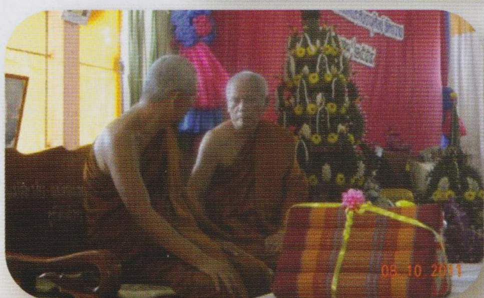

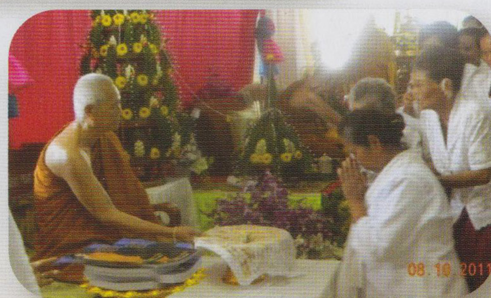

หลวงปู่สรวง วรสุทโธและคณะสงฆ์วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์
งานน้อมมุทิตาสักการะเจริญอายุวัฒนมงคลครบ 85 ปี
พระครูกิตติคุณาภรณ์ (หลวงปู่กอง ยโสธโร)
วัดกู่พระโคนา อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
วันที่ 8 ตุลาคม 2554

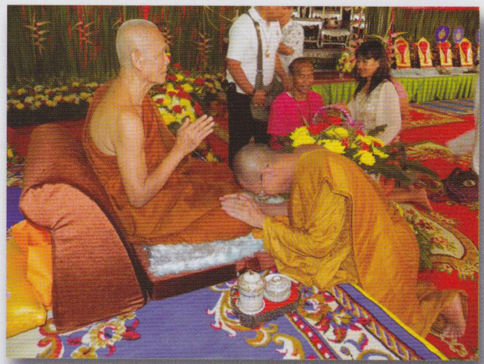

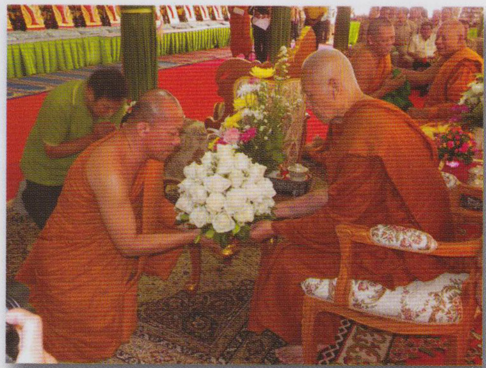

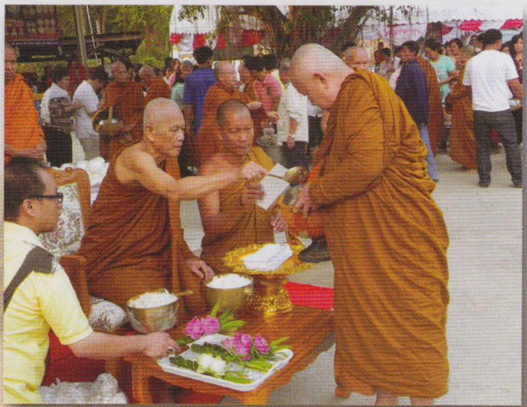

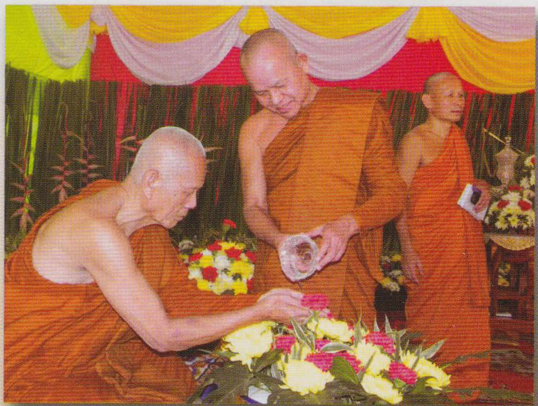
คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์น้อมจัดมุฑิตาสักการะถวาย ทำบุญคล้ายวันเกิดเจริญอายุวัฒนมงคลครบ 79 ปี วันที่ 14 ก.พ. 2555

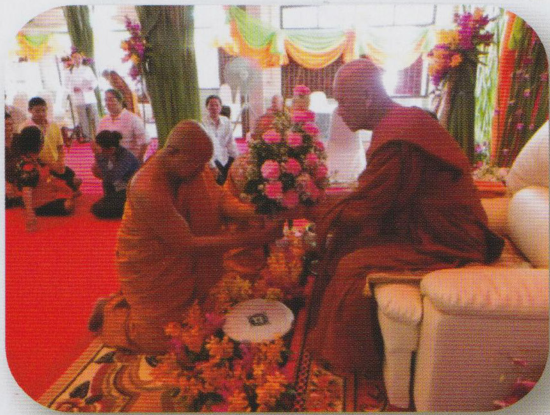

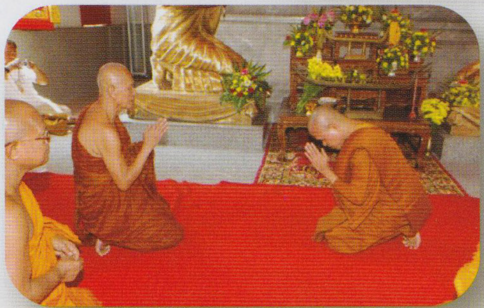

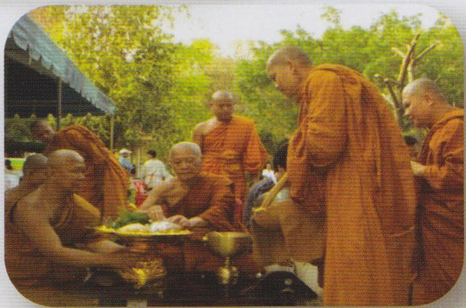

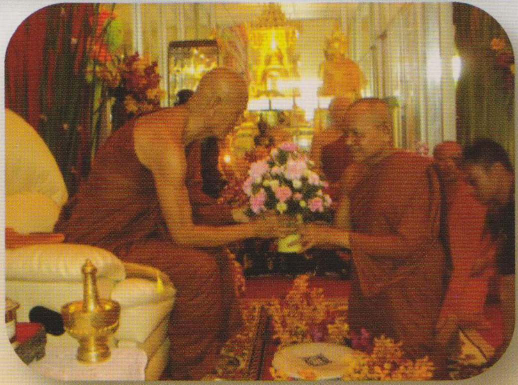

คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์น้อมจัดมุทิตาสักการะถวาย
ทำบุญคล้ายวันเกิดเจริญอายุวัฒนมงคลครบ 78 ปี
วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2554

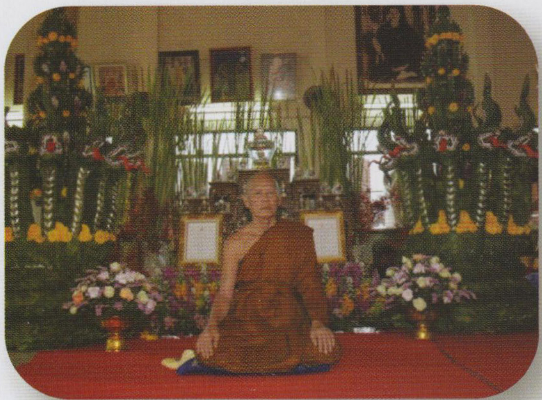

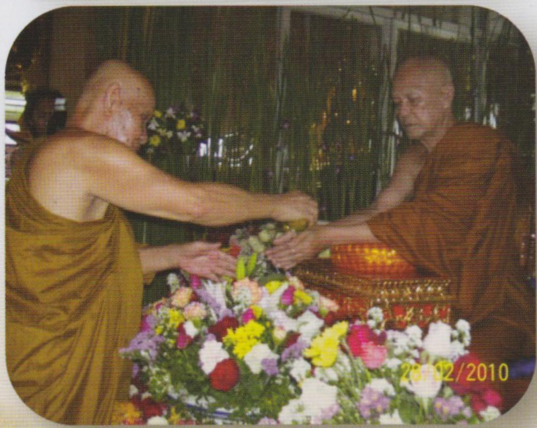

คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์น้อมจัดมุทิตาสักการะถวาย ทำบุญคล้ายวันเกิดเจริญอายุวัฒนมงคลครบ 77 ปี วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2553

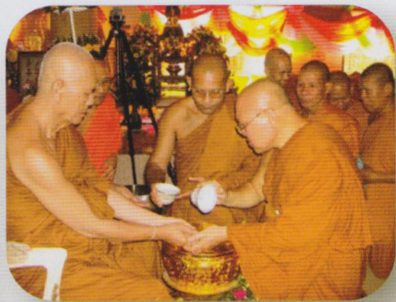

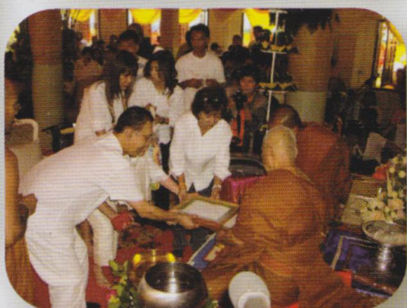

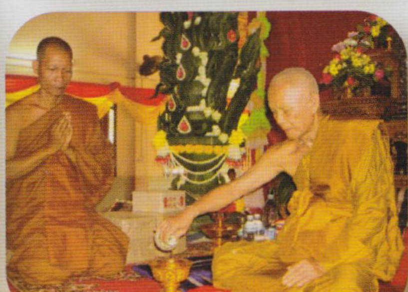
คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์น้อมจัดมุทิตาสักการะถวาย
ทำบุญคล้ายวันเกิดเจริญอายุวัฒนมงคลครบ 76 ปี
วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2552

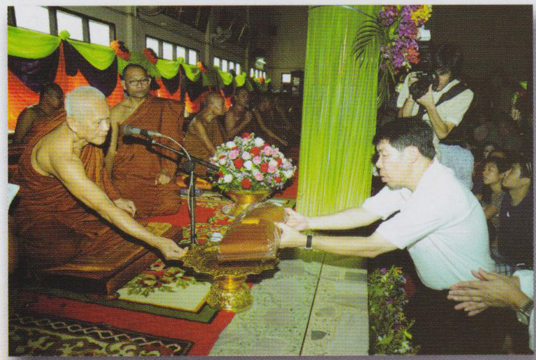

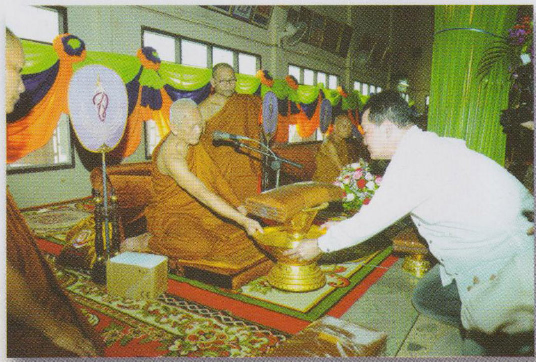

พิธีเททองและพิธีทอดกฐินสามัคคี วันที่ 10-11 พ.ย. 2555
โดย พล.ต.อ. ชัชวาลย์ สุขสมจิตร์
คุณปิยะ ปริญญาพัฒน์และครอบครัว

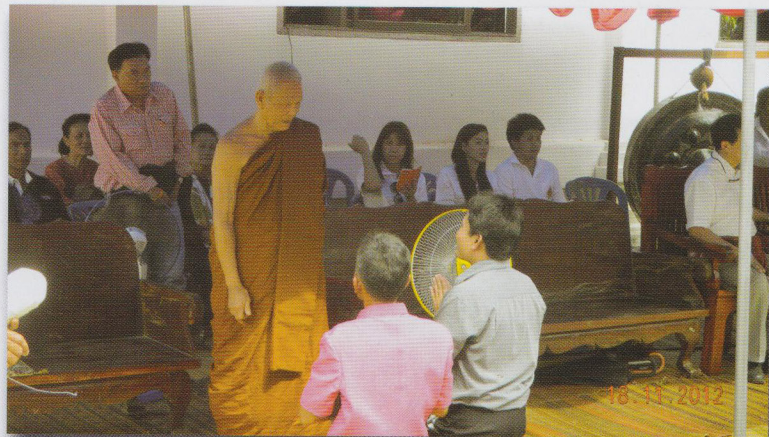

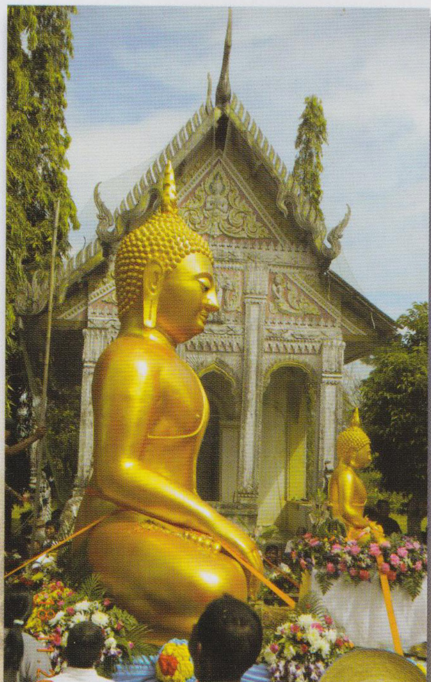

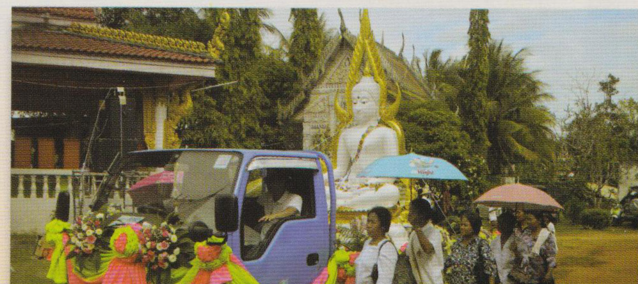

พิธีแห่และถวายพระประธานวัดโพนเมืองน้อย
อ.ลืออำนาจ จ.อำนาจเจริญ
วันที่ 18 พ.ย. 2555

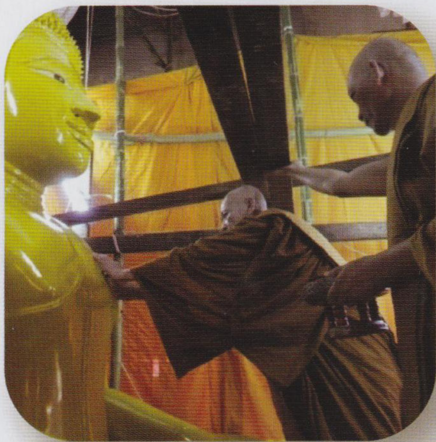

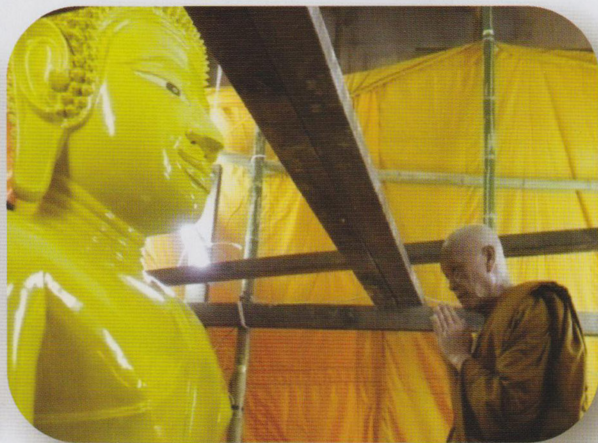

หลวงปู่เมตตาเป็นประธานงานบูรณะปิดทอง
พระเจ้าใหญ่ลือชัย วัดอำนาจ อ.ลืออำนาจ
จ.อำนาจเจริญ โดยคณะสาธุบัวแก้วเป็นเจ้าภาพ

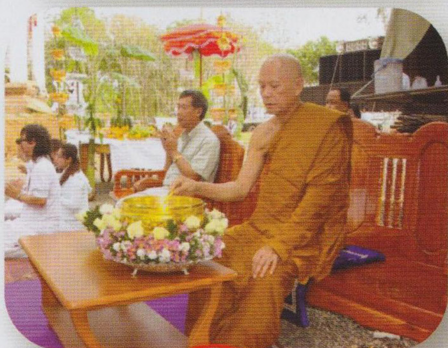

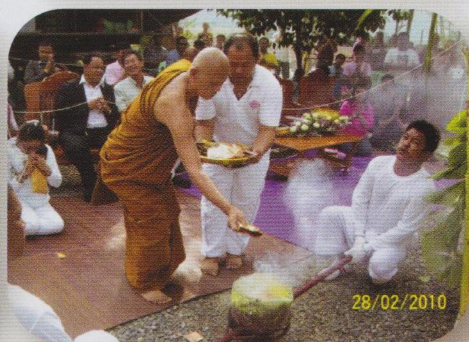

พิธีเททองหล่อพระอุปคุต วัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

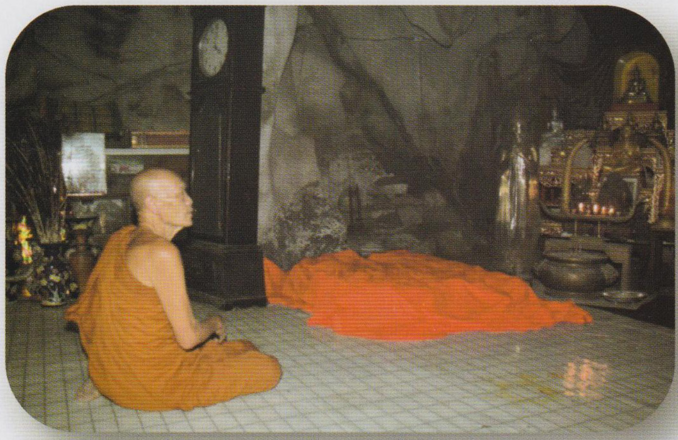

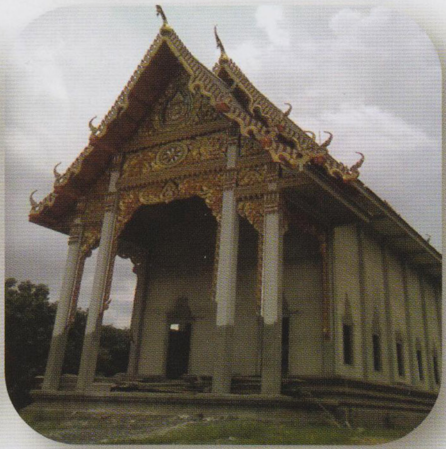

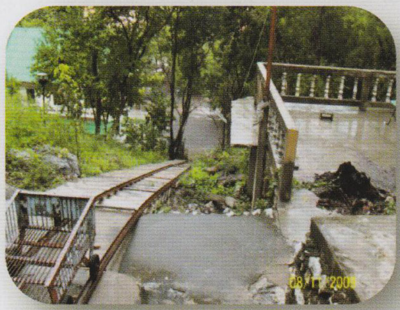

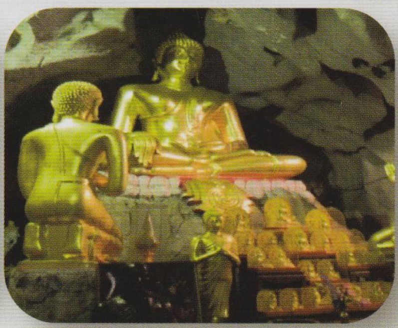

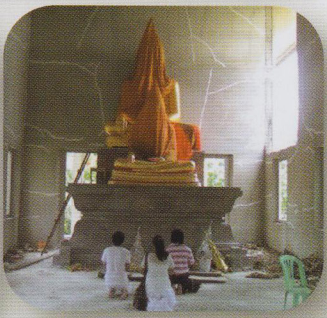
ภาพบรรยากาศภายในวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

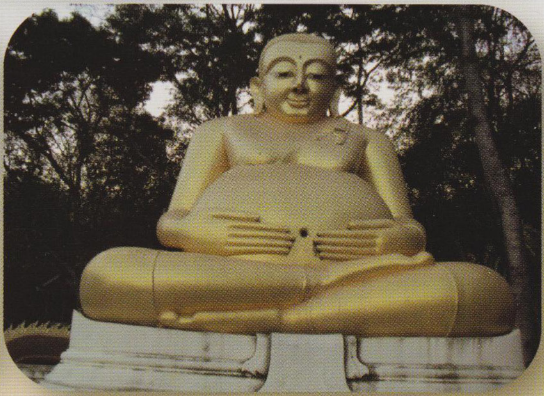

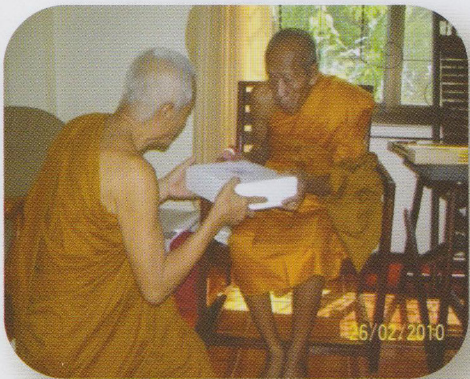

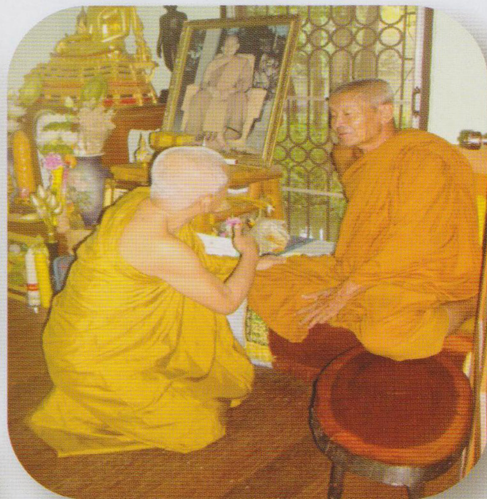

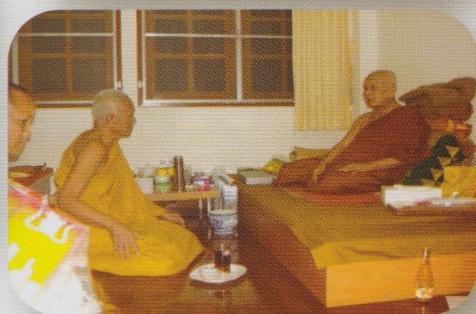

ภาพหลวงปู่กับครูบาอาจารย์

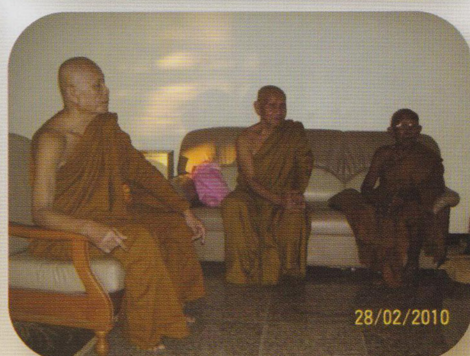

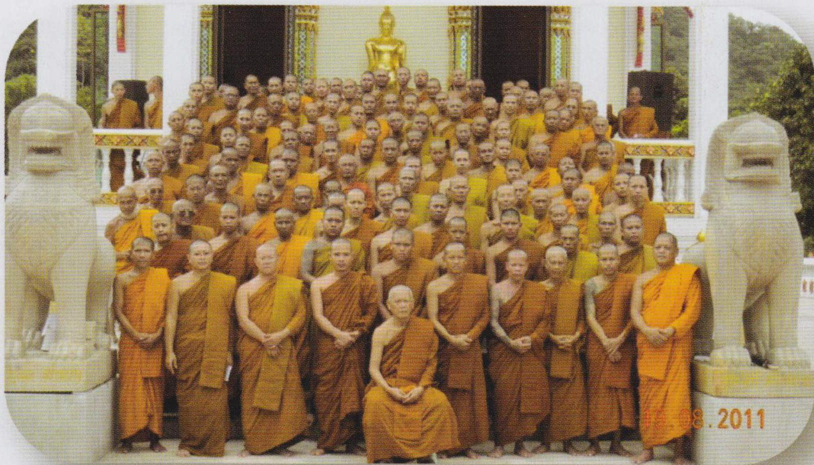

พิธีสวดถอนพระอุโบสถวัดถ้ำพรหมสวัสดิ์

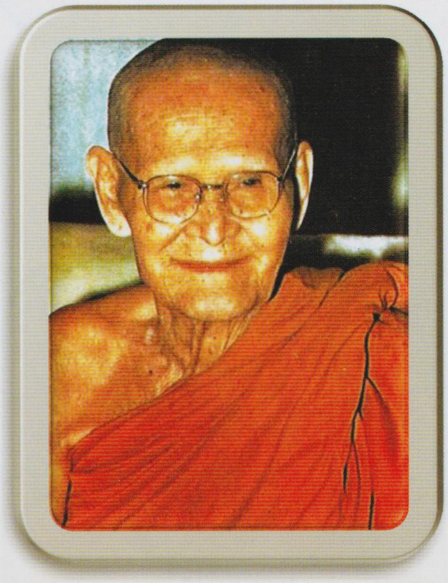

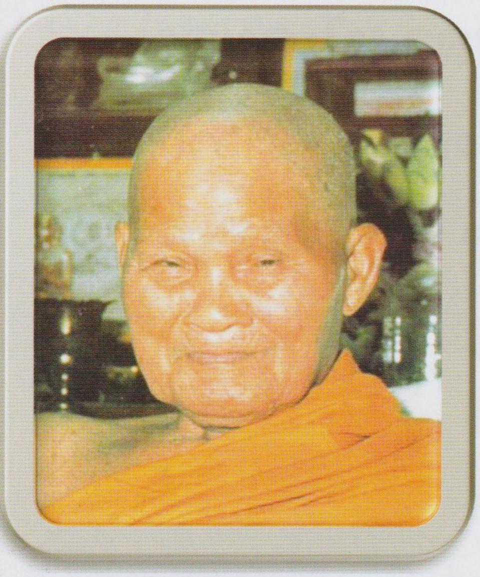
ครูอาจารย์ที่หลวงปู่เคยอยู่
อบรมกัมมัฏฐานและจำพรรษาด้วย
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ - พ.ศ. ๒๕๒๕

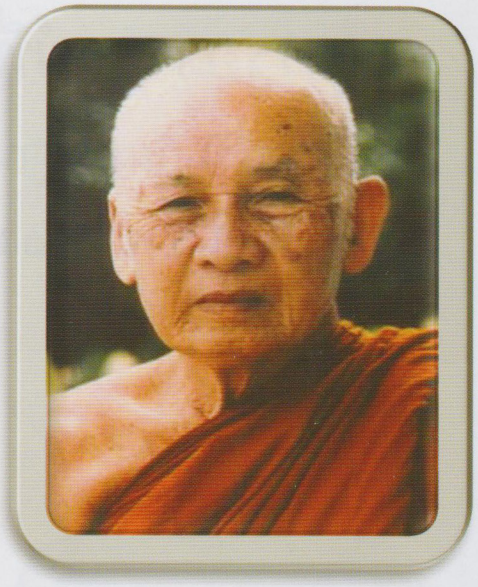

๑. พระครูพุฒิวราคม
วัดประชานิยม

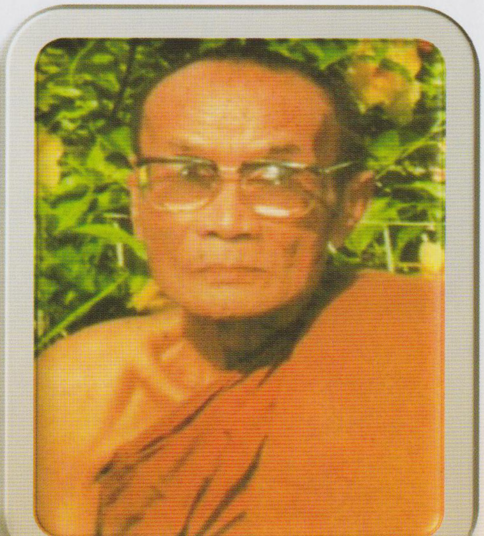
๒.หลวงปู่ขาว อนาลโย
วัดถ้ำกลองเพล

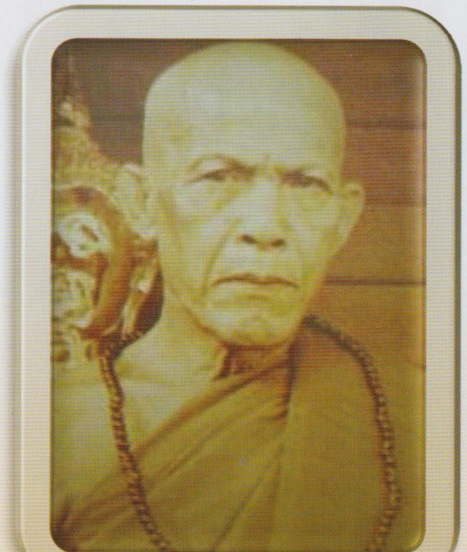

๓.หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
วัดป่าสัมมานุสรณ์

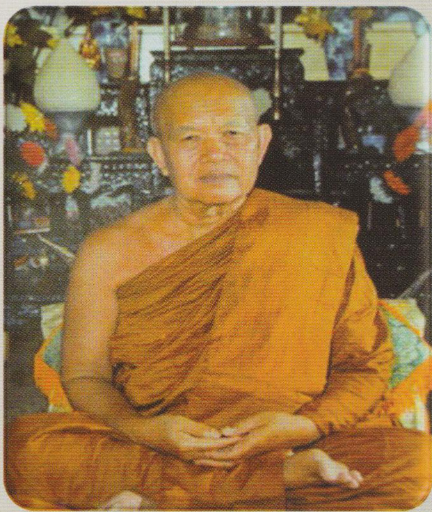
๔.หลวงปู่เทสส์ เทสรํสี
วัดหินหมากเป้ง

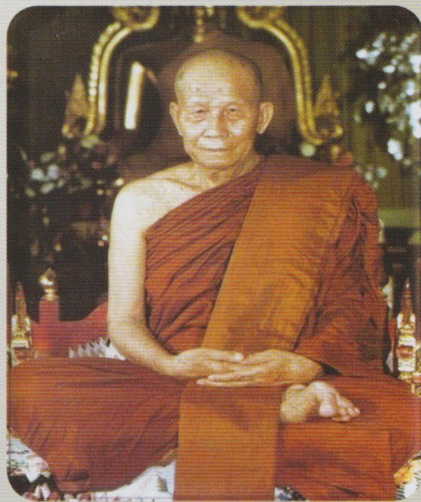

๕. หลวงปู่บุญ ชินวํโส
วัดประชานิยม

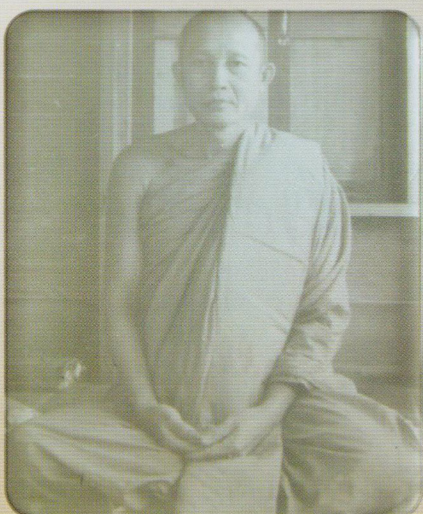
๖.หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
วัดป่าอรัญวิเวก

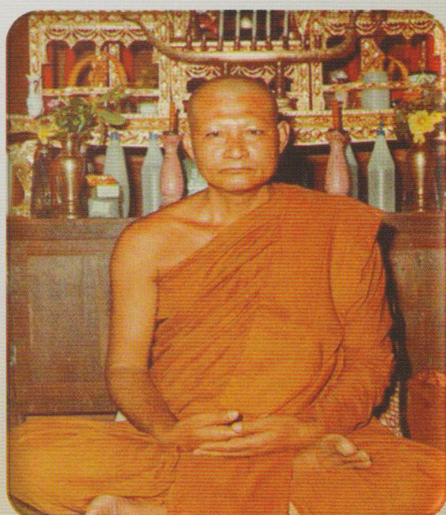
๗.หลวงปู่ฝั้น อาจาโร
วัดป่าอุดมสมพร

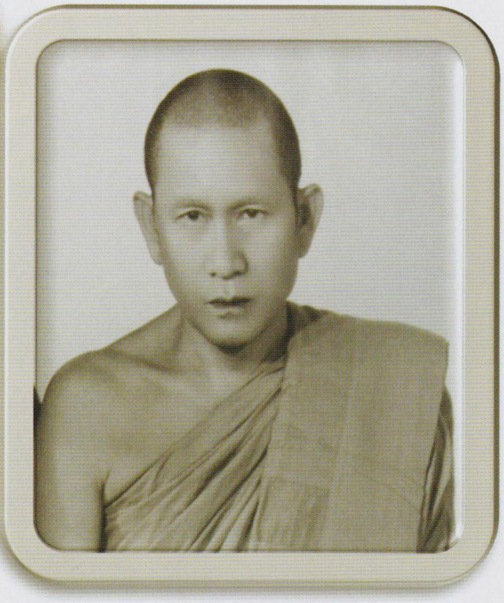
๘.หลวงปู่คำดี ปภาโส
สำนักสงฆ์ถ้ำผาปู่นิมิต

๙.พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ
วัดเจติยาคีรีวิหาร (ภูทอก)

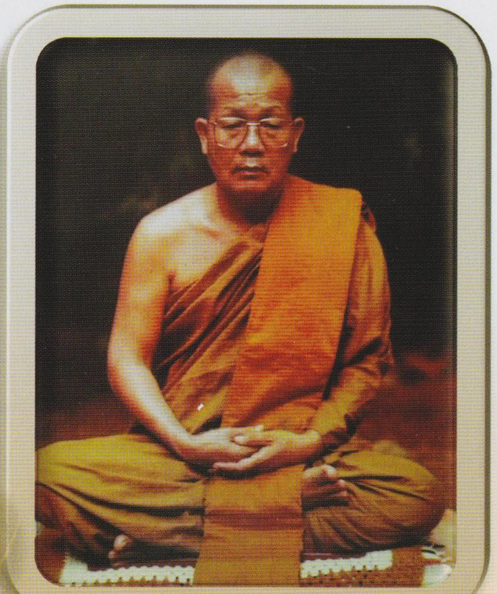
๑๐.พระอาจารย์วัน อุตฺตโม
วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม (ถ้ำพวง)

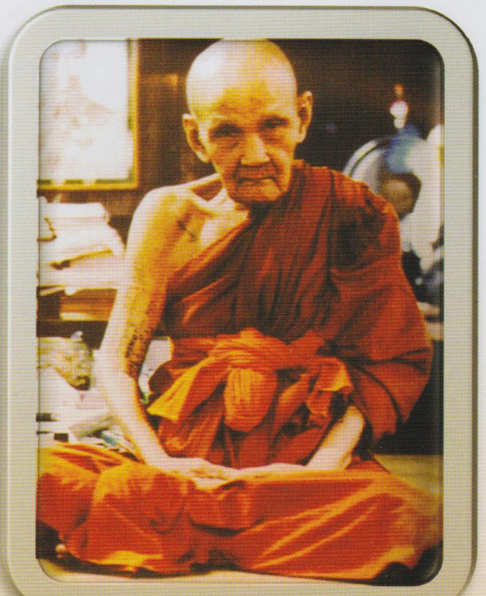
๑๑.พระอาจารย์คำบุ ธมฺมธโร
วัดสันติวนาราม

๑๒.พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร
วัดป่าแก้วชุมพล

๑๓.พระอาจารย์มหาสีทน
สำนักสงฆ์ถ้ำผาปู่นิมิต

๑๔.หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ
วัดสระแก

การประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่ก็ได้ดำเนินมาโดยตลอด จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็อายุมากแล้ว ขอฝากลูกบอกหลาน ในสมัยปัจจุบันที่โลกกำลังเจริญ ทั้งด้านวัตถุต่างๆ ก็แตกต่างมีมากมายหลากหลายจนไม่รู้อะไรเป็นอะไร ทันสมัยไปหมด ให้พากันหมั่นบำเพ็ญบุญกุศล ให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตนให้มาก ๆ ล่ะ ปล่อยวางในสิ่งที่ไม่ดี พยายามขวนขวายเอาคุณงามความดีให้เกิดมีขึ้นในจิตใจให้มากๆ จะได้ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เพราะกาลเวลา ล่วงเลยผ่านไปทุกคืนวัน อย่าปล่อยให้เวลาอันมีค่าเช่นนี้ผ่านมาและผ่านไปเฉย ๆ ***เพราะความตายมันมา มันมี และเกิดขึ้นได้ทุกขณะ เมื่อความตายมาเยือนครั้นจะทำอะไรก็สายไปเสีย...ถึงเขาจะอุทิศอะไรให้ก็ไม่เท่ากับเราหาเอาเองในขณะที่มีชีวิตอยู่หรอก...***

หลวงปู่สรวง วรสุทฺโธ

รายนามเจ้าภาพร่วมพิมพ์หนังสือ
หลวงปู่ สรวง วรสุทโธ ๘๐ พรรษา

คุณสีนวล อัศาเดชาชาญยุทธ์ และครอบครัว	๒๐,๐๐๐ บาท
คุณปิยะ ปริญญาพัฒน์ และครอบครัว	๒๐,๐๐๐ บาท
คุณแม่วิไล สังข์สุวรรณ – คุณอธิชา วิชิตะกุล พร้อมญาติมิตร	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณพิฑูรย์ รัชดากร และครอบครัว	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณลักษณา สงฆ์เจริญ	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณแสวง ปาทา และครอบครัวพร้อมญาติมิตร	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณดรุณี ปาทา และครอบครัวพร้อมญาติมิตร	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณธวัช อุ่นอารมณ์ และครอบครัว	๑๐,๐๐๐ บาท
พระมหาอานนท์ จารุวัณโณ	๑๐,๐๐๐ บาท
พระครูปิยะ วรธรรม	๕,๐๐๐ บาท
คณะสาธุบัวแก้ว	๕,๐๐๐ บาท
คุณธนะสรรค์ ธนันต์ชัยภัทร์– คุณธัญญ์นภัส กุลภัคศรีโรจน์	๕,๐๐๐ บาท
คุณพัฒน์นิดา พรหมมานนท์ชัย – คุณประสูติ –ด.ญพิมพ์ปวีณ์ หาเรือนทรง	๕,๐๐๐ บาท
คุณสมหมาย อธิมุตติกาล	๕,๐๐๐ บาท
ร้านแสวงการช่าง ซอย ๑๔	๕,๐๐๐ บาท
คุณสมชาย – คุณสายฝน อรรถวัฒนกุล	๔,๐๐๐ บาท
คุณวาสนา–คุณรัตนา มะยังพงษ์–คุณรัศมี–คุณจันทรา เอ็นมดีเลิศ– คุณกอบแก้ว–คุณธัญสินีย์ บุญรอด	๓,๕๐๐ บาท
พระครูสิริ สีลวัตร	๓,๐๐๐ บาท
พระครูคุณ วิริยาภรณ์	๓,๐๐๐ บาท
คุณทองดี ธนาทิพย์ / วรพันธ์พานิช และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
อาจารย์สมพร ภู่คนตรี และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
คุณณฐพัฒน์ เหมือนแก้ว และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
พระวินัย วิสุทธสีโล	๒,๐๐๐ บาท
พระอธิการธานี อนุวัฑฒโณ	๒,๐๐๐ บาท
พระครูวิโรจน์ วรานุกูล	๒,๐๐๐ บาท
พระนรินทร์ จิตตปาโล	๒,๐๐๐ บาท
คุณสมพงษ์ กิตติทรัพย์อรุณ	๒,๐๐๐ บาท
คุณชัชวาล สุวรรณะ	๒,๐๐๐ บาท
คุณชาติวุฒิ สุวรรณะ	๒,๐๐๐ บาท
คุณดนุลดา สังข์อร่าม พร้อมครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
พ.ท.ยุทธการ ธนะสถิตย์ พร้อมครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท

ร.อ.ถวิล กลิ่นอิน พร้อมครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
คุณปวีณายุรสิทธิ์ และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
คุณสิงห์ วัดถ้ำฯ	๒,๐๐๐	บาท
คุณจรูญ เสมออนัทร์ทิพย์ และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
ร้าน ช. วิรัตน์ การช่าง วัดถ้ำฯ	๒,๐๐๐	บาท
คุณกฤษณะ แก้วธำรง และครอบครัว	๑,๕๐๐	บาท
คุณมนูญ ขบวนรัมย์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
พ.อ.ศักรินทร์ ทองท้วม	๑,๐๐๐	บาท
คุณไพบูลย์ รัตนเสวี และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
คุณวันชัย คำนิล – คุณสมหวัง คำนิล และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
คุณประกฤต ตรีเนตร	๑,๐๐๐	บาท
พระอธิการ อนุพงษ์อัตถกโร	๑,๐๐๐	บาท
คุณโชคดี จิตต์จำนงค์	๑,๐๐๐	บาท
คุณยายทองดี ยุรสิทธิ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
คุณอุดร – คุณสมพาน หงษ์ล่อน และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
คุณปัญญา จันทะแจ่ม	๕๐๐	บาท
คุณชูศรี ร่มสนธิ์–ร.ต.ท.ชยพล รัตนเสวี	๕๐๐	บาท
คุณสมศักดิ์ – คุณวรรณา ร่มสนธิ์ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
คุณประชาติ หินกล้า และครอบครัว	๕๐๐	บาท
คุณเขมมิการ์คุณาปราโมทย์ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
คุณยุพยงค์ แก้วธำรงค์	๕๐๐	บาท
คุณดวงพร ปานกระหนก และครอบครัว	๕๐๐	บาท
คุณจิตรา สมัครการไถ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
คุณปิยะมาศ – คุณพุทธวาส ทิพย์สนเท่ห์	๕๐๐	บาท
คุณก้าวหน้า พิทยพงศ์พันธุ์	๕๐๐	บาท
คุณกนกศรี รัตนเสวี – ด.ญ.รามิลสอาดวงศ์	๔๐๐	บาท
คุณกาญจนา รัตนเสวี	๒๐๐	บาท
คุณธนนันท์– คุณวิเชียร พรพฤฒิพันธ์	๒๐๐	บาท
คุณอัคนี – คุณกมลชนก พรพฤฒิพันธ์	๒๐๐	บาท
คุณวิทวัส เรืองทอง	๒๐๐	บาท
คุณจุฑารัตน์ พรพฤฒิพันธ์	๑๐๐	บาท
คุณเกียรติศักดิ์ จิตรวิไลศรี	๑๐๐	บาท
คุณนิตยา จิตรวิไลศรี	๑๐๐	บาท
คุณวราภรณ์ แก้วกลาง	๑๐๐	บาท
คุณรำไพ สิทธิสมบูรณ์	๑๐๐	บาท
คุณธิดาภรณ์ ศรีสมรส	๑๐๐	บาท
คุณนัทธพงศ์ พงศดิลก	๑๐๐	บาท
คุณสุชาติ พงศดิลก	๑๐๐	บาท
คุณสุภาณี พงศดิลก	๑๐๐	บาท

" ละแล้วก็ว่าง...วางแล้วก็เบา

...ถ้าเอาก็หนัก "

สิ่งสำคัญควรยึดในการปฏิบัติธรรม